

Dansk udgave

Retsforskrifter

62. årgang

29. marts 2019

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/515 af 19. marts 2019 om gensidig anerkendelse af varer, der lovligt markedsføres i en anden medlemsstat, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 764/2008 ⁽¹⁾** 1
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/516 af 19. marts 2019 om harmonisering af bruttonationalindkomsten i markedspriser og om ophævelse af Rådets direktiv 89/130/EØF, Euratom og Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003 (»BNI-forordningen«) ⁽¹⁾** 19
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/517 af 19. marts 2019 om gennemførelse af topdomænet .eu og dets funktion og om ændring og ophævelse af forordning (EF) nr. 733/2002 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 874/2004 ⁽¹⁾** 25
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer ⁽¹⁾** 36
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/519 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 167/2013 om godkendelse og markedsovervågning af landbrugs- og skovbrugstraktorer ⁽¹⁾** 42

DIREKTIVER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/520 af 19. marts 2019 om interoperabilitet mellem elektroniske vejafgiftssystemer og fremme af udvekslingen på tværs af landegrænser af oplysninger om manglende betaling af vejafgifter i Unionen ⁽¹⁾** 45

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

Berigtigelser

- ★ Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/957 af 28. juni 2018 om ændring af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EUT L 173 af 9.7.2018) 77

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/515

af 19. marts 2019

om gensidig anerkendelse af varer, der lovligt markedsføres i en anden medlemsstat, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 764/2008

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer i overensstemmelse med traktaterne. Kvantitative indførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning er forbudt mellem medlemsstaterne. Forbuddet omfatter alle nationale foranstaltninger, som direkte eller indirekte, faktisk eller potentielt, kan hindre handelen med varer inden for Unionen. Den frie bevægelighed for varer på det indre marked sikres gennem harmoniseringen af regler på EU-plan, der fastsætter fælles krav til markedsføringen af visse varer, eller for så vidt angår varer eller aspekter af varer, som ikke fuldt ud er omfattet af EU-harmoniseringsregler, gennem anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse som fastlagt af Den Europæiske Unions Domstol («EU-Domstolen»).
- (2) Et velfungerende princip om gensidig anerkendelse er et vigtigt supplement til harmonisering af regler på EU-plan, navnlig i betragtning af at mange varer har både harmoniserede og ikkeharmoniserede aspekter.
- (3) Der kan ulovligt skabes hindringer for den frie bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne, hvis en medlemsstats kompetente myndighed i mangel af EU-harmoniseringsregler for varer eller visse aspekter af varer anvender nationale regler på varer, som markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og i henhold til hvilke varerne skal opfylde visse tekniske forskrifter f.eks. hvad angår betegnelse, form, størrelse, vægt, sammensætning, præsentation, mærkning eller emballage. Anvendelsen af sådanne regler på varer, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, kan være i modstrid med artikel 34 og 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), selv hvis disse regler finder anvendelse på alle varer uden forskelsbehandling.
- (4) Princippet om gensidig anerkendelse udspringer af EU-Domstolens retspraksis. Ifølge princippet kan medlemsstaterne ikke forbyde salg på deres område af varer, som markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, selv om disse varer er produceret efter andre tekniske forskrifter, herunder varer, der ikke er industrielt fremstillet.

⁽¹⁾ EUT C 283 af 10.8.2018, s. 19.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.2.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 5.3.2019.

Princippet om gensidig anerkendelse er imidlertid ikke absolut. Medlemsstaterne kan begrænse markedsføring af varer, som markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, når sådanne restriktioner er begrundet i hensyn, der er omhandlet i artikel 36 i TEUF, eller i andre tvingende almene hensyn, som er anerkendt i EU-Domstolens retspraksis med hensyn til den frie bevægelighed for varer, og når disse restriktioner står i et rimeligt forhold til det tilstræbte mål. Denne forordning indfører en forpligtigelse til tydeligt at begrunde, hvorfor markedsadgangen er blevet begrænset eller nægtet.

- (5) Begrebet »tvingende almene hensyn« er et begreb under udvikling, som EU-Domstolen har uddybet i sin retspraksis vedrørende artikel 34 og 36 i TEUF. Hvis der er legitime forskelle fra en medlemsstat til en anden, kan sådanne tvingende hensyn begrunde de kompetente myndigheders anvendelse af nationale tekniske forskrifter. Administrative afgørelser skal imidlertid altid behørigt begrundes, være legitime, passende og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, og den kompetente myndighed skal træffe den mindst mulige restriktive afgørelse. Med henblik på at gøre det indre marked for varer mere velfungerende bør de nationale tekniske forskrifter være velegnede til formålet og ikke skabe uforholdsmæssige tekniske handelshindringer. Endvidere må administrative afgørelser om at begrænse eller nægte markedsadgang for varer, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, ikke alene baseres på den omstændighed, at de varer, der er under vurdering, opfylder det legitime offentlige mål, der forfølges af medlemsstaten, på en anden måde end varer i denne medlemsstat opfylder det pågældende mål. For at bistå medlemsstaterne bør Kommissionen udarbejde ikkebindende retningslinjer om EU-Domstolens retspraksis vedrørende begrebet tvingende almene hensyn og om, hvordan princippet om gensidig anerkendelse skal anvendes. De kompetente myndigheder bør have mulighed for at bidrage til og give feedback på disse retningslinjer.
- (6) Rådet (konkurrenceevne) bemærkede i sine konklusioner fra december 2013 om politikken for det indre marked, at alle relevante instrumenter bør anvendes for at forbedre rammebetingelserne for virksomheder og forbrugere i det indre marked, herunder gensidig anerkendelse, hvor det er relevant. Rådet opfordrede Kommissionen til at aflægge rapport om tilfælde, hvor princippet om gensidig anerkendelse stadig ikke fungerer tilstrækkeligt eller uden problemer. Rådet (konkurrenceevne) opfordrede i sine konklusioner om politikken for det indre marked fra februar 2015 indtrængende Kommissionen til at tage skridt til at sikre, at princippet om gensidig anerkendelse anvendes effektivt, og til med henblik herpå at fremsætte forslag.
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 764/2008 ⁽³⁾ blev vedtaget for at lette anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse ved fastsættelse af procedurer for at minimere risikoen for, at der skabes ulovlige hindringer for den frie bevægelighed for varer, der allerede markedsføres lovligt i en anden medlemsstat. Trods vedtagelsen af nævnte forordning giver anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse fortsat anledning til mange problemer. Den evaluering, der blev foretaget mellem 2014 og 2016, viste, at princippet om gensidig anerkendelse ikke fungerer, som det skal, og at forordning (EF) nr. 764/2008 kun i begrænset omfang har gjort det lettere at anvende dette princip. De redskaber og proceduremæssige garantier, der blev indført ved nævnte forordning, forfejlede målet om at forbedre anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse. Netværket af produktkontaktpunkter, der blev etableret for at informere erhvervsdrivende om de gældende nationale regler og anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse, er f.eks. ret ukendt og anvendes næsten ikke af erhvervsdrivende. Nationale myndigheder samarbejder ikke tilstrækkeligt inden for netværket. Kravet om, at der skal gives underretning om administrative afgørelser, der begrænser eller nægter markedsadgang, overholdes sjældent. Der findes derfor fortsat hindringer for den frie bevægelighed for varer på det indre marked.
- (8) Forordning (EF) nr. 764/2008 har flere mangler og bør derfor revideres og styrkes. Af klarhedshensyn bør forordning (EF) nr. 764/2008 erstattes af nærværende forordning. Nærværende forordning bør fastsætte klare procedurer for at sikre den frie bevægelighed for varer, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og for at sikre, at den frie bevægelighed kun kan begrænses, hvis medlemsstater gør det af legitime almene hensyn, og restriktionen er begrundet og overholder proportionalitetsprincippet. Nærværende forordning bør også sikre, at eksisterende rettigheder og forpligtelser, der følger af princippet om gensidig anerkendelse, respekteres af både erhvervsdrivende og nationale myndigheder.
- (9) Denne forordning bør ikke være til hinder for yderligere harmonisering af betingelserne for markedsføring af varer med henblik på at forbedre det indre markeds funktion, hvor det er hensigtsmæssigt.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 764/2008 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 21).

- (10) Det er også muligt, at der opstår handelshindringer som følge af andre typer foranstaltninger, som falder inden for anvendelsesområdet for artikel 34 og 36 i TEUF. Disse foranstaltninger kan f.eks. omfatte tekniske specifikationer, der er udarbejdet til procedurer for offentlige indkøb, eller krav om at anvende officielle sprog i medlemsstaterne. Sådanne foranstaltninger bør dog ikke udgøre nationale tekniske forskrifter i denne forordnings forstand og bør ikke falde inden for dens anvendelsesområde.
- (11) Nationale tekniske forskrifter gennemføres til tider i en medlemsstat ved hjælp af en procedure for forudgående godkendelse, hvor der skal indhentes en formel godkendelse fra en kompetent myndighed, før varerne kan markedsføres der. Eksistensen af en procedure for forudgående godkendelse begrænser i sig selv varernes frie bevægelighed. For at være berettiget under hensyn til det grundlæggende princip om varers frie bevægelighed inden for det indre marked skal en sådan procedure derfor forfølge almene hensyn, der er anerkendt i EU-retten, og stå i et rimeligt forhold til målet og være ikkediskriminerende. En sådan procedure overensstemmelse med EU-retten vurderes i lyset af overvejelserne i EU-Domstolens retspraksis. Administrative afgørelser om at begrænse eller nægte markedsadgang, udelukkende fordi varerne ikke har en gyldig forudgående godkendelse, bør derfor udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. Når der indgives en ansøgning om obligatorisk forudgående godkendelse af varer, bør enhver administrativ afgørelse om at afvise ansøgningen på grundlag af en national teknisk forskrift, der gælder i den pågældende medlemsstat, imidlertid kun træffes i overensstemmelse med denne forordning, således at ansøgeren kan drage fordel af den proceduremæssige beskyttelse, som denne forordning giver. Det samme gælder for frivillig forudgående godkendelse af varer, når en sådan findes.
- (12) Det er vigtigt at præcisere, at de typer af varer, der er omfattet af denne forordning, også omfatter landbrugsvarer. Udtrykket »landbrugsvarer« omfatter også fiskeriprodukter, jf. artikel 38, stk. 1, i TEUF. Med henblik på at hjælpe med at indkredse, hvilke typer varer der er omfattet af denne forordning, bør Kommissionen vurdere gennemførligheden af og fordelene ved at arbejde videre med en vejledende produktliste for gensidig anerkendelse.
- (13) Det er også vigtigt at præcisere, at udtrykket »producent« ikke kun omfatter fabrikanter af varer, men også personer, som producerer varer, der ikke er industrielt fremstillet, herunder landbrugsvarer, samt personer, der udgiver sig for at være producenter af varer.
- (14) Afgørelser truffet af nationale domstole i sager, hvorunder der foretages en vurdering af lovligheden i tilfælde, hvor varer lovligt markedsføres i én medlemsstat og på grund af anvendelsen af en national teknisk forskrift nægtes adgang til markedet i en anden medlemsstat, samt afgørelser truffet af nationale domstole, hvorved der pålægges sanktioner, bør udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde.
- (15) For at være omfattet af princippet om gensidig anerkendelse skal varer markedsføres lovligt i en anden medlemsstat. Det bør præciseres, at for at varer kan anses for at være lovligt markedsført i en anden medlemsstat, skal de overholde de relevante regler, der gælder i denne medlemsstat, og de skal være stillet til rådighed for slutbrugerne i denne medlemsstat.
- (16) For at øge de nationale myndigheders og de erhvervsdrivendes kendskab til princippet om gensidig anerkendelse bør medlemsstaterne overveje at fastsætte klare og utvetydige »bestemmelser for det indre marked« i deres nationale tekniske forskrifter for at lette anvendelsen af dette princip.
- (17) Den dokumentation, der kræves for at vise, at varer markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, varierer betydeligt fra en medlemsstat til en anden. Det medfører unødvendige byrder, forsinkelser og ekstra omkostninger for de erhvervsdrivende og forhindrer nationale myndigheder i at indhente de oplysninger, der er nødvendige for rettidigt at kunne vurdere varerne. Det kan hæmme anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse. Det er derfor vigtigt at gøre det lettere for erhvervsdrivende at dokumentere, at deres varer markedsføres lovligt i en anden medlemsstat. Erhvervsdrivende bør drage fordel af en egenerklæring, der giver de kompetente myndigheder alle nødvendige oplysninger om varerne og deres overholdelse af de gældende regler i denne anden medlemsstat. Anvendelse af frivillige erklæringer bør ikke forhindre de nationale myndigheder i at træffe administrative afgørelser om at begrænse eller nægte markedsadgang, såfremt sådanne afgørelser står i et rimeligt forhold til målet, er begrundede og respekterer princippet om gensidig anerkendelse og er i overensstemmelse med denne forordning.
- (18) Det bør være muligt for producenten, importøren eller distributøren at udfærdige en erklæring om lovlig markedsføring af varer med henblik på gensidig anerkendelse (»erklæring om gensidig anerkendelse«). Producenten er bedst i stand til at levere oplysningerne i erklæringen om gensidig anerkendelse, da producenten kender varerne bedst og er i besiddelse af den dokumentation, der er nødvendig for at verificere oplysningerne i erklæringen om gensidig anerkendelse. Producenten bør kunne give en bemyndiget repræsentant fuldmagt til at

udfærdige sådanne erklæringer på producentens vegne og ansvar. Hvis en erhvervsdrivende i erklæringen kun er i stand til at give oplysninger om lovligheden af markedsføringen af varerne, bør det dog være muligt for en anden erhvervsdrivende at give oplysning om, at varerne stilles til rådighed for slutbrugere i den pågældende medlemsstat, forudsat at den erhvervsdrivende påtager sig ansvaret for de oplysninger, som denne har givet i erklæringen om gensidig anerkendelse, og er i stand til at give den dokumentation, der er nødvendig for at verificere disse oplysninger.

- (19) Erklæringen om gensidig anerkendelse bør altid indeholde præcise og fuldstændige oplysninger om varerne. Erklæringen bør derfor holdes ajour for at afspejle ændringer, f.eks. ændringer i de relevante nationale tekniske forskrifter.
- (20) For at sikre, at de oplysninger, der gives i en erklæring om gensidig anerkendelse, er dækkende, bør der fastlægges en harmoniseret struktur for sådanne erklæringer til brug for erhvervsdrivende, der ønsker at afgive sådanne erklæringer.
- (21) Det er vigtigt at sikre, at erklæringen om gensidig anerkendelse udfyldes sandfærdigt og nøjagtigt. Det er derfor nødvendigt at stille krav om, at erhvervsdrivende er ansvarlige for de oplysninger, som de giver i erklæringen om gensidig anerkendelse.
- (22) For at øge effektiviteten og konkurrenceevnen for virksomheder, som er aktive på området for varer, der ikke er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning, bør det være muligt at drage fordel af nye informationsteknologier, så det bliver lettere at forelægge en erklæring om gensidig anerkendelse. Erhvervsdrivende bør derfor have mulighed for at gøre deres erklæringer om gensidig anerkendelse offentligt tilgængelige online, forudsat at erklæringen om gensidig anerkendelse er let tilgængelig og er i et pålideligt format.
- (23) Kommissionen bør sikre, at en skabelon til erklæringen om gensidig anerkendelse og retningslinjer for dens udfyldelse stilles til rådighed på den fælles digitale portal på alle Unionens officielle sprog.
- (24) Denne forordning bør også finde anvendelse på varer, hvoraf kun visse aspekter er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning. I de tilfælde, hvor den erhvervsdrivende i medfør af EU-harmoniseringslovgivning er forpligtet til at udfærdige en EU-overensstemmelseserklæring for at påvise overholdelse af denne lovgivning, bør det være tilladt for denne erhvervsdrivende at vedlægge erklæringen om gensidig anerkendelse omhandlet i denne forordning sammen med EU-overensstemmelseserklæringen.
- (25) Hvis erhvervsdrivende beslutter ikke at bruge erklæringen om gensidig anerkendelse, bør det være op til bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndigheder at fremsætte klart definerede anmodninger om specifikke oplysninger, som de finder nødvendige for vurderingen af varerne, for så vidt angår proportionalitetsprincippet.
- (26) Den erhvervsdrivende bør gives tilstrækkelig tid til at forelægge de dokumenter eller andre oplysninger, som bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndighed har anmodet om, eller til at fremsætte argumenter eller bemærkninger i forbindelse med vurderingen af de pågældende varer.
- (27) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 (*) stiller krav om, at medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de andre medlemsstater ethvert udkast til national teknisk forskrift vedrørende ethvert produkt, herunder enhver landbrugsvarer eller ethvert fiskeriprodukt, samt grundene til, at det er nødvendigt at indføre en sådan forskrift. Det er dog nødvendigt at sikre, at princippet om gensidig anerkendelse anvendes korrekt på bestemte varer i individuelle tilfælde efter vedtagelsen af en sådan national teknisk forskrift. Denne forordning bør fastsætte procedurer for anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i individuelle tilfælde ved f.eks. at kræve, at medlemsstaterne angiver de nationale tekniske forskrifter, som den administrative afgørelse er baseret på, og de legitime almene hensyn, der ligger til grund for anvendelsen af den pågældende nationale tekniske forskrift for så vidt angår en vare, der er markedsført lovligt i en anden medlemsstat. Proportionaliteten af den nationale tekniske forskrift udgør grundlaget for påvisning af, at den administrative afgørelse, som er baseret på denne forskrift, står i et rimeligt forhold til målet. Midlet, der skal anvendes til at påvise proportionaliteten af den administrative afgørelse, bør dog bestemmes fra sag til sag.
- (28) Da administrative afgørelser om at begrænse eller nægte markedsadgang for varer, der allerede markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, bør være undtagelser fra det grundlæggende princip om fri bevægelighed for varer, er det nødvendigt at sikre, at sådanne afgørelser overholder de eksisterende forpligtelser, der følger af

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1).

princippet om gensidig anerkendelse. Der bør derfor fastsættes en klar procedure for at fastslå, om varerne markedsføres lovligt i den pågældende anden medlemsstat, og i så fald om de legitime almene hensyn, der er omfattet af den gældende nationale tekniske forskrift i bestemmelsesmedlemsstaten, er tilstrækkeligt beskyttede i overensstemmelse med artikel 36 i TEUF og EU-Domstolens retspraksis. En sådan procedure bør sikre, at enhver administrativ afgørelse, der træffes, står i et rimeligt forhold til målet og respekterer princippet om gensidig anerkendelse og er i overensstemmelse med denne forordning.

- (29) Når en kompetent myndighed vurderer varer, inden den træffer afgørelse om at begrænse eller nægte markedsadgang, bør denne myndighed ikke kunne træffe afgørelser, der suspenderer markedsadgang, undtagen hvis der kræves hurtig indgriben for at undgå, at menneskers sikkerhed eller sundhed eller miljøet lider skade, eller for at undgå, at varerne gøres tilgængelige i situationer, hvor tilgængeliggørelsen af sådanne varer generelt er forbudt af hensyn til den offentlige sædelighed eller den offentlige sikkerhed, herunder f.eks. forebyggelse af kriminalitet.
- (30) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 ⁽⁵⁾ indfører en akkrediteringsordning, som sikrer gensidig accept af overensstemmelsesvurderingsorganers kompetenceniveau. Medlemsstaters kompetente myndigheder bør derfor ikke afvise at acceptere prøvningsrapporter og certifikater, som er udstedt af et akkrediteret overensstemmelsesvurderingsorgan, under henvisning til organets kompetence. For så vidt muligt at undgå gentagelse af prøvninger og procedurer, som allerede er blevet gennemført i en anden medlemsstat, bør medlemsstaterne ikke afvise at acceptere prøvningsrapporter og certifikater, som er udstedt af andre overensstemmelsesvurderingsorganer i overensstemmelse med EU-retten. Kompetente myndigheder bør tage behørigt hensyn til indholdet af de fremlagte prøvningsrapporter og certifikater.
- (31) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF ⁽⁶⁾ fastslår, at kun sikre produkter må markedsføres, og fastsætter forpligtelser for producenter og distributører med hensyn til produktsikkerhed. Det giver de kompetente myndigheder ret til at forbyde alle farlige produkter øjeblikkeligt eller til midlertidigt at forbyde produkter, som kan være farlige, så længe det er nødvendigt med henblik på gennemførelsen af diverse sikkerhedsvurderinger, -undersøgelser og -kontroller. Nævnte direktiv beskriver også den procedure, hvorved de kompetente myndigheder kan anvende passende foranstaltninger, hvis produkter udgør en risiko, såsom de foranstaltninger, der er omhandlet i nævnte direktivs artikel 8, stk. 1, og fastsætter ligeledes en forpligtelse for medlemsstaterne til at underrette Kommissionen og de andre medlemsstater om sådanne foranstaltninger. De kompetente myndigheder bør derfor fortsat kunne anvende nævnte direktiv, navnlig artikel 8, stk. 1, litra b)-f), og artikel 8, stk. 3, i nævnte direktiv.
- (32) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 ⁽⁷⁾ indfører bl.a. et system for hurtig varslings om direkte eller indirekte sundhedsrisici for mennesker på grund af fødevarer eller foder. Den stiller krav om, at medlemsstaterne via det hurtige varslingsystem straks underretter Kommissionen om enhver foranstaltning, de træffer, og som har til formål at begrænse markedsføringen af fødevarer eller foder eller at tilbagetrække eller tilbagekalde fødevarer eller foder for at beskytte menneskers sundhed, hvor det er nødvendigt at gribe hurtigt ind. De kompetente myndigheder bør fortsat kunne anvende nævnte forordning, navnlig nævnte forordnings artikel 50, stk. 3, og artikel 54.
- (33) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/625 ⁽⁸⁾ etablerer en harmoniseret EU-ramme for tilrettelæggelsen af offentlig kontrol og for tilrettelæggelsen af andre officielle aktiviteter end offentlig kontrol i hele agrofødevarekæden, under hensyntagen til de regler for offentlig kontrol, som er fastsat i Europa-Parlamentets og

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93 (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 30).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (EFT L 11 af 15.1.2002, s. 4).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed (EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/625 af 15. marts 2017 om offentlig kontrol og andre officielle aktiviteter med henblik på at sikre anvendelsen af fødevarer- og foderlovgivningen og reglerne for dyresundhed og dyrevelfærd, plantesundhed og plantebeskyttelsesmidler, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001, (EF) nr. 396/2005, (EF) nr. 1069/2009, (EF) nr. 1107/2009, (EU) nr. 1151/2012, (EU) nr. 652/2014, (EU) 2016/429 og (EU) 2016/2031, Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 og (EF) nr. 1099/2009 samt Rådets direktiv 98/58/EF, 1999/74/EF, 2007/43/EF, 2008/119/EF og 2008/120/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 og (EF) nr. 882/2004, Rådets direktiv 89/608/EØF, 89/662/EØF, 90/425/EØF, 91/496/EØF, 96/23/EF, 96/93/EF og 97/78/EF og Rådets afgørelse 92/438/EØF (forordningen om offentlig kontrol) (EUT L 95 af 7.4.2017, s. 1).

Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 ⁽⁹⁾ og i relevant EU-sektorlovgivning. Forordning (EU) 2017/625 fastsætter en specifik procedure for at sikre, at de erhvervsdrivende finder en løsning i tilfælde af manglende overholdelse af fødevarer- og foderstoflovgivningen, dyresundhedsreglerne eller dyrevelfærdsbestemmelserne. De kompetente myndigheder bør fortsat kunne anvende forordning (EU) 2017/625, navnlig nævnte forordnings artikel 138.

- (34) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 ⁽¹⁰⁾ etablerer en harmoniseret EU-ramme for udførsel af kontrol for så vidt angår forpligtelser, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 ⁽¹¹⁾, i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i forordning (EF) nr. 882/2004, og præciserer, at medlemsstaterne skal sikre, at alle aktører, der opfylder disse forpligtelser, er berettiget til at blive omfattet af en kontrolordning. De kompetente myndigheder bør fortsat kunne anvende forordning (EU) nr. 1306/2013, navnlig nævnte forordnings artikel 90.
- (35) Det bør fremgå af alle administrative afgørelser, der er truffet af medlemsstaternes kompetente myndigheder i henhold til denne forordning, hvilke klagemuligheder der findes for erhvervsdrivende, således at en erhvervsdrivende i henhold til national ret kan påklage afgørelsen eller anlægge sag ved de kompetente nationale domstole. Den administrative afgørelse bør desuden henviser til erhvervsdrivendes mulighed for at anvende problemløsningsnettet for det indre marked (SOLVIT) og problemløsningsproceduren, som indføres ved denne forordning.
- (36) Effektive løsninger for erhvervsdrivende, der ønsker et erhvervsvenligt alternativ, når administrative afgørelser om at begrænse eller nægte markedsadgang anfægtes, er afgørende for at sikre en korrekt og konsekvent anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse. For at garantere sådanne løsninger og undgå retsomkostninger, især for små og mellemstore virksomheder (SMV'er), bør erhvervsdrivende have adgang til en udenretslig problemløsningsprocedure.
- (37) SOLVIT er en tjeneste, som stilles til rådighed af de nationale myndigheder i hver enkelt medlemsstat, og som har til formål at finde løsninger for enkeltpersoner og virksomheder, når deres rettigheder er blevet krænkede af offentlige myndigheder i en anden medlemsstat. Principperne for SOLVIT's funktionsmåde er fastsat i Kommissionens henstilling 2013/461/EU ⁽¹²⁾, ifølge hvilken hver medlemsstat skal have et SOLVIT-center med tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer til at sikre, at SOLVIT-centret deltager i SOLVIT. Kommissionen bør øge kendskabet til SOLVIT's eksistens og fordele, navnlig blandt virksomheder.
- (38) SOLVIT er en effektiv udenretslig problemløsningsmekanisme, som stilles gratis til rådighed. Det arbejder med korte tidsfrister og leverer praktiske løsninger til enkeltpersoner og virksomheder, der oplever vanskeligheder med at få deres EU-rettigheder anerkendt hos de offentlige myndigheder. Hvis den erhvervsdrivende, det relevante SOLVIT-center og de involverede medlemsstater alle er enige om en passende løsning, bør der ikke kræves yderligere handling.
- (39) Hvis SOLVIT's uformelle fremgangsmåde ikke lykkes, og der fortsat er tvivl om, hvorvidt den administrative afgørelse er forenelig med princippet om gensidig anerkendelse, bør Kommissionen dog have beføjelse til at undersøge sagen efter anmodning fra et af de involverede SOLVIT-centre. Efter Kommissionens vurdering bør den afgive en udtalelse, der gennem det relevante SOLVIT-center meddeles til den pågældende erhvervsdrivende og de kompetente myndigheder, og som der bør tages hensyn til i forbindelse med SOLVIT-proceduren. Kommissionen bør intervenere inden for en frist på 45 arbejdsdage, som ikke bør omfatte den tid, der er nødvendig for Kommissionen for at modtage eventuelle supplerende oplysninger og dokumenter, som den anser for at være nødvendige. Hvis sagen afsluttes inden for denne frist, bør Kommissionen ikke være forpligtet til at afgive en udtalelse. Sådanne SOLVIT-sager bør være genstand for en separat arbejdsgang i SOLVIT-databasen og bør ikke indgå i de regelmæssige SOLVIT-statistikker.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 549).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

⁽¹²⁾ Kommissionens henstilling 2013/461/EU af 17. september 2013 om principperne for SOLVIT (EUT L 249 af 19.9.2013, s. 10).

- (40) Kommissionens udtalelse vedrørende en administrativ afgørelse om at begrænse eller nægte markedsadgang bør kun tage stilling til, hvorvidt den administrative afgørelse er forenelig med princippet om gensidig anerkendelse og kravene i denne forordning. Dette berører ikke Kommissionens beføjelser i henhold til artikel 258 i TEUF og medlemsstaternes pligt til at overholde EU-retten, når de håndterer konstaterede systemiske problemer i forbindelse med anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse.
- (41) Det er vigtigt for det indre marked for varer, at virksomhederne, især SMV'erne, kan indhente pålidelige og specifikke oplysninger om gældende ret i en given medlemsstat. Produktkontaktpunkter bør spille en væsentlig rolle, når det drejer sig om at lette kommunikationen mellem nationale myndigheder og erhvervsdrivende gennem formidling af oplysninger om specifikke produktregler og om, hvordan princippet om gensidig anerkendelse anvendes på deres medlemsstats område. Det er derfor nødvendigt at styrke produktkontaktpunkternes rolle som de vigtigste leverandører af oplysninger om alle produktrelaterede regler, herunder nationale tekniske forskrifter, der er omfattet af gensidig anerkendelse.
- (42) For at lette den frie bevægelighed for varer bør produktkontaktpunkterne vederlagsfrit inden for rimelige grænser give oplysninger om deres nationale tekniske forskrifter og om anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse. Produktkontaktpunkterne bør være udstyret på passende vis og have tilstrækkelige ressourcer. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 ⁽¹³⁾ bør de stille sådanne oplysninger til rådighed via et websted, og de bør være underlagt kvalitetskriterierne i nævnte forordning. Produktkontaktpunkternes opgaver i tilknytning til at stille sådanne oplysninger til rådighed, herunder elektroniske kopier af eller onlineadgang til de nationale tekniske forskrifter, bør udføres med forbehold af nationale regler om distributionen af nationale tekniske forskrifter. Produktkontaktpunkterne bør endvidere ikke være forpligtet til at stille kopier af eller onlineadgang til standarder, der er omfattet af standardiseringsorganers eller -organisationers intellektuelle ejendomsrettigheder, til rådighed.
- (43) Samarbejde mellem de kompetente myndigheder er en forudsætning for, at princippet om gensidig anerkendelse kan fungere gnidningsløst, og at der kan skabes en kultur for gensidig anerkendelse. Produktkontaktpunkterne og de nationale kompetente myndigheder bør derfor samarbejde og udveksle oplysninger og ekspertise for at sikre en korrekt og konsekvent anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse og denne forordning.
- (44) Med henblik på underretning om administrative afgørelser om at begrænse eller nægte markedsadgang, muliggørelse af kommunikation mellem produktkontaktpunkterne og sikring af administrativt samarbejde er det nødvendigt at give medlemsstaterne adgang til et informations- og kommunikations system.
- (45) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁴⁾.
- (46) Hvis det med henblik på denne forordning er nødvendigt at behandle personoplysninger, bør denne behandling foregå i overensstemmelse med EU-retten om beskyttelse af personoplysninger. Enhver behandling af personoplysninger i medfør af denne forordning er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁵⁾ eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ⁽¹⁶⁾.
- (47) Der bør etableres pålidelige og effektive overvågningsmekanismer med henblik på at oplyse om anvendelsen af denne forordning og dens indvirkning på varernes frie bevægelighed. Sådanne mekanismer bør ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 af 2. oktober 2018 om oprettelse af en fælles digital portal, der giver adgang til oplysninger, procedurer og bistands- og problemløsningstjenester, og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

- (48) Med henblik på at øge kendskabet til princippet om gensidig anerkendelse og sikre, at denne forordning anvendes korrekt og konsekvent, bør der fastsættes bestemmelser om EU-finansiering af oplysningskampagner, uddannelse, træning, udveksling af embedsmænd og andre dertilhørende aktiviteter, der har til formål at øge og støtte tilliden og samarbejdet mellem de kompetente myndigheder, produktkontaktpunkter og erhvervsdrivende.
- (49) For at afhjælpe manglen på nøjagtige data om, hvordan princippet om gensidig anerkendelse fungerer, og dets indvirkning på det indre marked for varer, bør Unionen finansiere indsamlingen af sådanne data.
- (50) Unionens finansielle interesser bør beskyttes ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger under hele udgifts cyklussen, herunder ved forebyggelse, opdagelse og efterforskning af uregelmæssigheder, tilbagesøgning af midler, der er gået tabt, udbetalt uretmæssigt eller anvendt forkert, og efter omstændighederne ved anvendelse af administrative og finansielle sanktioner.
- (51) Det er hensigtsmæssigt at udskyde anvendelsen af denne forordning for at give de kompetente myndigheder og erhvervsdrivende tilstrækkelig tid til at tilpasse sig dens krav.
- (52) Kommissionen bør foretage en evaluering af denne forordning i lyset af de mål, der søges opnået med den. Kommissionen bør anvende de indsamlede data om, hvordan princippet om gensidig anerkendelse fungerer, og princippet indvirkning på det indre marked for varer og oplysningerne i informations- og kommunikationssystemet til at evaluere denne forordning. Kommissionen bør have mulighed for at anmode medlemsstaterne om at fremsende yderligere oplysninger, der er nødvendige for evalueringen af denne forordning. I overensstemmelse med punkt 22 i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁽¹⁷⁾ bør evalueringen af denne forordning være baseret på omkostningseffektivitet, måleffektivitet, relevans, sammenhæng og merværdi og danne grundlag for konsekvensanalyser af muligheder for yderligere tiltag.
- (53) Målet for denne forordning, nemlig at sikre en gnidningsløs, konsekvent og korrekt anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Formålet med denne forordning er at styrke det indre markeds funktion ved at forbedre anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse og ved at fjerne ubegrundede handelshindringer.
2. Denne forordning fastsætter regler og procedurer for medlemsstaternes anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse i individuelle tilfælde i forbindelse med varer, der er omfattet af artikel 34 i TEUF, og som markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, under hensyntagen til artikel 36 i TEUF og EU-Domstolens retspraksis.
3. Denne forordning indeholder også bestemmelser om etablering og opretholdelse af produktkontaktpunkter i medlemsstaterne samt bestemmelser om samarbejde og udveksling af oplysninger i forbindelse med princippet om gensidig anerkendelse.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på alle typer af varer, herunder landbrugsvarer i henhold til artikel 38, stk. 1, andet afsnit, i TEUF, og på administrative afgørelser, som en kompetent myndighed i en bestemmelsesmedlemsstat har truffet eller vil træffe i relation til sådanne varer, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, hvis den administrative afgørelse opfylder følgende kriterier:
 - a) grundlaget for den administrative afgørelse er en national teknisk forskrift, der gælder i bestemmelsesmedlemsstaten, og
 - b) den direkte eller indirekte virkning af den administrative afgørelse er begrænsning eller nægtelse af markedsadgangen i bestemmelsesmedlemsstaten.

⁽¹⁷⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

En administrativ afgørelse omfatter ethvert administrativt skridt, der er baseret på en national teknisk forskrift, og som har den samme eller i det væsentlige den samme retsvirkning som den virkning, der er omhandlet i litra b).

2. I denne forordning forstås ved en »national teknisk forskrift« en lovbestemmelse eller administrativ bestemmelse i en medlemsstat, der er kendetegnet ved følgende:

- a) den omfatter varer eller aspekter af varer, som ikke er gjort til genstand for harmonisering på EU-plan
- b) den omfatter et forbud mod at gøre varer eller en bestemt varetype tilgængelig på den pågældende medlemsstats marked eller en forpligtelse til at overholde bestemmelsen, faktisk eller retligt, når varer eller en bestemt varetype gøres tilgængelig på dette marked, og
- c) den gør mindst et af følgende:
 - i) den fastsætter de karakteristika, som kræves for varer eller for en bestemt varetype, som f.eks. kvalitet, ydeevne, sikkerhed eller dimensioner, herunder krav til disse varer vedrørende handelsmæssig betegnelse, terminologi, symboler, prøvning og prøvningsmetoder, emballering, mærkning eller etikettering samt overensstemmelsesvurderingsprocedurer
 - ii) med henblik på at beskytte forbrugerne eller miljøet pålægger den varer eller en bestemt varetype andre krav, som vedrører varernes livscyklus, efter at de er gjort tilgængelig på den pågældende medlemsstats marked, som f. eks. betingelser for anvendelse, genanvendelse, genbrug eller bortskaffelse, når sådanne betingelser kan influere betydeligt enten på sammensætningen eller karakteren af disse varer eller på tilgængeliggørelsen af dem på den pågældende medlemsstats marked.

3. Denne artikels stk. 2, litra c), nr. i), omfatter ligeledes fremstillingsmetoder og processer vedrørende landbrugsvarer som omhandlet i artikel 38, stk. 1, andet afsnit, i TEUF, og vedrørende produkter beregnet til konsum eller dyrefoder, samt fremstillingsmetoder og processer vedrørende andre produkter, når de har indvirkning på produkternes karakteristika.

4. En procedure for forudgående godkendelse udgør ikke i sig selv en national teknisk forskrift med henblik på denne forordning, men en afgørelse om at nægte forudgående godkendelse på grundlag af en national teknisk forskrift betragtes som en administrativ afgørelse, hvorpå denne forordning finder anvendelse, hvis den pågældende afgørelse opfylder de øvrige krav i stk. 1, første afsnit.

5. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) afgørelser af retlig karakter truffet af nationale domstole
- b) afgørelser af retlig karakter truffet af retshåndhævende myndigheder i forbindelse med efterforskning eller retsforfølgning af et strafbart forhold, der vedrører ordvalg, symboler eller enhver materiel henvisning til forfatningsstridige eller kriminelle organisationer eller strafbare forhold af racistisk, diskriminerende eller fremmedfjendsk karakter.

6. Artikel 5 og 6 berører ikke anvendelsen af følgende bestemmelser:

- a) artikel 8, stk. 1, litra b)-f), og artikel 8, stk. 3, i direktiv 2001/95/EF
- b) artikel 50, stk. 3, litra a), og artikel 54 i forordning (EF) nr. 178/2002
- c) artikel 90 i forordning (EU) nr. 1306/2013 og
- d) artikel 138 i forordning (EU) 2017/625.

7. Denne forordning berører ikke forpligtelsen til i henhold til direktiv (EU) 2015/1535 at underrette Kommissionen og medlemsstaterne om udkast til nationale tekniske forskrifter inden deres vedtagelse.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »markedsføres lovligt i en anden medlemsstat«: varer eller varettyper, der overholder de relevante gældende regler i den pågældende medlemsstat eller ikke er underlagt sådanne regler i den pågældende medlemsstat, og som gøres tilgængelige for slutbrugerne i denne medlemsstat
- 2) »gøre tilgængelig på markedet«: enhver levering af varer med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på markedet på en medlemsstats område som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag

- 3) »begrænse markedsadgang«: indføre betingelser, der skal være opfyldt, før varer kan gøres tilgængelig på markedet i bestemmelsesmedlemsstaten, eller betingelser, der skal være opfyldt, for at varer fortsat kan markedsføres på dette marked, hvilket i begge tilfælde kræver ændring af en eller flere af varernes karakteristika som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra c), nr. i), eller kræver yderligere prøvning
- 4) »nægte markedsadgang«:
 - a) forbud mod at gøre varer tilgængelig på markedet i bestemmelsesmedlemsstaten eller forbud mod fortsat at markedsføre varer på dette marked eller
 - b) krav om, at disse varer tilbagetrækkes eller tilbagekaldes fra det pågældende marked
- 5) »tilbagetrækning«: enhver foranstaltning, der har til formål at forhindre, at varer i forsyningskæden gøres tilgængelig på markedet
- 6) »tilbagekaldelse«: enhver foranstaltning, der har til formål at opnå, at varer, der allerede er gjort tilgængelig for slutbrugeren, returneres
- 7) »procedure for forudgående godkendelse«: en administrativ procedure, der er fastsat i en medlemsstats nationale ret, og hvorefter medlemsstatens kompetente myndighed på grundlag af en ansøgning fra en erhvervsdrivende skal give sin formelle godkendelse, før varer kan gøres tilgængelig på markedet i den pågældende medlemsstat
- 8) »producent«:
 - a) enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller varer eller får varer udformet eller fremstillet, eller som producerer varer, der ikke er industrielt fremstillet, herunder landbrugsvarer, og markedsfører dem under sit navn eller varemærke
 - b) enhver fysisk eller juridisk person, der ændrer varer, der allerede markedsføres lovligt i en medlemsstat på en måde, der kan berøre overholdelsen af de relevante gældende bestemmelser i den pågældende medlemsstat, eller
 - c) enhver anden fysisk eller juridisk person, der ved at anbringe sit navn, varemærke eller andet kendetegn på varer eller på de dokumenter, der ledsager disse varer, udgiver sig for at være disse varers producent
- 9) »bemyndiget repræsentant«: enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra en producent til at handle på dennes vegne med hensyn til at gøre varer tilgængelig på det pågældende marked
- 10) »importør«: enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som gør varer fra et tredjeland tilgængelig på EU-markedet for første gang
- 11) »distributør«: enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra producenten eller importøren, som gør varer tilgængelig på markedet i en medlemsstat
- 12) »erhvervsdrivende«: enhver af følgende i relation til varerne: producenten, den bemyndigede repræsentant, importøren eller distributøren
- 13) »slutbruger«: enhver fysisk eller juridisk person, der er bosiddende eller etableret i Unionen, og for hvem varerne er blevet gjort tilgængelig eller gøres tilgængelig enten som forbruger, der handler uden for sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller fag, eller som erhvervs mæssig slutbruger som led i sine industrielle eller erhvervs mæssige aktiviteter
- 14) »legitimt alment hensyn«: et af de hensyn, der er omhandlet i artikel 36 i TEUF, eller ethvert andet tvingende almene hensyn
- 15) »overensstemmelsesvurderingsorgan«: et overensstemmelsesvurderingsorgan som defineret i artikel 2, nr. 13), i forordning (EF) nr. 765/2008.

KAPITEL II

PROCEDURER FOR ANVENDELSEN AF PRINCIPPET OM GENSIDIG ANERKENDELSE I INDIVIDUELLE TILFÆLDE

Artikel 4

Erklæring om gensidig anerkendelse

1. Producenten af varer eller en bestemt varetype, der gøres tilgængelig eller skal gøres tilgængelig på markedet i bestemmelsesmedlemsstaten, kan udfærdige en frivillig erklæring om lovlig markedsføring af varer med henblik på gensidig anerkendelse (»erklæring om gensidig anerkendelse«) for at dokumentere over for de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten, at varerne eller varetypen markedsføres lovligt i en anden medlemsstat.

Producenten kan give sin bemyndigede repræsentant fuldmagt til at udfærdige erklæringen om gensidig anerkendelse på sine vegne.

Erklæringen om gensidig anerkendelse skal følge den struktur, der er fastsat i del I og II i bilaget, og indeholde alle de deri specificerede oplysninger.

Producenten, eller dennes bemyndigede repræsentant hvis vedkommende har bemyndigelse til dette, kan vælge kun at udfylde erklæringen om gensidig anerkendelse med de oplysninger, der er angivet i del I i bilaget. I sådanne tilfælde udfyldes oplysningerne anført i del II i bilaget af importøren eller distributøren.

Alternativt kan begge dele af erklæringen om gensidig anerkendelse udarbejdes af importøren eller af distributøren, forudsat at den person, der underskriver, kan fremlægge den dokumentation, der er omhandlet i artikel 5, stk. 4, litra a).

Erklæringen om gensidig anerkendelse udarbejdes på et af Unionens officielle sprog. Hvis dette sprog ikke er det sprog, der kræves af bestemmelsesmedlemsstaten, oversætter den erhvervsdrivende erklæringen om gensidig anerkendelse til et sprog, der kræves af bestemmelsesmedlemsstaten.

2. De erhvervsdrivende, der underskriver erklæringen om gensidig anerkendelse eller en del af den, er ansvarlige for indholdet og nøjagtigheden af de oplysninger, som de angiver i erklæringen om gensidig anerkendelse, herunder rigtigheden af de oplysninger, de oversætter. Med henblik på dette stykke er de erhvervsdrivende ansvarlige i overensstemmelse med national ret.

3. De erhvervsdrivende sørger for, at erklæringen om gensidig anerkendelse løbende holdes ajour, så den afspejler ændringer i de oplysninger, som de har angivet i erklæringen om gensidig anerkendelse.

4. Erklæringen om gensidig anerkendelse kan forelægges den kompetente myndighed i bestemmelsesmedlemsstaten med henblik på en vurdering i henhold til artikel 5. Erklæringen kan indgives i papirform, i elektronisk form eller gøres tilgængelig online i overensstemmelse med kravene i bestemmelsesmedlemsstaten.

5. Når de erhvervsdrivende gør erklæringen om gensidig anerkendelse tilgængelig online, gælder følgende betingelser:

- a) den varetype eller -serie, som erklæringen om gensidig anerkendelse finder anvendelse på, skal let kunne identificeres, og
- b) de tekniske midler, der er anvendt, skal sikre nem navigation og skal overvåges for at sikre, at erklæringen om gensidig anerkendelse er gjort tilgængelig, og at det er muligt at få adgang til denne.

6. Hvis de varer, for hvilken erklæringen om gensidig anerkendelse indgives, ligeledes er omfattet af en EU-retsakt, der kræver en EU-overensstemmelseserklæring, kan erklæringen om gensidig anerkendelse vedlægges EU-overensstemmelseserklæringen.

Artikel 5

Vurdering af varer

1. Hvis en kompetent myndighed i bestemmelsesmedlemsstaten har til hensigt at vurdere varer, der er omfattet af denne forordning, for at fastsætte, om varerne eller varetypen markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og, hvis det er tilfældet, om de legitime almene hensyn, der er omfattet af den gældende nationale tekniske forskrift i bestemmelsesmedlemsstaten, er tilstrækkeligt beskyttede under hensyntagen til de pågældende varers karakteristika, kontakter den omgående den pågældende erhvervsdrivende.

2. Når den kompetente myndighed i bestemmelsesmedlemsstaten kontakter den pågældende erhvervsdrivende, oplyser den kompetente myndighed den erhvervsdrivende om vurderingen, angiver hvilke varer der er omfattet af vurderingen, og specificerer den gældende nationale tekniske forskrift eller procedure for forudgående godkendelse. Den kompetente myndighed i bestemmelsesmedlemsstaten oplyser også den erhvervsdrivende om muligheden for at indgive en erklæring om gensidig anerkendelse i overensstemmelse med artikel 4 med henblik på denne vurdering.

3. Den erhvervsdrivende skal have mulighed for at gøre varerne tilgængelig på markedet i bestemmelsesmedlemsstaten, mens den kompetente myndighed foretager vurderingen i henhold til denne artikels stk. 1, og kan fortsætte hermed, medmindre den erhvervsdrivende modtager en administrativ afgørelse om at begrænse eller nægte markedsadgang for disse varer. Nærværende stykke finder ikke anvendelse, hvis vurderingen gennemføres inden for rammerne af en procedure for forudgående godkendelse, eller hvis den kompetente myndighed midlertidigt suspenderer tilgængeliggørelsen på markedet af de varer, der er genstand for vurderingen i overensstemmelse med artikel 6.

4. Hvis der i overensstemmelse med artikel 4 indgives en erklæring om gensidig anerkendelse til en kompetent myndighed i bestemmelsesmedlemsstaten, gælder følgende med henblik på vurderingen i henhold til nærværende artikels stk. 1:

- a) erklæringen om gensidig anerkendelse og den dokumentation, der er nødvendig til at kontrollere oplysningerne heri, og som er fremlagt som svar på en anmodning fra den kompetente myndighed, skal af den kompetente myndighed accepteres som værende tilstrækkelige til at påvise, at varerne markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og
- b) den kompetente myndighed må ikke kræve andre oplysninger eller anden dokumentation fra en erhvervsdrivende til påvisning af, at varerne markedsføres lovligt i en anden medlemsstat.

5. Hvis der ikke indgives en erklæring om gensidig anerkendelse til en kompetent myndighed i bestemmelsesmedlemsstaten i overensstemmelse med artikel 4, kan den kompetente myndighed herefter med henblik på vurderingen i henhold til nærværende artikels stk. 1 anmode de pågældende erhvervsdrivende om at fremlægge dokumentation og oplysninger, som er nødvendig for denne vurdering, vedrørende:

- a) de pågældende varers eller den pågældende varetypes karakteristika og
- b) lovlig markedsføring af varerne i en anden medlemsstat.

6. Den pågældende erhvervsdrivende skal have mindst 15 arbejdsdage efter anmodningen fra bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndighed til at indgive de dokumenter og oplysninger, der er omhandlet i stk. 4, litra a), eller i stk. 5, eller til at fremsætte de argumenter eller bemærkninger, som den erhvervsdrivende måtte have.

7. Med henblik på vurderingen i henhold til denne artikels stk. 1 kan den kompetente myndighed i bestemmelsesmedlemsstaten i overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, kontakte de kompetente myndigheder eller produktkontaktpunkterne i den medlemsstat, hvori en erhvervsdrivende hævder at markedsføre sine varer lovligt, hvis det er nødvendigt for den kompetente myndighed at kontrollere eventuelle oplysninger, som den erhvervsdrivende har fremsendt.

8. Ved vurderingen i henhold til stk. 1 tager bestemmelsesmedlemsstaternes kompetente myndigheder behørigt hensyn til indholdet af prøvningsrapporter og certifikater udstedt af et overensstemmelsesvurderingsorgan, som en erhvervsdrivende har forelagt som led i vurderingen. Bestemmelsesmedlemsstaternes kompetente myndigheder må ikke afvise prøvningsrapporter eller certifikater udstedt af et overensstemmelsesvurderingsorgan, der er akkrediteret med henblik på den relevante type overensstemmelsesvurderingsaktivitet i henhold til forordning (EF) nr. 765/2008, under henvisning til organets kompetence.

9. Hvis en bestemmelsesmedlemsstats kompetente myndighed efter afslutningen af en vurdering i henhold til denne artikels stk. 1 træffer en administrativ afgørelse om de varer, som den har vurderet, giver den uden unødigt forsinkelse underretning om denne administrative afgørelse til den erhvervsdrivende som omhandlet i denne artikels stk. 1. Den kompetente myndighed skal også give underretning om denne administrative afgørelse til Kommissionen og til de andre medlemsstater senest 20 arbejdsdage efter, at den traf afgørelsen. Den kompetente myndighed anvender med henblik herpå det system, der er omhandlet i artikel 11.

10. En administrativ afgørelse som omhandlet i stk. 9 skal indeholde begrundelsen for afgørelsen, der skal være tilstrækkelig detaljeret og begrundet til at lette en vurdering af afgørelsens forenelighed med princippet om gensidig anerkendelse og kravene i denne forordning.

11. Den i stk. 9 omhandlede administrative afgørelse skal navnlig omfatte følgende oplysninger:

- a) den nationale tekniske forskrift, som den administrative afgørelse er baseret på
- b) de legitime almene hensyn, der ligger til grund for anvendelsen af den nationale tekniske forskrift, som den administrative afgørelse er baseret på
- c) den tekniske eller videnskabelige dokumentation, der er taget i betragtning af bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndighed, herunder i givet fald relevante ændringer i det tekniske niveau, der er indtruffet, siden den nationale tekniske forskrift trådte i kraft
- d) en sammenfatning af de argumenter, som den pågældende erhvervsdrivende eventuelt har fremsat, og som er relevante for vurderingen i henhold til stk. 1
- e) dokumentation for, at den administrative afgørelse er egnet til at sikre opfyldelsen af det tilstræbte formål, og at den administrative afgørelse ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at opfylde dette formål.

12. En administrativ afgørelse som omhandlet i denne artikels stk. 9 skal indeholde nærmere oplysninger om klagemulighederne i henhold til national ret i bestemmelsesmedlemsstaten samt fristerne for udnyttelse af disse klagemuligheder. Den skal ligeledes indeholde en henvisning til muligheden for, at erhvervsdrivende kan anvende SOLVIT og proceduren i henhold til artikel 8.

13. En administrativ afgørelse som omhandlet i stk. 9 får først virkning fra det tidspunkt, hvor den pågældende erhvervsdrivende har fået underretning om den i henhold til nævnte stykke.

Artikel 6

Midlertidig suspension af markedsadgang

1. Når en medlemsstats kompetente myndighed foretager en vurdering af varer i henhold til artikel 5, kan den midlertidigt suspendere tilgængeliggørelsen af disse varer på markedet i den pågældende medlemsstat, men kun hvis:
 - a) varerne udgør, når de anvendes under normale betingelser eller under betingelser, som med rimelighed kan forudses, en alvorlig risiko for menneskers sikkerhed eller sundhed eller for miljøet, herunder en risiko der ikke har øjeblikkelige virkninger, og som kræver omgående indgriben fra den kompetente myndighed, eller
 - b) tilgængeliggørelsen af varerne eller varetypen på markedet i den pågældende medlemsstat er omfattet af et generelt forbud i medlemsstaten af hensyn til den offentlige sædelighed eller den offentlige sikkerhed.
2. Medlemsstatens kompetente myndighed underretter omgående den pågældende erhvervsdrivende, Kommissionen og de andre medlemsstater om enhver midlertidig suspension i henhold til nærværende artikels stk. 1. Underretning af Kommissionen og de andre medlemsstater skal ske ved hjælp af det system, der er omhandlet i artikel 11. I de tilfælde, der er omfattet af nærværende artikels stk. 1, litra a), ledsages underretningen af en detaljeret teknisk eller videnskabelig begrundelse for, hvorfor sagen er omfattet af nævnte litras anvendelsesområde.

Artikel 7

Underretning via Rapex eller RASFF

Hvis en administrativ afgørelse som omhandlet i artikel 5 eller en midlertidig suspension som omhandlet i artikel 6 også udgør en foranstaltning, der skal gives underretning om via systemet for hurtig udveksling af oplysninger (Rapex), jf. direktiv 2001/95/EF, eller via det hurtige varslingsystem for fødevarer og foder (RASFF), jf. forordning (EF) nr. 178/2002, kræver det ikke en særskilt underretning til Kommissionen og de øvrige medlemsstater i henhold til nærværende forordning, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) det fremgår af Rapex- eller RASFF-underretningen, at underretning om foranstaltningen også tæller som underretning i henhold til nærværende forordning, og
- b) den dokumentation, der kræves for administrative afgørelser i henhold til artikel 5 eller for midlertidig suspension i henhold til artikel 6, er indeholdt i Rapex- eller RASFF-underretningen.

Artikel 8

Problemløsningsprocedure

1. Hvis en erhvervsdrivende, der er berørt af en administrativ afgørelse, har forelagt den for SOLVIT, og hvis hjemmecentret eller det ledende center under SOLVIT-proceduren anmoder Kommissionen om at afgive en udtalelse som hjælp til at finde en løsning, indgiver hjemmecentret og det ledende center alle relevante dokumenter vedrørende den pågældende administrative afgørelse til Kommissionen.
2. Efter modtagelsen af anmodningen omhandlet i stk. 1 vurderer Kommissionen, om den administrative afgørelse er forenelig med princippet om gensidig anerkendelse og kravene i denne forordning.
3. Med henblik på vurderingen omhandlet i nærværende artikels stk. 2 tager Kommissionen hensyn til den administrative afgørelse, der er givet underretning om i overensstemmelse med artikel 5, stk. 9, og de dokumenter og oplysninger, der indgives under SOLVIT-proceduren. Hvis yderligere oplysninger eller dokumenter er nødvendige med henblik på vurderingen omhandlet i nærværende artikels stk. 2, anmoder Kommissionen uden unødigt forsinkelse det relevante SOLVIT-center om at kontakte den pågældende erhvervsdrivende eller de kompetente myndigheder, der traf den administrative afgørelse, med henblik på at tilvejebringe sådanne yderligere oplysninger eller dokumenter.
4. Senest 45 arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen omhandlet i stk. 1 afslutter Kommissionen sin vurdering og afgiver en udtalelse. Hvis det er hensigtsmæssigt, skal Kommissionens udtalelse indkredse alle problemer, som bør tages op i forbindelse med SOLVIT-sagen, eller fremsætte henstillinger som hjælp til at finde en løsning. Perioden på 45 arbejdsdage omfatter ikke den tid, der er nødvendig for Kommissionen for at modtage de supplerende oplysninger og dokumenter, som er omhandlet i stk. 3.
5. Hvis Kommissionen i forbindelse med den i stk. 2 omhandlede vurdering er blevet informeret om, at sagen er løst, er Kommissionen ikke forpligtet til at afgive en udtalelse.
6. Kommissionens udtalelse meddeles gennem det relevante SOLVIT-center til den pågældende erhvervsdrivende og til de relevante kompetente myndigheder. Kommissionen underretter alle medlemsstater om denne udtalelse ved hjælp af det system, der er omhandlet i artikel 11. Udtalelsen skal tages i betragtning under SOLVIT-proceduren som omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

KAPITEL III

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE, OVERVÅGNING OG KOMMUNIKATION

Artikel 9

Produktkontaktpunkternes opgaver

1. Medlemsstaterne udpeger og opretholder produktkontaktpunkter på deres område og sikrer, at disse har tilstrækkelige beføjelser og ressourcer til, at de kan udføre deres opgaver behørigt. Medlemsstaterne sikrer, at produktkontaktpunkterne leverer deres tjenester i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1724.
2. Produktkontaktpunkterne leverer følgende oplysninger online:
 - a) oplysninger om princippet om gensidig anerkendelse og anvendelsen af denne forordning på deres medlemsstats område, herunder oplysninger om proceduren i artikel 5
 - b) kontaktoplysninger, således at de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat kan kontaktes direkte, herunder også oplysninger vedrørende de myndigheder, der er ansvarlige for overvågning af gennemførelsen af de nationale tekniske forskrifter, der gælder på deres medlemsstats område
 - c) de klagemuligheder og procedurer, der er til rådighed i deres medlemsstat i tilfælde af tvist mellem den kompetente myndighed og en erhvervsdrivende, herunder proceduren, der er fastsat i artikel 8.
3. Hvis det er nødvendigt for at supplere de oplysninger, der gives online i henhold til stk. 2, tilvejebringer produktkontaktpunkterne på anmodning af en erhvervsdrivende eller en anden medlemsstats kompetente myndighed alle relevante oplysninger, som f.eks. elektroniske kopier af eller onlineadgang til de nationale tekniske forskrifter og de nationale administrative procedurer, der gælder for specifikke varer eller en specifik varetype på det område, hvor produktkontaktpunktet er etableret, eller oplysninger om, hvorvidt disse varer eller denne varetype er underlagt forudgående godkendelse i henhold til national ret.
4. Produktkontaktpunkterne besvarer alle anmodninger i henhold til stk. 3 senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen.
5. Produktkontaktpunkterne må ikke opkræve noget gebyr for deres oplysninger, jf. stk. 3.

Artikel 10

Administrativt samarbejde

1. Kommissionen fastsætter bestemmelser om og sikrer et effektivt samarbejde mellem de kompetente myndigheder og produktkontaktpunkterne i de forskellige medlemsstater gennem følgende aktiviteter:
 - a) lettelse og koordinering af udvekslingen og indsamlingen af oplysninger og bedste praksis vedrørende anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse
 - b) støtte til produktkontaktpunkternes funktion og styrkelse af deres grænseoverskridende samarbejde
 - c) lettelse og koordinering af udvekslingen af embedsmænd mellem medlemsstaterne og tilrettelæggelsen af fælles uddannelses- og oplysningsprogrammer for myndigheder og virksomheder.
2. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder og produktkontaktpunkter deltager i de aktiviteter, der er omhandlet i stk. 1.
3. Efter anmodning fra en kompetent myndighed i bestemmelsesmedlemsstaten i henhold til artikel 5, stk. 7, forelægger de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor en erhvervsdrivende hævder at markedsføre sine varer lovligt, inden for 15 arbejdsdage alle oplysninger, der er relevante for at kontrollere de oplysninger og dokumenter, som er fremlagt af den erhvervsdrivende under vurderingen i artikel 5, om disse varer for bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndighed. Produktkontaktpunkterne kan bruges til at fremme kontakter mellem de relevante kompetente myndigheder i overensstemmelse med fristen for at fremsende de ønskede oplysninger, der er fastsat i artikel 9, stk. 4.

Artikel 11

Informations- og kommunikationssystem

1. Med henblik på nærværende forordnings artikel 5, 6 og 10 anvendes det informations- og kommunikationssystem, der er fastsat i artikel 23 i forordning (EF) nr. 765/2008, jf. dog nærværende forordnings artikel 7.
2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter de nærmere bestemmelser for og præciserer funktionerne af det system, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, med henblik på denne forordning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 15, stk. 2.

KAPITEL IV

FINANSIERING

Artikel 12

Finansiering af aktiviteter til støtte for denne forordning

1. Unionen kan finansiere følgende aktiviteter til støtte for denne forordning:
 - a) oplysningskampagner
 - b) uddannelse og træning
 - c) udveksling af embedsmænd og bedste praksis
 - d) samarbejde mellem produktkontaktpunkter og kompetente myndigheder og teknisk og logistisk støtte til dette samarbejde
 - e) indsamling af data om, hvordan princippet om gensidig anerkendelse fungerer, og dets indvirkning på det indre marked for varer.
2. Unionens finansielle bistand med hensyn til aktiviteter til støtte for nærværende forordning gennemføres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁸⁾ enten direkte eller ved at overdrage budgetgennemførelsesopgaver til de enheder, der er omhandlet i artikel 62, stk. 1, litra c), i nævnte forordning.
3. Bevillingerne til de aktiviteter, der er omhandlet i nærværende forordning, fastsættes årligt af budgetmyndigheden inden for den gældende finansielle ramme.

Artikel 13

Beskyttelse af Unionens finansielle interesser

1. Kommissionen træffer egnede foranstaltninger til at sikre, at Unionens finansielle interesser, når der gennemføres aktiviteter, der finansieres i henhold til denne forordning, beskyttes gennem foranstaltninger til forebyggelse af svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter, ved effektiv kontrol og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, ved tilbagesøgning af de uretmæssigt udbetalte beløb samt efter omstændighederne ved administrative og økonomiske sanktioner, der skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.
2. Kommissionen, eller dens befuldmægtigede, og Revisionsretten har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, som har modtaget EU-midler i henhold til denne forordning.
3. Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) kan foretage undersøgelser, herunder kontrol på stedet, i overensstemmelse med de bestemmelser og procedurer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 ⁽¹⁹⁾ og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 ⁽²⁰⁾, for at fastslå, om der har været tale om svig, korruption eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med en aftale om tilskud, en afgørelse om ydelse af tilskud eller en kontrakt finansieret i henhold til nærværende forordning.
4. Samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om ydelse af tilskud som følge af gennemførelsen af denne forordning skal indeholde bestemmelser, der udtrykkeligt giver Kommissionen, Revisionsretten og OLAF beføjelse til at foretage denne kontrol og disse undersøgelser i overensstemmelse med deres respektive kompetencer, uden at det berører stk. 1, 2 og 3.

⁽¹⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁰⁾ Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

KAPITEL V

EVALUERING OG UDVALGSPROCEDURE

Artikel 14

Evaluering

1. Kommissionen foretager senest den 20. april 2025 og derefter hvert fjerde år en evaluering af denne forordning i lyset af de mål, som der søges opnået med forordningen, og forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport herom.
2. Med henblik på denne artikels stk. 1 anvender Kommissionen oplysningerne i det system, der er omhandlet i artikel 11, og eventuelle data som er indsamlet som led i aktiviteterne omhandlet i artikel 12, stk. 1, litra e). Kommissionen kan også anmode medlemsstaterne om at fremlægge alle oplysninger, der er relevante for en evaluering af den frie bevægelighed for varer, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, eller for en evaluering af effektiviteten af denne forordning, samt en vurdering af produktkontaktpunkternes funktion.

Artikel 15

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 16

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 764/2008 ophæves med virkning fra den 19. april 2020.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning.

Artikel 17

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 19. april 2020.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. marts 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG

Erklæring om gensidig anerkendelse med henblik på artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/515 ⁽¹⁾

Del I

1. Entydig identifikator for varerne eller varetypen: ... [Note: Indsæt vareidentifikationsnummer eller anden referencemarkør, der entydigt identificerer varen eller varetypen]
2. Navn og adresse på den erhvervsdrivende: ... [Note: Indsæt navn og adresse på den person, der underskriver del I af erklæringen om gensidig anerkendelse: producenten og, hvis det er relevant, dennes bemyndigede repræsentant, eller importøren eller distributøren]
3. Beskrivelse af de varer eller den varetype, der er genstand for erklæringen om gensidig anerkendelse: ... [Note: beskrivelsen bør være tilstrækkelig til, at varerne kan identificeres af sporbarhedshensyn. Beskrivelsen kan eventuelt ledsages af et fotografi]
4. Erklæring og oplysninger om lovligheden af markedsføringen af varerne eller varetypen:
 - 4.1. Varerne eller varetypen, der er beskrevet ovenfor, herunder deres karakteristika, overholder følgende gældende regler i ... [Note: Angiv den medlemsstat, hvor varerne eller varetypen hævdes at være lovligt markedsført]: ... [Note: Indsæt i hvert tilfælde titel og henvisning til en officiel publikation for de relevante regler, der gælder i medlemsstaten, og henvisning til godkendelsesafgørelsen, hvis varerne var underlagt en procedure for forudgående godkendelse]

eller

varerne eller varetypen, der er beskrevet ovenfor, er ikke underlagt nogen relevante regler i ... [Note: Angiv den medlemsstat, hvor varerne eller varetypen hævdes at være lovligt markedsført].
 - 4.2. Henvisning til den overensstemmelsesvurderingsprocedure, der finder anvendelse på varerne eller varetypen, eller henvisning til prøvningsrapporter for alle prøvninger, der er foretaget af et overensstemmelsesvurderingsorgan, herunder navn og adresse på dette organ (hvis en sådan procedure eller sådanne prøvninger er blevet gennemført): ...
5. Yderligere oplysninger, der betragtes som relevante for at kunne vurdere, om varerne eller varetypen markedsføres lovligt i den medlemsstat, der er angivet i punkt 4.1: ...
6. Denne del af erklæringen om gensidig anerkendelse udarbejdes på eneansvar af den erhvervsdrivende, der er angivet i punkt 2.

Underskrevet for og på vegne af:

(sted og dato):

(navn, stilling) (underskrift):

Del II

7. Erklæring og oplysninger om markedsføringen af varen eller varetypen:
 - 7.1. Varerne eller varetypen beskrevet i del I er gjort tilgængelig for slutbrugerne på markedet i den medlemsstat, der er angivet i punkt 4.1.
 - 7.2. Oplysninger om, at varerne eller varetypen er gjort tilgængelig for slutbrugerne i den medlemsstat, der er angivet i punkt 4.1, herunder oplysninger om datoen for, hvornår varerne først blev gjort tilgængelig for slutbrugerne på markedet i den pågældende medlemsstat: ...
8. Yderligere oplysninger, der vurderes relevante for at kunne vurdere, om varerne eller varetypen markedsføres lovligt i den medlemsstat, der er angivet i punkt 4.1: ...

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/515 af 19. marts 2019 om gensidig anerkendelse af varer, der lovligt markedsføres i en anden medlemsstat, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 764/2008 (EUT L 91 af 29.3.2019, s. 1).

9. Denne del af erklæringen om gensidig anerkendelse er udarbejdet på eneansvar af ... [Note: Indsæt navn og adresse på den person, der underskriver del II af erklæringen om gensidig anerkendelse: producenten og, hvis det er relevant, dennes bemyndigede repræsentant eller importøren eller distributøren].

Underskrevet for og på vegne af:

(sted og dato):

(navn, stilling) (underskrift):

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/516**af 19. marts 2019****om harmonisering af bruttonationalindkomsten i markedspriser og om ophævelse af Rådets direktiv 89/130/EØF, Euratom og Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003 (»BNI-forordningen«)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 338, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Bruttonationalindkomsten i markedspriser (BNI) danner grundlag for beregningen af den største del af egne indtægter i Unionens almindelige budget. Det er derfor nødvendigt at gøre dette aggregat endnu mere sammenligneligt, pålideligt og fuldstændigt.
- (2) Der, hvor statistikker anvendes direkte til administrative formål og til udformning af politikker på EU-plan og nationalt plan, er det særlig vigtigt med statistisk integritet gennem overholdelse af principperne i adfærdskodeksen for europæiske statistikker som revideret og opdateret af Udvalget for det Europæiske Statistiske System (ESSC) den 16. november 2017 og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 223/2009 ⁽²⁾.
- (3) Disse statistiske data er også et vigtigt analytisk redskab til koordinering af de nationale økonomiske politikker og til forskellige EU-politikker samt til forskningsaktiviteter.
- (4) I overensstemmelse med artikel 2, stk. 7, i Rådets afgørelse 2014/335/EU, Euratom ⁽³⁾ forstås der ved BNI (til beregning af egne indtægter) en årlig BNI i markedspriser i henhold til den metode, som er fastlagt i bilag A til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 549/2013 ⁽⁴⁾, der oprettede det reviderede europæiske nationalregnskabssystem (ENS 2010). I overensstemmelse med artikel 10, stk. 1, i afgørelse 2014/335/EU, Euratom og med forbehold af artikel 10, stk. 2, i nævnte afgørelse blev Rådets afgørelse 2007/436/EF, Euratom ⁽⁵⁾ ophævet.
- (5) Det er afgørende, at BNI-dataene er sammenlignelige på tværs af medlemsstaterne, og at de relevante definitioner og regnskabsregler i ENS 2010 overholdes. Med henblik herpå bør de beregningsmetoder og basisdata, der faktisk anvendes, muliggøre en korrekt anvendelse af definitionerne og regnskabsreglerne i ENS 2010.
- (6) Det er afgørende, at de kilder og metoder, der anvendes til udarbejdelse af BNI-data, er pålidelige. Det indebærer, at der så vidt muligt bør anvendes afprøvede metoder på robuste, egnede og opdaterede basisstatistikker.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 31.1.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 18.2.2019.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 223/2009 af 11. marts 2009 om europæiske statistikker og om ophævelse af forordning (EF, Euratom) nr. 1101/2008 om fremsendelse af fortrolige statistiske oplysninger til De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor, Rådets forordning (EF) nr. 322/97 om EF-statistikker og Rådets afgørelse 89/382/EØF, Euratom om nedsættelse af et udvalg for De Europæiske Fællesskabers statistiske program (EUT L 87 af 31.3.2009, s. 164).

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2014/335/EU, Euratom af 26. maj 2014 om ordningen for Den Europæiske Unions egne indtægter (EUT L 168 af 7.6.2014, s. 105).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 549/2013 af 21. maj 2013 om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Den Europæiske Union (EUT L 174 af 26.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets afgørelse 2007/436/EF, Euratom af 7. juni 2007 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EUT L 163 af 23.6.2007, s. 17).

- (7) Det er afgørende, at BNI-dataene er fuldstændige. Disse data bør derfor også omfatte uformelle og uregistrerede aktiviteter og transaktioner og andre aktiviteter og transaktioner, der ikke indberettes i statistiske undersøgelser eller til skattemyndighederne, socialmyndighederne og andre administrative myndigheder. En bedre BNI-dækning forudsætter udvikling af egnede statistiske grundlag og beregningsmetoder til at udarbejde pålidelige statistikker og, hvor dette er relevant, til at foretage de nødvendige tilpasninger, idet huller og dobbelttælling undgås.
- (8) Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 608/2014 ⁽⁶⁾ indeholder bestemmelser om kontrolbesøg i medlemsstaterne for at kontrollere egne indtægter. Med henblik på kontrol af BNI bør Kommissionen (Eurostat) kunne foretage BNI-informationsbesøg for at kontrollere kvaliteten af BNI-aggregaterne og deres bestanddele og for at kontrollere overholdelse af ENS 2010 samt for at sikre, at BNI-dataene er sammenlignelige, pålidelige og fuldstændige. Kommissionen (Eurostat) bør overholde reglerne om statistisk fortrolighed. Det har afgørende betydning, at repræsentanter for de nationale statistiske myndigheder deltager i BNI-informationsbesøg i andre medlemsstater for at øge gennemsigtigheden og kvaliteten i proceduren for kontrol af BNI.
- (9) For at sikre at BNI-dataene i overensstemmelse med ENS 2010 er pålidelige, fuldstændige og i videst muligt omfang sammenlignelige, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår listen over forhold, der skal behandles i hver kontrolcyklus. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽⁷⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (10) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning ved levering af BNI-aggregater til beregning af egne indtægter bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at fastlægge strukturen og de nærmere regler for oversigten over de kilder og metoder, der anvendes til at udarbejde BNI-data og deres bestanddele, i overensstemmelse med bilag A til forordning (EU) nr. 549/2013, samt en tidsplan for opdatering og fremsendelse heraf, og de specifikke foranstaltninger, der har til formål at forbedre sammenligneligheden, pålideligheden og fuldstændigheden af medlemsstaternes BNI-data på grundlag af listen over forhold, som Kommissionen har fastlagt. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽⁸⁾.
- (11) ESSC, der er nedsat ved forordning (EF) nr. 223/2009, er i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 7 blevet bedt om at yde faglig rådgivning.
- (12) BNI-Udvalget, der er omhandlet i artikel 4 i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003 ⁽⁹⁾, har afgivet udtalelser for samt rådgivet og bistået Kommissionen med udøvelsen af dennes gennemførelsesbeføjelser. I henhold til strategien for en ny struktur for det europæiske statistiske system, der har til formål at forbedre koordineringen og partnerskabet i en klar pyramidestruktur inden for systemet, bør ESSC have en rådgivende rolle og bistå Kommissionen med udøvelsen af dennes gennemførelsesbeføjelser. Med henblik herpå bør BNI-Udvalget erstattes af ESSC for at bistå Kommissionen med udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser i medfør af nærværende forordning. Ikke desto mindre bør Kommissionen oprette en formel ekspertgruppe, der kan bistå den i forbindelse med andre funktioner, som tidligere blev varetaget af BNI-Udvalget i henhold til forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003, og som ikke vedrører bistand i forbindelse med udøvelsen af Kommissionens gennemførelsesbeføjelser.
- (13) Ved Rådets direktiv 89/130/EØF, Euratom ⁽¹⁰⁾ og forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003 indføres en procedure til kontrol og vurdering af bruttonationalproduktdataenes (BNP-dataenes) og bruttonationalindkomstdataenes (BNI-dataenes) sammenlignelighed, pålidelighed og fuldstændighed i BNP-Udvalget og BNI-Udvalget, hvor

⁽⁶⁾ Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 608/2014 af 26. maj 2014 om fastsættelse af gennemførelsesforanstaltninger til ordningen for Den Europæiske Unions egne indtægter (EUT L 168 af 7.6.2014, s. 29).

⁽⁷⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽⁹⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003 af 15. juli 2003 om harmonisering af bruttonationalindkomsten i markedspriser («BNI-forordningen») (EUT L 181 af 19.7.2003, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rådets direktiv 89/130/EØF, Euratom af 13. februar 1989 om harmonisering af fastlæggelsen af bruttonationalindkomsten i markedspriser (EFT L 49 af 21.2.1989, s. 26).

medlemsstaterne og Kommissionen arbejder tæt sammen. Denne procedure bør tilpasses således, at der tages hensyn til brugen af BNI-data i henhold til ENS 2010 ved beregningen af egne indtægter, den reviderede tidsplan for overdragelse af egne indtægter og den seneste udvikling inden for det Europæiske Statistiske System. Direktiv 89/130/EØF, Euratom og forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003 bør derfor ophæves —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

DEFINITION OG BEREGNING AF BRUTTONATIONALINDKOMSTEN I MARKEDSPRISER

Artikel 1

1. Bruttonationalindkomsten i markedspriser (BNI) og bruttonationalproduktet i markedspriser (BNP) defineres i overensstemmelse med det europæiske nationalregnskabssystem 2010 (ENS 2010), som er oprettet ved forordning (EU) nr. 549/2013.
2. I overensstemmelse med punkt 8.89 i bilag A til forordning (EU) nr. 549/2013 defineres BNP som det endelige resultat af residente produktionsenheders produktionsaktivitet. Det kan defineres på tre måder:
 - a) opgjort fra produktionssiden: BNP er summen af de forskellige institutionelle sektorer eller de forskellige branchers bruttoværditilvækst plus produktskatter minus produktsubsidier (som ikke er opdelt på sektorer og industrier). Det er også saldoen på den samlede økonomis produktionskonto
 - b) opgjort fra anvendelsessiden: BNP er summen af residente institutionelle enheders endelige anvendelse af varer og tjenester (forbrug og bruttoinvesteringer) plus eksport og minus import af varer og tjenester
 - c) opgjort fra indkomstsiden: BNP er summen af anvendelser på den samlede økonomis indkomstdannelseskonto (aflønning af ansatte, produktions- og importskatter minus subsidier, bruttooverskud af produktionen og blandet indkomst i den samlede økonomi).
3. I overensstemmelse med punkt 8.94 i bilag A til forordning (EU) nr. 549/2013 defineres BNI som den samlede primære indkomst, som modtages af residente institutionelle enheder: aflønning af ansatte, produktions- og importskatter minus subsidier, formueindkomst (modtaget minus betalt), bruttooverskud af produktionen og blandet bruttoindkomst. BNI er lig med BNP minus primær indkomst, som skal betales af residente institutionelle enheder til ikke-residente institutionelle enheder, plus primær indkomst, der modtages af residente institutionelle enheder fra udlandet.

KAPITEL II

FRESENDELSE AF BNI-DATA OG SUPPLERENDE OPLYSNINGER

Artikel 2

1. Medlemsstaterne beregner BNI som defineret i artikel 1 i forbindelse med udarbejdelsen af nationalregnskaber.
2. I forbindelse med opstillingen af nationalregnskabet meddeler medlemsstaterne hvert år inden den 1. oktober Kommissionen (Eurostat) tallene for BNI-aggregaterne og deres bestanddele i overensstemmelse med de i artikel 1 omhandlede definitioner. Totaler for BNP og dets bestanddele leveres i overensstemmelse med de i artikel 1, stk. 2, tre omhandlede fremgangsmåder. Dataene fremsendes for det forudgående år, og eventuelle ændringer i dataene for tidligere år meddeles samtidig.
3. Den i stk. 2 omhandlede fremsendelse af data ledsages af en rapport om BNI-dataenes kvalitet. Den pågældende rapport skal specificere den metode, der er anvendt til at udarbejde dataene, og navnlig indeholde en beskrivelse af enhver signifikant ændring i de anvendte kilder og metoder samt en redegørelse for de revisioner, der er foretaget af BNI-aggregaterne og deres bestanddele i forhold til tidligere perioder.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen (Eurostat) en oversigt over de kilder og metoder, der er brugt til at udarbejde BNI-aggregaterne og deres bestanddele i overensstemmelse med ENS 2010.
2. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter strukturen og de nærmere regler for den oversigt, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, i overensstemmelse med bilag A til forordning (EU) nr. 549/2013 samt en tidsplan for opdatering og fremsendelse heraf. Ved udøvelsen af sine beføjelser sikrer Kommissionen, at disse gennemførelsesretsakter ikke medfører betydelige meromkostninger, som pålægger medlemsstaterne en uforholdsmæssig og uberettiget byrde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. nærværende forordnings artikel 8, stk. 2. Oversigten skal være i overensstemmelse med ENS 2010 og dobbeltarbejde og overbelastning skal forhindres.

3. For nemmere at kunne lave sammenlignelige analyser af overholdelsen udarbejder Kommissionen en vejledning til oversigterne i tæt samarbejde med den ekspertgruppe, der er omhandlet i artikel 4.

KAPITEL III

PROCEDURER FOR OG KONTROL AF BEREGNINGEN AF BNI

Artikel 4

Kommissionen nedsætter en formel ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne og med en repræsentant for Kommissionen som formand, som skal rådgive Kommissionen om og fremsætte sine synspunkter vedrørende sammenligneligheden, pålideligheden og fuldstændigheden af BNI-beregningerne, undersøge spørgsmål vedrørende gennemførelsen af denne forordning og afgive årlige udtalelser om, hvorvidt de BNI-data til beregning af egne indtægter, som medlemsstaterne fremsender, er hensigtsmæssige.

Artikel 5

1. Kommissionen kontrollerer kilderne og brugen heraf samt metoderne i den oversigt, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1. En kontrolmodel, som udarbejdes af Kommissionen i tæt samarbejde med den ekspertgruppe, der er omhandlet i artikel 4, anvendes til dette formål. Modellen baseres på principperne om peer review og omkostningseffektivitet og tager højde for de delegerede retsakter, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, andet afsnit.
2. BNI-data skal være pålidelige, fuldstændige og sammenlignelige.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 7 for at supplere bestemmelserne i dette stykkes første afsnit ved at fastlægge listen over forhold, der skal behandles i hver kontrolcyklus for at sikre pålideligheden, fuldstændigheden og den størst mulige grad af sammenlignelighed af BNI-dataene i overensstemmelse med ENS 2010.

3. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter specifikke foranstaltninger, der kan gøre BNI-dataene mere sammenlignelige, pålidelige og fuldstændige, på grundlag af listen over forhold, som Kommissionen har fastlagt i de i denne artikels stk. 2, andet afsnit, omhandlede delegerede retsakter. Sådanne gennemførelsesretsakter skal begrundes behørigt og være i overensstemmelse med ENS 2010. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 8, stk. 2.

Artikel 6

1. Uden at det berører den kontrol, der er fastsat i artikel 2 i forordning (EU, Euratom) nr. 608/2014, kan Kommissionen (Eurostat) foretage BNI-informationsbesøg i medlemsstaterne, når det anses for hensigtsmæssigt.
2. Formålet med de i denne artikels stk. 1 omhandlede informationsbesøg er at kontrollere kvaliteten af BNI-aggregaterne og deres bestanddele og at kontrollere overholdelse af ENS 2010. Kommissionen (Eurostat) skal ved udøvelse af sin ret til at gennemføre informationsbesøg overholde reglerne om statistisk fortrolighed som fastsat i kapitel V i forordning (EF) nr. 223/2009.
3. Ved gennemførelse af informationsbesøg i medlemsstaterne kan Kommissionen (Eurostat) anmode om bistand fra nationale regnskabs eksperter, som repræsenterer de nationale statistiske myndigheder i andre medlemsstater, og skal overveje, hvorvidt de vil gøre dette.

De nationale regnskabs eksperter registreres på en liste, der oprettes på grundlag af frivillige forslag, der er sendt til Kommissionen (Eurostat) af de nationale myndigheder, som er ansvarlige for indberetningen af nationalregnskaber. Det er frivilligt, om nationale regnskabs eksperter fra andre medlemsstater deltager i disse kontrolbesøg.

Artikel 7

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 5, stk. 2, andet afsnit, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 18. april 2019. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 5, stk. 2, andet afsnit, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 5, stk. 2, andet afsnit, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 8

1. Kommissionen bistås af Udvalget for det Europæiske Statistiske System nedsat ved forordning (EF) nr. 223/2009. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 9

Inden den 1. januar 2023 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning.

Artikel 10

Direktiv 89/130/EØF, Euratom og forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003 ophæves.

Henvisninger til de ophævede retsakter gælder som henvisninger til denne forordning og læses efter sammenligningstabellerne i bilaget.

Artikel 11

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. marts 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG

Sammenligningstabeller

Direktiv 89/130/EØF, Euratom	Denne forordning
Artikel 1	Artikel 1, stk. 1 og 3
Artikel 2	Artikel 1, stk. 2
Artikel 3	Artikel 2, stk. 1 og 2
—	Artikel 4
Artikel 4	Artikel 3
Artikel 5	Artikel 2, stk. 3
—	Artikel 5
—	Artikel 6
—	Artikel 7
Artikel 6	Artikel 8
Artikel 7	—
Artikel 8	—
Artikel 9	—
Artikel 10	Artikel 9
—	Artikel 10
Artikel 11	—
—	Artikel 11

Forordning (EF, Euratom) nr. 1287/2003	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	Artikel 3
—	Artikel 4
Artikel 4	Artikel 8
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5
Artikel 5, stk. 2	—
Artikel 5, stk. 3	—
Artikel 6	Artikel 6
—	Artikel 7
Artikel 7	Artikel 9
—	Artikel 10
Artikel 8	Artikel 11

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/517**af 19. marts 2019****om gennemførelse af topdomænet .eu og dets funktion og om ændring og ophævelse af forordning (EF) nr. 733/2002 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 874/2004****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 172,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Topdomænet .eu blev indført ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 733/2002 ⁽³⁾ og ved Kommissionens forordning (EF) nr. 874/2004 ⁽⁴⁾. Siden vedtagelsen af disse forordninger har den politiske og lovgivningsmæssige kontekst i Unionen, onlinemiljøet og onlinemarkedet ændret sig betydeligt.
- (2) Den hurtige udvikling af markedet for topdomæner og det dynamiske digitale landskab kræver fremtidssikrede og fleksible reguleringsmæssige rammer. Topdomænet .eu er et af de største landekodetopdomæner. Topdomænet .eu anvendes af Unionens institutioner, agenturer og organer, herunder til europæiske projekter og initiativer. Formålet med topdomænet .eu er gennem god forvaltning at bidrage til at styrke Unionens identitet og fremme Unionens værdier online, såsom flersprogethed, respekt for brugernes privatliv og sikkerhed og respekt for menneskerettighederne, samt specifikke prioriteter online.
- (3) Topdomæner er en væsentlig del af den hierarkiske struktur i domænenavnesystemet (DNS), som sikrer et interoperabelt system af unikke identifikatorer, der er tilgængeligt i hele verden, via alle applikationer og alle netværk.
- (4) Topdomænet .eu bør fremme brugen af og adgangen til internettet i overensstemmelse med artikel 170 og 171 i TEUF ved at udbyde registrering, der supplerer eksisterende landekodetopdomæner og globale registreringer af generiske topdomæner.
- (5) Topdomænet .eu, som er en klar og letgenkendelig betegnelse, bør skabe en tydeligt identificerbar forbindelse til Unionen og den europæiske markedsplads. Det bør give virksomheder, organisationer og fysiske personer i Unionen mulighed for at registrere et domænenavn under topdomænet .eu. Det er vigtigt at have et sådant domænenavn for at styrke Unionens identitet online. Forordning (EF) nr. 733/2002 bør derfor ændres for at give unionsborgere mulighed for at registrere et .eu-topdomænenavn, uanset hvor de har bopæl, fra den 19. oktober 2019.
- (6) Domænenavne under topdomænet .eu bør tildeles berettigede parter, med forbehold af at de er tilgængelige.
- (7) Kommissionen bør fremme samarbejdet mellem topdomæneadministratoren, Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og andre EU-agenturer med henblik på at bekæmpe spekulation i og misbrug af registreringer af domænenavne, herunder cybersquatting, og sørge for enkle administrative procedurer, navnlig for små og mellemstore virksomheder (SMV'er).

⁽¹⁾ EUT C 367 af 10.10.2018, s. 112.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 31.1.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 18.2.2019.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 733/2002 af 22. april 2002 om implementering af topdomænet .eu (EFT L 113 af 30.4.2002, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 874/2004 af 28. april 2004 om generelle retningslinjer for implementeringen af topdomænet .eu og dets funktioner samt principperne for registrering (EUT L 162 af 30.4.2004, s. 40).

- (8) For at sikre bedre beskyttelse af parternes rettigheder til at indgå kontrakter med henholdsvis topdomæneadministratoren og registratorerne bør tvister vedrørende registrering af domænenavne under topdomænet .eu bilægges af organer beliggende i Unionen ved anvendelse af den relevante nationale ret, uden at det berører rettigheder og forpligtelser anerkendt af medlemsstaterne eller af Unionen som følge af internationale instrumenter.
- (9) Kommissionen bør på grundlag af en åben, gennemsigtig og ikkediskriminerende udvælgelsesprocedure og under hensyntagen til omkostningseffektivitet og administrativ forenkling udpege en topdomæneadministrator for topdomænet .eu. For at støtte det digitale indre marked, opbygge en europæisk onlineidentitet og tilskynde til grænseoverskridende onlineaktiviteter bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for så vidt angår kriterierne for registreringsberettigelse og udvælgelse og proceduren for udpegelsen af topdomæneadministratoren. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁽⁵⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (10) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at vedtage listerne over medlemsstaternes reserverede og blokerede domænenavne, fastlægge de principper, der skal indgå i kontrakten mellem Kommissionen og topdomæneadministratoren, og udpege topdomæneadministratoren i behørigt begrundede og særligt hastende tilfælde, navnlig for at sikre sig mod afbrydelser af driften. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽⁶⁾. Sådanne lister bør udarbejdes med forbehold af domænenavnens tilgængelighed under hensyntagen til andenordensdomænenavne, som allerede er reserveret eller registreret af medlemsstaterne.
- (11) Kommissionen bør indgå en kontrakt med den udpegede topdomæneadministrator, som bør indeholde de detaljerede principper og procedurer, der gælder for topdomæneadministratorens organisation, administration og forvaltning af topdomænet .eu. Kontrakten bør være tidsbegrænset og bør kunne forlænges én gang, uden at der er behov for en ny udvælgelsesprocedure.
- (12) Principperne og procedurerne for funktionen af topdomænet .eu bør indgå som bilag til kontrakten mellem Kommissionen og den udpegede topdomæneadministrator.
- (13) Denne forordning berører ikke anvendelsen af konkurrencereglerne i artikel 101 og 102 i TEUF.
- (14) Topdomæneadministratoren bør overholde principperne om ikkediskrimination og gennemsigtighed og bør indføre foranstaltninger til at sikre fair konkurrence, som skal godkendes på forhånd af Kommissionen, navnlig når topdomæneadministratoren leverer tjenester til virksomheder, som den konkurrerer med på markederne i efterfølgende led.
- (15) Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN) har for øjeblikket ansvaret for at koordinere uddelegeringen af koder, der udgør landekode-topdomæner, til topdomæneadministratorerne. Topdomæneadministratoren bør indgå en passende kontrakt med ICANN, som muliggør uddelegering af .eu landekodetopdomænekoden under hensyntagen til de relevante principper, der er vedtaget af Det Mellemstatslige Rådgivende Udvalg (GAC).
- (16) Topdomæneadministratoren bør indgå en hensigtsmæssig deponeringsaftale for at sikre sig mod afbrydelser af driften og navnlig for at sikre muligheden for fortsat at kunne yde tjenester til de lokale internetbrugere med mindst mulig afbrydelse i tilfælde af redelegering eller andre uforudsete omstændigheder. Topdomæneadministratoren bør dagligt sende en elektronisk kopi af det aktuelle indhold i .eu-topdomænedatabasen til deponeringsinstituttet.
- (17) De alternative tvistbilæggelsesprocedurer, der skal vedtages, bør overholde Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU⁽⁷⁾ og tage hensyn til den bedste internationale praksis på området, navnlig de relevante henstillinger fra Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret (WIPO), således at spekulation i og misbrug af registreringer så vidt muligt undgås. Disse alternative tvistbilæggelsesprocedurer bør overholde ensartede procedureregler, som er i overensstemmelse med reglerne i ICANN's Uniform Domain Name Dispute-Resolution Policy.

⁽⁵⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).

- (18) Politikken vedrørende misbrug af registreringer af .eu-domænenavne bør indebære, at topdomæneadministratoren kontrollerer de oplysninger, som den modtager, herunder særligt oplysninger om identiteten af registranter, samt tilbagekaldelse og blokering af fremtidig registrering af domænenavne, som ved endelig afgørelse fra en medlemsstats ret betragtes som injurierende, racistisk eller på anden måde i strid med medlemsstatens ret. Topdomæneadministratoren bør udvise den største omhu med at sikre korrektheden af de oplysninger, den modtager og registrerer. Tilbagekaldelsesproceduren bør give domænenavnsindehaveren en rimelig mulighed for at afhjælpe enhver overtrædelse af kriterierne for registreringsberettigelse, registreringskravene eller udestående gæld, før tilbagekaldelsen skal have virkning.
- (19) Et domænenavn, der er identisk med eller til forveksling ligner et navn, for hvilket der er fastslået en rettighed i henhold til EU-retten eller national ret, og som er blevet registreret uden rettigheder eller legitim interesse i navnet, bør i princippet tilbagekaldes og om nødvendigt overføres til den retmæssige indehaver. Hvis det er konstateret, at et sådant domænenavn er blevet anvendt i ond tro, bør det altid tilbagekaldes.
- (20) Topdomæneadministratoren bør vedtage klare politikker, der har til formål at sikre rettidig identifikation af misbrug af registreringer af domænenavne, og bør om nødvendigt samarbejde med de kompetente myndigheder og andre offentlige organer, der er relevante for cybersikkerhed og informationssikkerhed, og som specifikt er involveret i bekæmpelsen af sådanne registreringer, såsom nationale IT-beredskabsenheder (CERT'er).
- (21) Topdomæneadministratoren bør understøtte de retshåndhavende myndigheder i kampen mod kriminalitet ved at gennemføre tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som har til formål at give kompetente myndigheder adgang til oplysninger hos topdomæneadministratoren med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning og retsforfølgelse af kriminelle handlinger som fastsat i EU-retten eller national ret.
- (22) Denne forordning bør gennemføres i overensstemmelse med principperne om respekt for privatlivets fred og beskyttelse af personoplysninger. Topdomæneadministratoren bør overholde Unionens relevante databeskyttelsesregler, -principper og -retningslinjer, navnlig relevante sikkerhedskrav, principperne om nødvendighed, proportionalitet, formålsbegrænsning og en forholdsmæssig dataopbevaringsperiode. Endvidere bør beskyttelse af personoplysninger gennem design og databeskyttelse gennem standardindstillinger indgå i alle databehandlings-systemer og databaser, der udvikles og vedligeholdes.
- (23) Topdomæneadministratoren bør for at sikre et effektivt, regelmæssigt tilsyn som minimum hvert andet år auditeres for egen regning af et uafhængigt organ med henblik på ved hjælp af en overensstemmelsesvurderingsrapport at bekræfte, at topdomæneadministratoren lever op til kravene i denne forordning. Topdomæneadministratoren bør fremsende denne rapport til Kommissionen i overensstemmelse med sin kontrakt med Kommissionen.
- (24) Kontrakten mellem Kommissionen og topdomæneadministratoren bør indeholde procedurer til topdomæneadministratorens forbedring af organisationen, administrationen og forvaltningen af topdomænet .eu i overensstemmelse med Kommissionens instrukser, der hidrører fra Kommissionens tilsynsaktiviteter som fastsat i denne forordning.
- (25) Rådet bekræftede i sine konklusioner om internetforvaltning af 27. november 2014 Unionens engagement i at fremme multistakeholderforvaltningsstrukturer, som er baseret på en række sammenhængende globale internetforvaltningsprincipper. Inklusiv internetforvaltning omfatter udvikling og anvendelse af fælles principper, normer, regler, beslutningsprocedurer og programmer, som former udviklingen og anvendelsen af internettet hos regeringer, i den private sektor, i civilsamfundet, i internationale organisationer og i tekniske kredse, der alle handler i deres respektive roller.
- (26) Der bør oprettes en rådgivende multistakeholdergruppe for .eu med den opgave at rådgive Kommissionen med henblik på at styrke og udvide input til topdomæneadministratorens gode forvaltning. Gruppen bør afspejle en multistakeholdermodel for internetforvaltning, og dens medlemmer, bortset fra dem, der kommer fra medlemsstaternes myndigheder og internationale organisationer, bør udpeges af Kommissionen på grundlag af en åben, ikkediskriminerende og gennemsigtig procedure. Repræsentanten fra medlemsstaternes myndigheder bør udpeges på grundlag af et rotationssystem, der sikrer tilstrækkelig kontinuitet i deltagelsen i gruppen.
- (27) Kommissionen bør gennemføre en evaluering af effektiviteten og funktionen af topdomænet .eu. Evalueringen bør tage hensyn til den udpegede topdomæneadministrators arbejdsmetoder og relevansen af topdomæneadministratorens opgaver. Kommissionen bør endvidere regelmæssigt forelægge Europa-Parlamentet og Rådet rapporter om, hvordan topdomænet .eu fungerer.

- (28) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) som forankret i traktaterne, navnlig beskyttelsen af personoplysninger, ytrings- og informationsfriheden og forbrugerbeskyttelsen. Passende EU-procedurer bør iagttages, når det sikres, at bestemmelser i national ret, som berører denne forordning, er i overensstemmelse med EU-retten og navnlig chartret. Topdomæneadministratoren bør søge vejledning fra Kommissionen i tilfælde af tvivl med hensyn til overholdelse af EU-retten.
- (29) Målet for denne forordning, nemlig gennemførelsen af et paneuropæisk topdomæne i tillæg til de nationale landekodetopdomæner, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (30) For at begrænse eventuel risiko for forstyrrelse af tjenester leveret af topdomænet .eu ved gennemførelsen af den nye reguleringsmæssige ramme er der i denne forordning fastsat overgangsbestemmelser.
- (31) Forordning (EF) nr. 733/2002 bør derfor ændres og ophæves, og forordning (EF) nr. 874/2004 bør ophæves —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og formål

1. Denne forordning gennemfører landekodetopdomænet .eu og dets tilgængelige varianter med andre skrifttegn for at understøtte det digitale indre marked, opbygge en EU-onlineidentitet og tilskynde til grænseoverskridende onlineaktiviteter. Den fastlægger også betingelserne for dens gennemførelse, herunder topdomæneadministratorens udpegelse og særlige kendetegn. Forordningen fastsætter endvidere den lovgivningsmæssige og generelle politiske ramme, inden for hvilken den udpegede topdomæneadministrator skal fungere.
2. Denne forordning berører ikke ordninger i medlemsstaterne for deres nationale landekodetopdomæner.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »topdomæneadministrator«: den enhed, der har fået overdraget ansvaret for at organisere, administrere og forvalte topdomænet .eu, herunder vedligeholde de tilhørende databaser og de dertil knyttede offentlige søgetjenester, registrere domænenavne, administrere registret over domænenavne, administrere topdomænets navneservere og fordele topdomænezonefiler til navneservere
- 2) »registrator«: en fysisk eller juridisk person, der på grundlag af en kontrakt med topdomæneadministratoren yder tjenester vedrørende domænenavnregistreringer til registranter
- 3) »internationaliserede domænenavneprotokoller (IDN'er)«: standarder og protokoller, som understøtter brugen af domænenavne med skrifttegn, der ikke er ASCII (American Standard Code for Information Interchange) skrifttegn
- 4) »WHOIS-databasen«: datasamlingen med oplysninger om tekniske og administrative aspekter af registreringer under topdomænet .eu
- 5) »principper og procedurer for funktionen af topdomænet .eu«: detaljerede regler om funktionen og forvaltningen af topdomænet .eu
- 6) »registrering«: den række af handlinger og proceduremæssige skridt fra påbegyndelse til afslutning, som foretages af registratorer og topdomæneadministratoren på anmodning fra en fysisk eller juridisk person med henblik på gennemførelse af registrering af et domænenavn for en bestemt periode.

KAPITEL II

GENNEMFØRELSE AF TOPDOMÆNET .eu

AFDELING 1

Generelle principper

Artikel 3

Kriterier for registreringsberettigelse

Enhver af følgende kan anmode om registrering af et eller flere domænenavne under topdomænet .eu:

- a) en unionsborger, uanset dennes opholdssted
- b) en fysisk person, som ikke er unionsborger, men som har bopæl i en medlemsstat
- c) en virksomhed, der er etableret i Unionen, og
- d) en organisation, der er hjemmehørende i Unionen, uden at dette dog berører anvendelsen af national ret.

Artikel 4

Registrering og tilbagekaldelse af domænenavne

1. Et domænenavn tildeles den registreringsberettigede part, hvis anmodning topdomæneadministratoren har modtaget først på den teknisk korrekte måde som fastsat i procedurerne for registreringsanmodninger på grundlag af artikel 11, litra b).
2. Et registreret domænenavn bliver først tilgængeligt for yderligere registrering, når registreringen er udløbet uden at være blevet fornyet, eller når domænenavnet er blevet tilbagekaldt.
3. Topdomæneadministratoren kan tilbagekalde et domænenavn på eget initiativ uden at underkaste tvisten en alternativ tvistbilæggelsesprocedure eller en retslig procedure af følgende grunde:
 - a) udestående gæld til topdomæneadministratoren
 - b) domænenavnsindehaverens manglende opfyldelse af kriterierne for registreringsberettigelse i henhold til artikel 3
 - c) domænenavnsindehaverens brud på betingelserne for registreringsanmodninger fastlagt på grundlag af artikel 11, litra b) og c).
4. Et domænenavn kan også tilbagekaldes og om nødvendigt efterfølgende overføres til en anden part efter en passende alternativ tvistbilæggelsesprocedure eller en retslig procedure i overensstemmelse med de i henhold til artikel 11 fastsatte principper og procedurer for funktionen af topdomænet .eu, hvis det pågældende navn er identisk med eller til forveksling ligner et navn, hvortil der er fastslået en rettilighed i medfør af EU-retten eller national ret, og det:
 - a) er blevet registreret af dets indehaver uden rettigheder til eller legitime interesser i navnet, eller
 - b) er blevet registreret eller bruges i ond tro.
5. Et domænenavn, som af en ret i en medlemsstat er fundet injurierende, racistisk eller i strid med grundlæggende retsregler eller den offentlige sikkerhed i henhold til EU-ret eller national ret, der er i overensstemmelse med EU-retten, spærres af topdomæneadministratoren, når denne får meddelelse om retsafgørelsen, og tilbagekaldes, når denne får meddelelse om den endelige retsafgørelse. Topdomæneadministratoren spærres for fremtidig registrering af domænenavne, som er genstand for en sådan retsafgørelse, så længe denne afgørelse er gyldig.
6. Domænenavne, der er registreret under topdomænet .eu, kan kun overdrages til parter, der er berettiget til registrering af domænenavne under .eu-topdomænet.

Artikel 5

Sprog, lovvalg og værneting

1. Registreringen af domænenavne foretages med alle de tegn, der findes i Unionens institutioners officielle sprog, i overensstemmelse med de tilgængelige internationale standarder som tilladt af de relevante internationaliserede domænenavneprotokoller.

2. Uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012⁽⁸⁾ eller de rettigheder og forpligtelser, der anerkendes af medlemsstaterne eller Unionen som følge af internationale instrumenter, kan hverken kontrakter mellem topdomæneadministratoren og registratorer eller kontrakter mellem registratorer og registranter pege på retten i et andet land end i en medlemsstat som den ret, der finder anvendelse, eller pege på en domstol, en voldgiftsret eller et andet organ uden for Unionen som det relevante tvistbilæggelsesorgan.

Artikel 6

Reservering af domænenavne

1. Topdomæneadministratoren kan reservere eller registrere en række domænenavne, der betragtes som nødvendige for dennes driftsmæssige funktion i henhold til den i artikel 8, stk. 4, omhandlede kontrakt.
2. Kommissionen kan pålægge topdomæneadministratoren at reservere eller registrere et domænenavn direkte under topdomænet .eu til brug for Unionens institutioner og organer.
3. Uden at dette berører allerede reserverede eller registrerede domænenavne, kan medlemsstaterne meddele Kommissionen en liste over domænenavne, som:
 - a) ikke må registreres i henhold til deres nationale ret, eller
 - b) kun må registreres eller reserveres på andetordens niveau af medlemsstaterne.

Med henblik på første afsnit, litra b), skal sådanne domænenavne begrænses til almindeligt anerkendte geografiske eller geopolitiske termer, som påvirker medlemsstaternes politiske eller territoriale opbygning.

4. Kommissionen vedtager de lister, der er meddelt af medlemsstaterne ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 17, stk. 2.

Artikel 7

Registratorer

1. Topdomæneadministratoren akkrediterer registratorer efter rimelige, gennemsigtige og ikkediskriminerende akkrediteringsprocedurer, som er godkendt på forhånd af Kommissionen. Topdomæneadministratoren stiller akkrediteringsprocedurerne til rådighed for offentligheden i en umiddelbart tilgængelig form.
2. Topdomæneadministratoren anvender tilsvarende betingelser under tilsvarende omstændigheder i forhold til akkrediterede .eu-registratorer, der yder tilsvarende tjenester. Topdomæneadministratoren leverer disse registratorer tjenester og information på samme betingelser og af samme kvalitet, som leveres til topdomæneadministratorens egne tilsvarende tjenester.

AFSNIT 2

Topdomæneadministratoren

Artikel 8

Udpegelse af topdomæneadministratoren

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 18 for at supplere denne forordning ved at fastsætte kriterierne for registreringsberettigelse og udvælgelse og proceduren for udpegelse af topdomæneadministratoren.
2. Kommissionen fastsætter de principper, som skal indgå i kontrakten mellem Kommissionen og topdomæneadministratoren, ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 17, stk. 2.
3. Kommissionen udpeger en enhed som topdomæneadministrator efter, den i stk. 1 og 2 omhandlede procedure er tilendebragt.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

4. Kommissionen indgår en kontrakt med den udpegede topdomæneadministrator. I kontrakten fastsættes reglerne, politikkerne og procedurerne for topdomæneadministratorens levering af tjenester og de nærmere betingelser for Kommissionens tilsyn med topdomæneadministratorens organisation, administration og forvaltning af topdomænet .eu. Kontrakten skal være tidsbegrænset og kan fornyes én gang, uden at der er behov for at gennemføre en ny udvælgelsesprocedur. Kontrakten skal afspejle topdomæneadministratorens forpligtelser og skal indeholde de principper og procedurer for funktionen af topdomænet .eu, som er fastsat på grundlag af artikel 10 og 11.

5. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan Kommissionen i særligt hastende tvungende tilfælde udpege topdomæneadministratoren ved hjælp af gennemførelsesretsakter, der straks finder anvendelse, efter proceduren i artikel 17, stk. 3.

Artikel 9

Topdomæneadministratorens karakteristika

1. Topdomæneadministratoren skal være en nonprofitorganisation. Topdomæneadministratorens vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor og hovedforretningssted skal være beliggende inden for Unionens område.
2. Topdomæneadministratoren kan opkræve gebyrer. Disse gebyrer skal være direkte forbundet med omkostningerne.

Artikel 10

Topdomæneadministratorens forpligtelser

Topdomæneadministratoren skal:

- a) fremme topdomænet .eu i hele Unionen og i tredjelande
- b) overholde de regler, politikker og procedurer, der er fastsat i denne forordning, den i artikel 8, stk. 4, omhandlede kontrakt og navnlig EU-databeskyttelsesretten
- c) organisere, administrere og forvalte topdomænet .eu i offentlighedens interesse og inden for alle aspekter af administration og forvaltning af topdomænet .eu sikre en høj kvalitet, gennemsigtighed, sikkerhed, stabilitet, forudsigelighed, pålidelighed, tilgængelighed, effektivitet, ikkediskrimination, rimelige konkurrencevilkår og forbrugerbeskyttelse
- d) indgå en passende kontrakt om delegering af .eu-topdomænekoden med forbehold af forudgående samtykke fra Kommissionen
- e) foretage registreringer af domænenavne i topdomænet .eu, hvor der anmodes herom af en i artikel 3 omhandlet registreringsberettiget part
- f) uden at det berører eventuelle domstolssager og under forudsætning af tilstrækkelige proceduremæssige garantier for de pågældende parter sikre registrarer og registranter muligheden for at løse eventuelle kontraktlige tvister med topdomæneadministratoren ved alternativ tvistbilæggelse
- g) sikre domænenavnedatabasernes tilgængelighed og integritet
- h) for egen regning og med Kommissionens samtykke indgå en aftale med en velanset forvalter eller et andet deponeringsinstitut, der er etableret på Unionens område, hvorved Kommissionen udpeges som den begunstigede i deponeringsaftalen, og dagligt sende henholdsvis administratoren eller deponeringsinstituttet en ajourført elektronisk kopi af indholdet af .eu-topdomænedatabasen
- i) gennemføre de i artikel 6, stk. 3, omhandlede lister
- j) fremme Unionens mål inden for internetforvaltning, blandt andet ved deltagelse i internationale fora
- k) offentliggøre de principper og procedurer for funktionen af topdomænet .eu, som er fastsat på grundlag af artikel 11, på alle Unionens institutioners officielle sprog
- l) for egen regning få foretaget en audit af et uafhængigt organ mindst hvert andet år med henblik på at dokumentere overholdelse af denne forordning og sende resultatet af sådanne audits til Kommissionen
- m) på Kommissionens anmodning deltage i arbejdet i Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu og samarbejde med Kommissionen om at forbedre forvaltningen og funktionen af topdomænet .eu.

*Artikel 11***Principper og procedurer for funktionen af topdomænet .eu**

Den kontrakt, der indgås mellem Kommissionen og den udpegede topdomæneadministrator i overensstemmelse med artikel 8, stk. 4, skal indeholde principperne og procedurerne for funktionen af topdomænet .eu under overholdelse af denne forordning, herunder følgende:

- a) en politik for alternativ tvistbilæggelse
- b) betingelser og procedurer for registreringsanmodninger, en politik for kontrol af kriterierne for registrering og en politik for kontrol af registranternes oplysninger og en politik for spekulativ registrering af domænenavne
- c) en politik for misbrug af registreringer af domænenavne og en politik for rettidig identifikation af domænenavne, der er blevet registreret og anvendt i ond tro, som omhandlet i artikel 4
- d) en politik for tilbagekaldelse af domænenavne
- e) behandling af intellektuelle ejendomsrettigheder
- f) foranstaltninger, som har til formål at give de kompetente myndigheder adgang til oplysninger hos topdomæneadministratoren med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning og retsforfølgning af kriminelle handlinger i henhold til EU-retten eller national ret, der er i overensstemmelse med EU-retten, undergivet passende kontrolforanstaltninger
- g) detaljerede procedurer for ændring af kontrakten.

*Artikel 12***WHOIS-databasen**

1. Topdomæneadministratoren opretter og forvalter med behørig omhu en WHOIS-databasefacilitet med henblik på at sikre sikkerheden, stabiliteten og modstandsdygtigheden af topdomænet .eu, ved at levere nøjagtige og ajourførte oplysninger om registreringer af domænenavne under topdomænet .eu.
2. WHOIS-databasen skal indeholde relevante oplysninger om de kontaktpunkter, der administrerer domænenavnene under topdomænet .eu, og om indehaverne af domænenavne. Oplysninger i WHOIS-databasen må ikke være af uforholdsmæssigt omfang i forhold til databasens formål. Topdomæneadministratoren skal overholde Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁹⁾.

AFSNIT 3

Tilsyn med topdomæneadministratoren*Artikel 13***Tilsyn**

1. Kommissionen overvåger og fører tilsyn med topdomæneadministratorens organisation, administration og forvaltning af topdomænet .eu.
2. Kommissionen undersøger forsvarligheden af topdomæneadministratorens økonomiske forvaltning og dens overholdelse af forordningen og af principperne og procedurerne for funktionen af topdomænet .eu som omhandlet i artikel 11. Kommissionen kan anmode topdomæneadministratoren om oplysninger til det formål.
3. Kommissionen kan i forbindelse med sine tilsynsaktiviteter pålægge topdomæneadministratoren specifikke instrukser om at justere eller forbedre organisationen, administrationen og forvaltningen af topdomænet .eu.
4. Kommissionen kan, hvor det er hensigtsmæssigt, høre Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu og andre relevante interessenter og søge ekspertrådgivning om resultaterne af tilsynsaktiviteterne i denne artikel og om metoder til at forbedre topdomæneadministratorens organisation, administration og forvaltning af topdomænet .eu.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

*Artikel 14***Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu**

1. Kommissionen opretter Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu. Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu har følgende opgaver:
 - a) at rådgive Kommissionen om gennemførelsen af denne forordning
 - b) at afgive udtalelser til Kommissionen om strategiske forhold vedrørende forvaltning, organisation og administration af topdomænet .eu, herunder spørgsmål vedrørende cybersikkerhed og databeskyttelse
 - c) at rådgive Kommissionen om overvågning af og tilsyn med topdomæneadministratoren, navnlig med hensyn til den audit, der er omhandlet i artikel 10, litra l)
 - d) at rådgive Kommissionen om bedste praksis for så vidt angår politikker og foranstaltninger mod misbrug af registreringer af domænenavne, navnlig registreringer uden rettigheder eller legitime interesser og registreringer, der anvendes i ond tro.
2. Kommissionen tager hensyn til ethvert råd fra Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu ved gennemførelsen af denne forordning.
3. Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu består af repræsentanter for interessenter, der er etableret i Unionen. Disse repræsentanter skal komme fra den private sektor, tekniske kredse, civilsamfundet og den akademiske verden samt medlemsstaternes myndigheder og internationale organisationer. Kommissionen udpeger andre repræsentanter end repræsentanter fra medlemsstaternes myndigheder og internationale organisationer på grundlag af en åben, ikkediskriminerende og gennemsigtig procedure under nøje hensyntagen til princippet om ligestilling mellem kønnene.
4. Uanset stk. 3 kan Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu omfatte en repræsentant for interessenter, der er etableret uden for Unionen.
5. Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu har en repræsentant for Kommissionen eller en person, der er udpeget af Kommissionen, som formand. Kommissionen varetager sekretariatsopgaverne for Den Rådgivende Multistakeholdergruppe for .eu.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 15***Forbehold af rettigheder**

Unionen bevarer alle rettigheder til topdomænet .eu, herunder navnlig alle intellektuelle ejendomsrettigheder eller andre rettigheder til de topdomæneadministratordatabaser, der er nødvendige for at sikre gennemførelsen af denne forordning, samt retten til at udpege topdomæneadministratoren.

*Artikel 16***Evaluering og revision**

1. Senest den 13. oktober 2027 og hvert tredje år herefter vurderer Kommissionen gennemførelsen, effektiviteten og funktionen af topdomænet .eu på grundlag af navnlig de oplysninger, topdomæneadministratoren har forelagt i henhold til artikel 10, litra l).
2. Senest den 30. juni 2020 vurderer Kommissionen under hensyntagen til gældende praksis, om og hvordan topdomæneadministratoren skal samarbejde med EUIPO og andre EU-agenturer med henblik på at bekæmpe spekulation i og misbrug af registreringer af domænenavne, og om og hvordan der skal fastlægges enkle administrative procedurer, navnlig for så vidt angår SMV'er. Kommissionen kan om nødvendigt foreslå yderligere foranstaltninger i denne henseende.
3. Senest den 13. oktober 2024 vurderer Kommissionen muligheden for at udvide kriterierne for registreringsrettigelse fastsat i artikel 9, og kan i givet fald fremsætte et lovgivningsmæssigt forslag.
4. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med resultaterne af den i stk. 1 og 2 omhandlede vurdering.

*Artikel 17***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af Kommunikationsudvalget nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 ⁽¹⁰⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.
3. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011 sammenholdt med dennes artikel 5 anvendelse.

*Artikel 18***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 1, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 18. april 2019. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 8, stk. 1, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 1, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

*Artikel 19***Overgangsbestemmelser**

1. Domænenavnsindehavere, som har fået domænenavne registreret i henhold til artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 733/2002, bevarer deres rettigheder med hensyn til de eksisterende registrerede domænenavne.
2. Senest den 12. oktober 2021 træffer Kommissionen de nødvendige foranstaltninger med henblik på at udpege en enhed som topdomæneadministrator og indgå en kontrakt med topdomæneadministratoren i henhold til denne forordning. Kontrakten skal have virkning fra den 13. oktober 2022.
3. Den kontrakt, der er indgået mellem Kommissionen og topdomæneadministratoren i henhold til artikel 3, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 733/2002, har fortsat virkning indtil den 12. oktober 2022.

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (EUT L 321 af 17.12.2018, s. 36).

*Artikel 20***Ændring af forordning (EF) nr. 733/2002**

Artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 733/2002 affattes således:

- »b) registrere domænenavne i topdomænet .eu gennem en akkrediteret .eu-registrator efter anmodning fra:
- i) en unionsborger, uanset dennes opholdssted
 - ii) en fysisk person, som ikke er unionsborger, men som har bopæl i en medlemsstat
 - iii) en virksomhed, der er etableret i Unionen, eller
 - iv) en organisation, der er hjemmehørende i Unionen, uden at dette dog berører anvendelsen af national ret.«

*Artikel 21***Ophævelse**

Forordning (EF) nr. 733/2002 og (EF) nr. 874/2004 ophæves med virkning fra den 13. oktober 2022.

*Artikel 22***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 13. oktober 2022.

Artikel 20 finder dog anvendelse fra den 19. oktober 2019.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. marts 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/518**af 19. marts 2019****om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Siden vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 ⁽⁴⁾ og (EF) nr. 924/2009 ⁽⁵⁾ er gebyrerne for grænseoverskridende betalinger i euro mellem medlemsstaterne i euroområdet faldet drastisk og er nu i langt de fleste tilfælde ubetydelige.
- (2) Grænseoverskridende betalinger i euro fra medlemsstater uden for euroområdet tegner sig dog for omkring 80 % af alle grænseoverskridende betalinger fra medlemsstater uden for euroområdet. Gebyrerne for sådanne grænseoverskridende betalinger er fortsat overdrevent høje i de fleste medlemsstater uden for euroområdet, selv om udbydere af betalingstjenester med hjemsted i medlemsstater uden for euroområdet har adgang til de samme effektive infrastrukturer til at behandle disse transaktioner med meget lave omkostninger til følge som udbydere af betalingstjenester med hjemsted i euroområdet.
- (3) Høje gebyrer for grænseoverskridende betalinger er fortsat en hindring for fuldstændig integration af virksomheder og borgere i medlemsstater uden for euroområdet i det indre marked, hvilket påvirker deres konkurrenceevne. Disse høje gebyrer er årsag til, at der fortsat findes to kategorier af brugere af betalingstjenester i Unionen: brugere af betalingstjenester, der drager fordel af det fælles eurobetalingsområde (»SEPA«), og brugere af betalingstjenester, for hvilke der er store omkostninger forbundet med grænseoverskridende betalinger i euro.
- (4) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende og for at fjerne ulighederne for brugere af betalingstjenester i medlemsstater i og uden for euroområdet i forhold til grænseoverskridende betalinger i euro, er det nødvendigt at sikre, at gebyrer for grænseoverskridende betalinger i euro inden for Unionen bringes på samme niveau som gebyrerne for tilsvarende nationale betalinger i den nationale valuta i den medlemsstat, hvor betalingstjenestebrugerens udbyder af betalingstjenester har hjemsted. En udbyder af betalingstjenester anses for at have hjemsted i den medlemsstat, hvor denne udbyder sine tjenester til brugeren af betalingstjenester.
- (5) Vekselgebyrerne tegner sig for en betydelig del af de omkostninger, der er forbundet med grænseoverskridende betalinger, når der anvendes forskellige valutaer i betalerens medlemsstat og betalingsmodtagerens medlemsstat. I artikel 45 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽⁶⁾ stilles der krav om, at gebyrer og den anvendte vekselkurs skal være gennemsigtige. Nævnte direktivs artikel 52, stk. 3, specificerer oplysningskravene med hensyn til betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale, og artikel 59, stk. 2, i nævnte direktiv

⁽¹⁾ EUT C 382 af 23.10.2018, s. 7.⁽²⁾ EUT C 367 af 10.10.2018, s. 28.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.2.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 4.3.2019.⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 13).⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

omfatter oplysningskravene for parter, der tilbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet. Disse oplysningskrav har ikke sikret tilstrækkelig gennemsigtighed og sammenlignelighed for så vidt angår vekselgebyrer i situationer, hvor der tilbydes alternative valutaomregningsmuligheder i en pengeautomat eller på salgsstedet. Denne mangel på gennemsigtighed og sammenlignelighed hindrer konkurrencen, som ville reducere vekselgebyrerne, og øger risikoen for, at betalere vælger dyre valutaomregningsmuligheder. Det er derfor nødvendigt at indføre yderligere foranstaltninger med henblik på at beskytte forbrugerne mod overdrevent høje gebyrer for valutaomregningstjenester og sikre, at forbrugerne gives de informationer, som de har brug for til at vælge den bedste valutaomregningsmulighed.

- (6) For at sikre, at markedsaktørerne ikke konfronteres med behovet for at foretage uforholdsmæssigt store investeringer for at tilpasse deres betalingsinfrastruktur, udstyr og processer til at sikre øget gennemsigtighed, bør de foranstaltninger, der skal gennemføres, være passende, hensigtsmæssige og omkostningseffektive. I situationer, hvor betalere står over for forskellige valutaomregningsmuligheder i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør de oplysninger, der gives, samtidig gøre det muligt at foretage en sammenligning, således at betalere kan træffe et informeret valg.
- (7) For at opnå sammenlignelighed bør vekselgebyrer for alle kortbaserede betalinger udtrykkes på samme måde, nemlig som procentuelle avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har udstedt. Et avancetillæg skal muligvis baseres på en kurs, der beregnes ud fra to ECB-kurser i tilfælde af en omregning mellem to ikkeeurovalutaer.
- (8) I overensstemmelse med de i direktiv (EU) 2015/2366 fastsatte generelle oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer, skal udbydere af valutaomregningstjenester offentliggøre oplysninger om deres vekselgebyrer, før betalingstransaktionen initieres. Parter, der tilbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør give oplysninger om deres gebyrer for sådanne tjenester på en klar og tilgængelig måde, f.eks. ved at angive deres gebyrer ved skranken eller digitalt på terminalen eller på skærmen i tilfælde af onlinekøb. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366 bør disse parter, før betalingen initieres, give klare oplysninger om det beløb, der skal udbetales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og det samlede beløb, som betalere skal betale i den valuta, som betalere konto føres i. Det beløb, der skal betales i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, bør udtrykke prisen på de varer og tjenesteydelser, der skal købes, og kan angives ved kassen frem for på betalingsterminalen. Den valuta, som betalingsmodtageren anvender, er generelt den lokale valuta, men kan ifølge princippet om aftalefrihed i visse tilfælde være en anden EU-valuta. Det samlede beløb, som betalere skal betale i den valuta, som betalere konto føres i, bør bestå af prisen på varerne eller tjenesteydelserne og vekselgebyrerne. Begge beløb bør desuden dokumenteres på kvitteringen eller på et andet varigt medium.
- (9) Med hensyn til artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, hvor en valutaomregningstjeneste tilbydes i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør det være muligt for betalere at afvise denne tjeneste og i stedet betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender.
- (10) For at give betalere mulighed for at sammenligne vekselgebyr mulighederne i en pengeautomat eller på salgsstedet bør betalernes betalingstjenesteudbydere ikke kun medtage fuldt sammenlignelige oplysninger om de gældende vekselgebyrer på de vilkår og betingelser, der er fastsat i deres rammeaftale, men bør også offentliggøre disse oplysninger på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform, navnlig på deres kundewebssteder, på deres websted for netbank og på deres mobilbankapplikation, på en let forståelig og tilgængelig måde. Dette ville gøre det muligt at udvikle sammenligningswebsteder for at gøre det lettere for forbrugerne at sammenligne priser, når de rejser eller handler i udlandet. Betalere betalingstjenesteudbydere bør desuden minde betalere om de gældende vekselgebyrer, når en kortbaseret betaling foretages i en anden valuta, ved hjælp af bredt tilgængelige og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanaler såsom sms-beskeder, e-mails eller push-meddelelser via betalere mobilbankapplikation. Betalingstjenesteudbydere bør aftale den elektroniske kommunikationskanal, hvorigennem de vil tilvejebringe oplysninger om vekselgebyrer, med betalingstjenestebrugerne under hensyntagen til den mest effektive kanal til at nå ud til betalere. Betalingstjenesteudbydere bør også acceptere anmodninger fra betalingstjenestebrugere om at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser, der indeholder oplysninger om vekselgebyrerne.
- (11) Regelmæssige påmindelser er passende i situationer, hvor betalere opholder sig i udlandet i længere tid, f. eks. hvis betalere er udstationeret eller studerer i udlandet, eller hvis betalere jævnligt benytter et kort til onlinekøb i den lokale valuta. En forpligtelse til at sørge for sådanne påmindelser ville ikke kræve uforholdsmæssigt store investeringer for at tilpasse betalingstjenesteudbydere eksisterende forretningsprocesser og betalingsbehandlingsinfrastruktur og ville sikre, at betalere informeres bedre, når denne overvejer de forskellige valutaomregningsmuligheder.

- (12) Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, ECB og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af reglen om udligning af omkostningerne ved grænseoverskridende betalinger i euro med omkostningerne ved nationale transaktioner i nationale valutaer og effektiviteten af de oplysningskrav vedrørende valutaomregning, der er fastsat i denne forordning. Kommissionen bør også undersøge yderligere muligheder — og den tekniske gennemførlighed af disse muligheder — for at udvide reglen om lige gebyrer for alle EU-valutaer og for yderligere at forbedre gennemsigtigheden og sammenligneligheden af vekselgebyrer samt muligheden for at aktivere og deaktivere valgmuligheden for at acceptere den valutaomregning, der tilbydes af andre parter end betalerens betalingstjenesteudbyder.
- (13) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af betalingernes grænseoverskridende karakter bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændring af forordning (EF) nr. 924/2009

I forordning (EF) nr. 924/2009 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. I denne forordning fastsættes bestemmelser om grænseoverskridende betalinger og om gennemsigtigheden af vekselgebyrer inden for Unionen.«

b) I stk. 2 tilføjes følgende afsnit:

»Uanset dette stykkes første afsnit gælder artikel 3a og 3b for nationale og grænseoverskridende betalinger, som foretages i enten euro eller i en anden national valuta i en medlemsstat end euroen, og som omfatter en valutaomregningstjeneste.«

2) Artikel 2, nr. 9), affattes således:

»9) »gebyr«: ethvert beløb, som en betalingstjenestebruger opkræves af en betalingstjenesteudbyder, og som er direkte eller indirekte forbundet med en betalingstransaktion, ethvert beløb, som en betalingstjenestebruger opkræves af en betalingstjenesteudbyder eller en part, der leverer valutaomregningstjenester i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*), for en valutaomregningstjeneste, eller en kombination heraf

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

3) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger i forbindelse med grænseoverskridende betalinger i euro, skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi i den nationale valuta i den medlemsstat, hvor betalingstjenestebrugerens betalingstjenesteudbyder har hjemsted.«

b) Følgende stykke indsættes:

»1a. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger af betalingstjenester i forbindelse med grænseoverskridende betalinger i den nationale valuta i en medlemsstat, der har meddelt sin beslutning om at udvide denne forordnings anvendelsesområde til sin nationale valuta i overensstemmelse med artikel 14, skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver af brugere af betalingstjenester for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta.«

c) Stk. 3 udgår.

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Stk. 1 og 1a finder ikke anvendelse på vekselgebyrer.«

4) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 3a

Vekselgebyrer i forbindelse med kortbaserede transaktioner

1. For så vidt angår de oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, jf. artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på det salgssted, som er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i nævnte direktiv, udtrykke de samlede vekselgebyrer som et procentuelt avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, der er udstedt af Den Europæiske Centralbank (ECB). Dette avancetillæg skal oplyses til betaleren, før betalingstransaktionen initieres.

2. Betalingstjenesteudbydere skal også offentliggøre de avancetillæg, der er omhandlet i stk. 1, på en forståelig og let tilgængelig måde på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform.

3. Foruden de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet, give betaleren følgende oplysninger, før betalingstransaktionen initieres:

a) det beløb, der skal betales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender

b) det beløb, som betaleren skal betale, i den valuta, som betalers konto føres i.

4. En part, der leverer valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, skal klart anføre de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, i pengeautomaten eller på salgsstedet. Før betalingstransaktionen initieres, skal den pågældende part også underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalernes betalingstjenesteudbyder. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 3, skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

5. Betalernes betalingstjenesteudbyder sender for hvert betalingskort, som er blevet udstedt til betaleren af betalernes betalingstjenesteudbyder, og som er knyttet til den samme konto, betaleren en elektronisk meddelelse med de i stk. 1 omhandlede oplysninger uden unødigt forsinkelse, efter at betalernes betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalernes konto føres i.

Uanset første afsnit skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalernes betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

6. Betalingstjenesteudbyderen aftaler med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt tilgængelige og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den i stk. 5 omhandlede meddelelse.

Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de i stk. 5 omhandlede elektroniske meddelelser.

Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at stk. 5 og dette stykke ikke finder anvendelse helt eller delvist, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

7. De i denne artikel omhandlede oplysninger skal fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.«

5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 3b

Vekselgebyrer i forbindelse med kreditoverførsler

1. Når en valutaomregningstjeneste tilbydes af betalernes betalingstjenesteudbyder i forbindelse med en kreditoverførsel som defineret i artikel 4, nr. 24), i direktiv (EU) 2015/2366, der initieres online direkte ved brug af betalingstjenesteudbyderens websted eller mobilbankapplikation, skal betalingstjenesteudbyderen, for så vidt angår artikel 45, stk. 1, og artikel 52, stk. 3, i nævnte direktiv, før betalingstransaktionen initieres, informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen.

2. Forud for initieringen af en betalingstransaktion meddeler betalingstjenesteudbyderen på en klar, neutral og forståelig måde betaleren den samlede anslåede kreditoverførsel i den valuta, som betalerens konto føres i, herunder eventuelle transaktionsgebyrer og eventuelle vekselgebyrer. Betalingstjenesteudbyderen skal også oplyse det anslåede beløb, der skal overføres til betalingsmodtageren i den valuta, som betalerens konto føres i.»

6) Artikel 15 affattes således:

»Artikel 15

Revision

1. Senest den 19. april 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, ECB og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen og virkningen af denne forordning, som navnlig skal indeholde:

- a) en evaluering af den måde, hvorpå betalingstjenesteudbydere anvender nærværende forordnings artikel 3, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 (*)
- b) en evaluering af udviklingen i antal og gebyrer for nationale og grænseoverskridende betalinger i medlemsstaternes nationale valutaer og i euro siden vedtagelsen af forordning (EU) 2019/518
- c) en evaluering af virkningen af nærværende forordnings artikel 3, som ændret ved forordning (EU) 2019/518 om udvikling af vekselgebyrer og andre gebyrer i forbindelse med betalingstjenester for både betalere og betalingsmodtagere
- d) en evaluering af den anslåede virkning af ændringen af nærværende forordnings artikel 3, stk. 1, med henblik på at dække alle medlemsstaters valutaer
- e) en evaluering af, hvordan udbydere af valutaomregningstjenester anvender de oplysningskrav, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 3a og 3b, og den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, og hvorvidt disse regler har øget gennemsigtigheden af vekselgebyrer
- f) en evaluering af, hvorvidt og i hvilken udstrækning udbydere af valutaomregningstjenester har haft problemer med den praktiske anvendelse af nærværende forordnings artikel 3a og 3b og den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366
- g) en cost-benefit-analyse af kommunikationskanaler og teknologier, som anvendes af eller er til rådighed for udbydere af valutaomregningstjenester, og som yderligere kan forbedre gennemsigtigheden af vekselgebyrer, herunder en evaluering af, hvorvidt der er visse kanaler, som betalingstjenesteudbydere bør være forpligtet til at tilbyde i forbindelse med fremsendelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 3a. Denne analyse skal også omfatte en vurdering af den tekniske gennemførlighed af en samtidig offentliggørelse af oplysningerne i nærværende forordnings artikel 3a, stk. 1 og 3, før hver enkelt transaktion initieres, for alle de valutaomregningsmuligheder, der er tilgængelige i en pengeautomat eller på salgsstedet
- h) en cost-benefit-analyse af indførelsen af muligheden for, at betalere kan blokere den mulighed for valutaomregning, der tilbydes af en anden part end betalerens betalingstjenesteudbyder i en pengeautomat eller på salgsstedet, og ændre deres præferencer i denne henseende
- i) en cost-benefit-analyse af indførelsen af et krav til betalerens betalingstjenesteudbyder om ved leveringen af valutaomregningstjenester i forbindelse med en individuel betalingstransaktion at anvende den vekselkurs, der gælder på tidspunktet for initieringen af transaktionen ved clearing og afvikling af transaktionen.

2. Den rapport, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, skal mindst omfatte perioden fra den 15. december 2019 til den 19. oktober 2021. Den skal tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i forbindelse med forskellige betalingstransaktioner, idet der især sondres mellem transaktioner, der initieres i en pengeautomat og på salgsstedet.

Ved udarbejdelsen af denne rapport kan Kommissionen gøre brug af de data, som medlemsstaterne har indsamlet i forbindelse med stk. 1.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer (EUT L 91 af 29.3.2019, s. 36).«

Artikel 2

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Den finder anvendelse fra den 15. december 2019, med undtagelse af følgende:
- a) Artikel 1, nr. 6), finder anvendelse fra den 18. april 2019.
 - b) Artikel 1, nr. 4) og 5), finder for så vidt angår artikel 3a, stk. 1-4, og artikel 3b i forordning (EF) nr. 924/2009 anvendelse fra den 19. april 2020.
 - c) Artikel 1, nr. 4), finder for så vidt angår artikel 3a, stk. 5 og 6, i forordning (EF) nr. 924/2009 anvendelse fra den 19. april 2021.
 - d) Artikel 1, nr. 4), finder for så vidt angår artikel 3a, stk. 7, i forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt som den vedrører nævnte forordnings artikel 3a, stk. 1-4, anvendelse fra den 19. april 2020.
 - e) Artikel 1, nr. 4), finder for så vidt angår artikel 3a, stk. 7, i forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt som den vedrører nævnte forordnings artikel 3a, stk. 5 og 6, anvendelse fra den 19. april 2021.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. marts 2019

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/519**af 19. marts 2019****om ændring af forordning (EU) nr. 167/2013 om godkendelse og markedsovervågning af landbrugs- og skovbrugstraktorer****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) De beskrivelser af køretøjer i klasse T1 og T2, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 167/2013 ⁽³⁾, kræver afklaring vedrørende placeringen af akslen nærmest føreren for traktorer med vendbar førerplads og vedrørende metoden til beregning af højden af tyngdepunktet. Med henblik på præcis og ensartet fastsættelse af højden af tyngdepunktet for køretøjer i klasse T2 bør der henvises til internationalt gældende normer, som bestemmer tyngdepunktet for en traktor.
- (2) En nøjagtig definition af landbrugstraktoreres forskellige egenskaber baseret på en analyse af deres tekniske karakteristika er af største betydning for en korrekt og fuldstændig gennemførelse af denne forordning og af de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold hertil. I betragtning af, at drøftelserne vedrørende definitionerne af klasserne finder sted i de relevante internationale fora, som Unionen er part i, bør Kommissionen tage hensyn til dette arbejde for at undgå uforholdsmæssige og negative virkninger for anvendelsen af tekniske krav og prøvningsprocedurer samt negative virkninger for fabrikkerne, navnlig af højt specialiserede traktorer.
- (3) I forordning (EU) nr. 167/2013 bør det gøres klart, at udtrykket »udskifteligt materiel« betyder »udskifteligt udstyr«, hvorved det sikres, at terminologien anvendes konsekvent i hele den nævnte forordning.
- (4) I forordning (EU) nr. 167/2013 kræves det, at importørerne opbevarer et eksemplar af typeattesten for produkter, der ikke er i overensstemmelse med nævnte forordning, eller som udgør en alvorlig risiko. Det bør gøres klart, at det, der henvises til, er en EU-typegodkendelsesattest. Nævnte forordning bør derfor ændres, således at der henvises til det korrekte dokument.
- (5) Forordning (EU) nr. 167/2013 kræver, at en EU-typegodkendelsesattest indeholder prøvningsresultaterne som et bilag. Det bør gøres klart, at det, der henvises til, er prøvningsresultatarket. Nævnte forordning bør derfor ændres, således at der henvises til det korrekte bilag.
- (6) Forordning (EU) nr. 167/2013 tillagde Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i en periode på fem år, som udløb den 21. marts 2018. Eftersom der til stadighed er behov for at opdatere de forskellige elementer af den typegodkendelsesprocedure, som er fastsat ved nævnte forordning og de retsakter, der er vedtaget i henhold hertil, navnlig for at tilpasse dem til den tekniske udvikling eller for at indføre berigtigelser, bør fristen for udøvelsen af de delegerede beføjelser også forlænges med muligheden for yderligere stiltiende forlængelser.

⁽¹⁾ EUT C 440 af 6.12.2018, s. 104.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 12.2.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 4.3.2019.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 167/2013 af 5. februar 2013 om godkendelse og markedsovervågning af landbrugs- og skovbrugstraktorer (EUT L 60 af 2.3.2013, s. 1).

- (7) Forordning (EU) nr. 167/2013 henviser til ophævelsen af Rådets direktiv 74/347/EØF ⁽⁴⁾, når den i stedet burde henvise til ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/2/EF ⁽⁵⁾, som kodificerede det tidligere direktiv. Det er derfor nødvendigt at korrigere den relevante henvisning i forordning (EU) nr. 167/2013.
- (8) Denne forordning ændrer forordning (EU) nr. 167/2013 uden at udvide dens retlige indhold, og målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (9) Forordning (EU) nr. 167/2013 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændringer af forordning (EU) nr. 167/2013

I forordning (EU) nr. 167/2013 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2, stk. 2, affattes således:

»2. Denne forordning finder ikke anvendelse på udskifteligt udstyr, som ved kørsel på vej løftes fuldstændigt eller ikke kan dreje omkring en lodret akse.«

2) Artikel 4, nr. 2) og 3), affattes således:

»2) »klasse T1« omfatter hjultraktorer med mindste sporvidde for den aksel, der er nærmest føreren, på 1 150 mm eller derover; en egenmasse i køreklar stand over 600 kg og en frihøjde på 1 000 mm eller derunder; for traktorer med vendbar førerplads (vendbart sæde og rat) er akslen nærmest føreren den aksel, der er monteret med dækkene med den største diameter

3) »klasse T2« omfatter hjultraktorer med mindste sporvidde på under 1 150 mm, en egenmasse i køreklar stand på over 600 kg, en frihøjde på 600 mm eller derunder; hvis højden af traktorens tyngdepunkt (bestemt i overensstemmelse med ISO-standard 789-6:1982 og målt i forhold til jorden) divideret med den gennemsnitlige minimumsporvidde af hver aksel er over 0,90, er den konstruktiv bestemte maksimalhastighed begrænset til 30 km/h«.

3) Artikel 12, stk. 3, affattes således:

»3. Importøren skal i en periode på ti år efter markedsføringen af et køretøj og i en periode på fem år efter markedsføringen af et system, en komponent eller en separat teknisk enhed opbevare et eksemplar af EU-typegodkendelsesattesten, så den er til rådighed for de godkendende myndigheder og markedsovervågningsmyndighederne, og sikre, at informationspakken omhandlet i artikel 24, stk. 10, kan stilles til rådighed for disse myndigheder efter anmodning.«

4) I artikel 25, stk. 1, affattes litra b) således:

»b) prøvningsresultatarket«.

5) Artikel 39, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Første afsnit gælder kun for køretøjer inden for Unionens område, der var omfattet af en gyldig EU-typegodkendelse på fremstillingstidspunktet, men som hverken var blevet registreret eller ibrugtaget, før den pågældende EU-typegodkendelse mistede sin gyldighed.«

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 74/347/EØF af 25. juni 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende synsfelt og forrudeviskere for landbrugs- og skovbrugshjultraktorer (EFT L 191 af 15.7.1974, s. 5).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/2/EF af 15. januar 2008 om synsfelt og forrudeviskere for landbrugs- og skovbrugshjultraktorer (EUT L 24 af 29.1.2008, s. 30).

6) Artikel 71, stk. 2, affattes således:

»2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 17, stk. 5, artikel 18, stk. 4, artikel 19, stk. 6, artikel 20, stk. 8, artikel 27, stk. 6, artikel 28, stk. 6, artikel 45, stk. 4, artikel 49, stk. 3, artikel 53, stk. 12, artikel 61 og artikel 70, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 22. marts 2013. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest 22. juni 2022 og ni måneder inden udløbet af hver følgende femårsperiode.«

7) Artikel 76, stk. 1, affattes således:

»1. Med forbehold af denne forordnings artikel 73, stk. 2, ophæves direktiv 76/432/EØF, 76/763/EØF, 77/537/EØF, 78/764/EØF, 80/720/EØF, 86/297/EØF, 86/298/EØF, 86/415/EØF, 87/402/EØF, 2000/25/EF, 2003/37/EF, 2008/2/EF, 2009/57/EF, 2009/58/EF, 2009/59/EF, 2009/60/EF, 2009/61/EF, 2009/63/EF, 2009/64/EF, 2009/66/EF, 2009/68/EF, 2009/75/EF, 2009/76/EF og 2009/144/EF med virkning fra 1. januar 2016.«

Artikel 2

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. marts 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/520

af 19. marts 2019

om interoperabilitet mellem elektroniske vejafgiftssystemer og fremme af udvekslingen på tværs af landegrænser af oplysninger om manglende betaling af vejafgifter i Unionen

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 91, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/52/EF ⁽⁴⁾ er blevet ændret væsentligt. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) Det er ønskværdigt at opnå en udbredt anvendelse af elektroniske vejafgiftssystemer i medlemsstaterne og i nabolandene og så vidt muligt at indføre pålidelige, brugervenlige og omkostningseffektive systemer, der kan tilpasses den fremtidige udvikling i vejafgiftspolitikken på EU-plan og den fremtidige tekniske udvikling. Det er derfor nødvendigt at gøre elektroniske vejafgiftsbetalinger interoperable for at reducere de omkostninger og den byrde, der er forbundet med betaling af vejafgift i hele Unionen.
- (3) Interoperable elektroniske vejafgiftssystemer bidrager til gennemførelsen af de målsætninger, der er fastlagt i EU-retten om vejafgifter.
- (4) Manglen på interoperabilitet er et væsentligt problem i elektroniske vejafgiftssystemer, hvor den skyldige vejafgift er knyttet til den afstand, som køretøjet tilbagelægger (afstandsbaseerede afgifter), eller til køretøjets passage gennem et bestemt punkt (f.eks. en betalingsring). Bestemmelserne vedrørende elektroniske vejafgiftssystemers interoperabilitet bør derfor kun finde anvendelse på disse systemer og ikke på systemer, hvor den skyldige vejafgift er knyttet til den tid, som køretøjet har tilbragt på den afgiftsbelagte infrastruktur (f.eks. tidsbaseerede systemer såsom vignetter).
- (5) Den grænseoverskridende håndhævelse af forpligtelsen til at betale vejafgifter i Unionen er et væsentligt problem i alle typer systemer, uanset om de er baseret på afstand, baseret på betalingsring eller tid, eller om der er tale om elektroniske eller manuelle systemer. Med henblik på at imødegå problemet med grænseoverskridende håndhævelse som følge af manglende betaling af en vejafgift bør bestemmelserne vedrørende grænseoverskridende informationsudveksling derfor finde anvendelse på alle disse systemer.
- (6) I national ret kan den overtrædelse, det er at undlade betaling af en vejafgift, klassificeres som et administrativt anliggende eller som en strafbar handling. Dette direktiv bør finde anvendelse, uanset hvordan overtrædelsen klassificeres.

⁽¹⁾ EUT C 81 af 2.3.2018, s. 181.

⁽²⁾ EUT C 176 af 23.5.2018, s. 66.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.2.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 4.3.2019.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/52/EF af 29. april 2004 om interoperabilitet mellem elektroniske bompengesystemer i Fællesskabet (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 124).

- (7) Eftersom parkeringsafgifter ikke klassificeres ensartet i hele Unionen, og de indirekte er forbundet med brugen af infrastruktur, bør de holdes uden for dette direktivs anvendelsesområde.
- (8) Elektroniske vejafgiftssystemers interoperabilitet kræver harmonisering af den anvendte teknologi og af grænsefladerne mellem interoperabilitetskomponenterne.
- (9) Harmoniseringen af teknologier og grænseflader bør understøttes gennem udvikling og opretholdelse af passende åbne og offentlige standarder, der stilles til rådighed for alle systemleverandører uden forskelsbehandling.
- (10) Udbydere af den europæiske elektroniske vejafgiftstjeneste (EETS) bør for med deres køretøjsudstyr at kunne bruge de påkrævede kommunikationsteknologier gives mulighed for at gøre brug af og forbinde til andre hardware- og softwaresystemer, som allerede befinder sig i køretøjet, f.eks. satellitbaserede navigationssystemer eller håndholdt udstyr.
- (11) De særlige karakteristika ved elektroniske vejafgiftssystemer, som anvendes på nuværende tidspunkt for lette køretøjer, bør tages i betragtning. Da ingen elektroniske vejafgiftssystemer i øjeblikket bruger satellitbaseret positionsbestemmelse eller mobilkommunikation, bør EETS-udbydere gives mulighed for i en begrænset tidsperiode at give brugere af lette køretøjer køretøjsudstyr, som alene er egnet til brug med 5,8 GHz-mikrobølge-teknologi. Denne fravigelse bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at gennemføre satellitbaseret opkrævning af vejafgift for lette køretøjer.
- (12) Vejafgiftssystemer baseret på teknologi med automatisk nummerpladegenkendelse (ANPR) kræver mere manuel kontrol af vejafgiftstransaktioner i backofficeadministrationssystemet end systemer, der anvender køretøjsudstyr. Systemer, der anvender køretøjsudstyr, er mere effektive for store elektroniske betalingsområder, og systemer, der anvender ANPR-teknologi, er mere egnede til små områder, f.eks. vejafgifter i byer, hvor brugen af køretøjsudstyr ville medføre omkostninger eller administrative byrder, der ikke står i rimeligt forhold til formålet. ANPR-teknologi kan navnlig være nyttig, når det kombineres med andre teknologier.
- (13) Med henblik på den tekniske udvikling, der er forbundet med løsninger, der er baseret på ANPR-teknologi, bør standardiseringsorganer tilskyndes til at definere de nødvendige tekniske standarder.
- (14) EETS-udbydernes specifikke rettigheder og forpligtelser bør finde anvendelse på enheder, der godtgør, at de har opfyldt visse krav og er registreret som EETS-udbydere i etableringsmedlemsstaten.
- (15) Rettighederne og forpligtelserne for de vigtigste EETS-aktører, dvs. EETS-udbydere, vejafgiftsopkrævere og EETS-brugere, bør defineres klart for at sikre, at markedet fungerer retfærdigt og effektivt.
- (16) Det er særlig vigtigt at beskytte visse rettigheder for EETS-udbydere, såsom retten til at beskytte forretningsmæssigt følsomme data, og at dette sker, uden at kvaliteten af de tjenester, som leveres til vejafgiftsopkræverne og EETS-brugerne, påvirkes negativt. Navnlig bør det påkræves af vejafgiftsopkræveren ikke at videregive forretningsmæssigt følsomme data til nogen af EETS-udbyderens konkurrenter. Mængden og typen af data, som EETS-udbydere giver vejafgiftsopkrævere med henblik på beregning eller opkrævning af vejafgift eller for at kontrollere beregningen af de vejafgifter, som EETS-udbydere har pålagt EETS-brugernes køretøjer, bør begrænses til et absolut minimum.
- (17) EETS-udbydere bør pålægges at samarbejde fuldt ud med vejafgiftsopkræverne i deres håndhævelsesbestræbelser, således at de elektroniske vejafgiftssystemers samlede effektivitet øges. Vejafgiftsopkræverne bør derfor i situationer, hvor det antages, at føreren af et køretøj har undladt at betale en vejafgift, have lov til at anmode EETS-udbyderen om oplysninger vedrørende køretøjet og køretøjets ejer eller indehaveren af køretøjet, der er kunde hos EETS-udbyderen, forudsat at disse oplysninger ikke anvendes til andet end i håndhævelsesøjemed.
- (18) For at give EETS-udbydere mulighed for at konkurrere på en ikkediskriminerende måde om alle kunder i et givent EETS-område er det vigtigt, at de får mulighed for at blive akkrediteret til det pågældende område tilstrækkeligt tidligt, til at de kan tilbyde tjenester til brugerne fra den første dag, vejafgiftssystemet er i drift.
- (19) Vejafgiftsopkræverne bør give EETS-udbydere adgang til deres EETS-område på ikkediskriminerende vilkår.
- (20) For at sikre gennemsigtighed og ikkediskriminerende adgang til EETS-områderne for alle EETS-udbydere bør vejafgiftsopkræverne offentliggøre alle nødvendige oplysninger om adgangsrettigheder i en EETS-områdeerklæring.

- (21) Alle nedslag i eller rabatter på betalinger af vejafgift for brugere af køretøjsudstyr, der tilbydes af en medlemsstat eller af en vejafgiftsopkræver, bør være gennemsigtige, offentliggjorte og tilgængelige på de samme betingelser for EETS-udbydernes kunder.
- (22) EETS-udbyderne bør være berettiget til en rimelig aflønning, beregnet på grundlag af en gennemsigtig, ikkediskriminerende og identisk metode.
- (23) Vejafgiftsopkræverne bør have lov til at fratække de relevante omkostninger, som de har afholdt med henblik på at tilvejebringe, drive og vedligeholde de EETS-specifikke elementer i det elektroniske vejafgiftssystem, fra EETS-udbydernes aflønning.
- (24) EETS-udbyderne bør betale vejafgiftsopkræveren alle betalinger af vejafgift, som deres kunder skylder. EETS-udbyderne bør dog ikke drages til ansvar for betalinger af vejafgift, som deres kunder ikke har betalt, når sidstnævnte er udstyret med køretøjsudstyr, som er erklæret ugyldigt over for vejafgiftsopkræveren.
- (25) Såfremt en retlig enhed, der er en udbyder af vejafgiftstjenester, også har andre funktioner i et elektronisk vejafgiftssystem eller andre aktiviteter, der ikke er direkte forbundet med elektronisk opkrævning af vejafgift, bør den pålægges at føre regnskaber, der gør det muligt at skelne klart mellem udgifter og indtægter vedrørende levering af vejafgiftstjenester og udgifter og indtægter vedrørende andre aktiviteter, samt pålægges at tilvejebringe oplysninger om udgifter og indtægter vedrørende levering af vejafgiftstjenesten til det relevante forligsorgan eller den relevante judicielle myndighed. Der bør ikke være mulighed for krydssubsidiering mellem aktiviteter, der udføres i rollen som udbyder af vejafgiftstjenester og andre aktiviteter.
- (26) Brugere bør have mulighed for at tilmelde sig EETS gennem en hvilken som helst EETS-udbyder uanset deres nationalitet, bopælsmedlemsstat eller medlemsstat, hvor køretøjet er registreret.
- (27) For at undgå dobbeltbetaling og give brugere retssikkerhed bør betaling af vejafgift til en EETS-udbyder anses for at opfylde brugerens forpligtelser over for den pågældende vejafgiftsopkræver.
- (28) De kontraktlige forhold mellem vejafgiftsopkræverne og EETS-udbyderne bør bl.a. sikre, at vejafgifterne betales på korrekt vis.
- (29) Der bør indføres en mæglingsprocedure med henblik på at afgøre tvister mellem vejafgiftsopkræver og EETS-udbydere under kontraktforhandlinger og i forbindelse med deres kontraktforhold. Søger en tvist om retten til ikkediskriminerende adgang til EETS-områder bilagt, bør vejafgiftsopkræverne og EETS-udbyderne konsultere nationale forligsorganer.
- (30) Forligsorganerne bør have bemyndigelse til at kontrollere, at de kontraktlige betingelser, der pålægges enhver EETS-udbyder, er ikkediskriminerende. De bør navnlig have bemyndigelse til at kontrollere, at den aflønning, som vejafgiftsopkræveren tildeler EETS-udbyderne, overholder principperne fastsat i dette direktiv.
- (31) Trafikdata fra EETS-brugere udgør væsentlige input for forbedring af medlemsstaternes transportpolitikker. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at anmode om sådanne data fra alle udbydere af vejafgiftstjenester, herunder EETS-udbyderne, med henblik på at udforme transportpolitik og forbedre trafikstyringen eller til anden statslig ikkekommerciel brug i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.
- (32) Der er behov for rammer for fastsættelse af procedurerne for akkreditering af EETS-udbyderne i et EETS-område, som sikrer retfærdig adgang til markedet, samtidig med at det passende serviceniveau garanteres. EETS-områdeerklæringen bør i detaljer fastlægge proceduren for akkreditering af en EETS-udbyder til EETS-området og navnlig proceduren til vurdering af interoperabilitetskomponenternes overensstemmelse med specifikationerne og anvendelsesegnethed. Proceduren bør være den samme for alle EETS-udbydere.
- (33) For at sikre nem adgang til oplysninger fra EETS-markedsaktører bør medlemsstaterne pålægges at samle og offentliggøre alle vigtige data vedrørende EETS i offentligt tilgængelige nationale registre.

- (34) For at give mulighed for teknologiske fremskridt er det vigtigt, at vejafgiftsopkræverne har mulighed for at afprøve nye teknologier eller koncepter til opkrævning af vejafgift. Sådanne prøvninger bør dog være begrænsede, og EETS-udbydere bør ikke pålægges at deltage i dem. Kommissionen bør have mulighed for at afvise at tillade sådanne prøvninger, hvis de kan være til skade for det almindelige elektroniske vejafgiftssystem eller EETS' korrekte funktion.
- (35) Store forskelle i de tekniske specifikationer for elektroniske vejafgiftssystemer kan gøre det vanskeligt at opnå EU-dækkende interoperabilitet for så vidt angår elektronisk betaling af vejafgift og dermed bidrage til at fastholde den nuværende situation, hvor brugerne har brug for flere former for køretøjsudstyr for at kunne betale vejafgifter i Unionen. Denne situation skader transportsystemets effektivitet og navnlig vejafgiftssystemernes omkostningseffektivitet og opfyldelsen af de transportpolitiske mål. De problemer, der ligger til grund for denne situation, bør derfor behandles.
- (36) Selv om interoperabiliteten på tværs af grænserne bliver bedre og bedre i hele Unionen, består det mellem- og langsigtede mål i at gøre det muligt at rejse i hele Unionen med kun et enkelt stykke køretøjsudstyr. For at undgå administrative byrder og omkostninger for trafikanter er det derfor vigtigt, at Kommissionen opstiller en køreplan for at nå dette mål og for at fremme den frie bevægelighed for personer og varer i Unionen, uden at det påvirker konkurrencen på markedet negativt.
- (37) EETS er en markedsbaseret tjeneste, og derfor bør EETS-udbydere ikke være tvunget til at tilbyde tjenesten overalt i Unionen. I brugernes interesse bør EETS-udbydere imidlertid dække alle EETS-områder i enhver medlemsstat, hvor de beslutter sig for at levere deres tjeneste. Endvidere bør Kommissionen vurdere, om det råderum, som EETS-udbydere gives, fører til, at mindre eller fjerntliggende EETS-områder udelukkes fra EETS og, såfremt den finder, at dette er tilfældet, om nødvendigt træffe foranstaltninger i denne henseende.
- (38) EETS-områdeerklæringen bør i detaljer beskrive rammeværket for de kommercielle betingelser for EETS-udbyderes handlinger i det pågældende EETS-område. Den bør navnlig beskrive den metode, der anvendes til beregning af aflønningen af EETS-udbydere.
- (39) Hvis et nyt elektronisk vejafgiftssystem lanceres eller et eksisterende system ændres væsentligt, bør vejafgiftsopkræveren offentliggøre de nye eller ajourførte EETS-områdeerklæringer i tilstrækkelig god tid til, at EETS-udbydere har mulighed for at blive akkrediteret eller akkrediteret på ny i systemet senest en måned før dagen for systemets operationelle lancering. Vejafgiftsopkræveren bør udforme og følge proceduren for henholdsvis akkreditering eller fornyet akkreditering af EETS-udbydere på en sådan måde, at proceduren kan afsluttes senest en måned før den operationelle lancering af det nye eller det væsentligt ændrede system. Vejafgiftsopkræverne bør overholde deres del af den planlagte procedure som fastlagt i EETS-områdeerklæringen.
- (40) Vejafgiftsopkrævere bør ikke anmode om eller opkræve nogen form for specifik teknisk løsning fra EETS-udbydere, der kan bringe interoperabiliteten med andre EETS-områder og med EETS-udbyderens eksisterende interoperabilitetskomponenter i fare.
- (41) EETS har potentiale til i betydelig grad at reducere de administrative omkostninger og byrder, der er forbundet med internationale vejtransportoperatører og -førere.
- (42) EETS-udbydere bør have tilladelse til at udstede fakturaer til EETS-brugere. Vejafgiftsopkræverne bør dog have mulighed for at anmode om, at fakturaer fremsendes på deres vegne og i deres navn, eftersom fakturering direkte i EETS-udbyderens navn kan have ugunstige administrative og skattemæssige konsekvenser inden for visse EETS-områder.
- (43) Hver medlemsstat med mindst to EETS-områder bør udpege et kontaktkontor for EETS-udbydere, der ønsker at udbyde EETS på deres område, for at lette deres kontakter med vejafgiftsopkræverne.
- (44) Applikationer til elektronisk betaling af vejafgift og andre tjenester, såsom kooperativ ITS (C-ITS), bruger lignende teknologier og tilgrænsende frekvensbånd til kortdistancekommunikation mellem køretøjer indbyrdes og mellem køretøjer og infrastruktur. I fremtiden fortjener potentialet for at anvende andre fremspirende teknologier på elektronisk betaling af vejafgift at blive undersøgt efter en grundig vurdering af omkostninger, fordele, tekniske hindringer og mulige løsninger. Det er vigtigt, at der træffes foranstaltninger til at beskytte de eksisterende investeringer i 5,8 GHz-mikrobølgeteknologi mod interferens fra andre teknologier.
- (45) Uden at det berører statsstøtte- og konkurrenceretten, bør medlemsstaterne have mulighed for at udarbejde foranstaltninger til fremme af elektronisk vejafgiftsopkrævning og -fakturering.

- (46) Når standardiseringsorganer tager standarder af relevans for EETS op til revision, bør der være passende overgangsordninger for at sikre EETS' kontinuitet og kompatibiliteten med vejafgiftssystemerne for interoperabilitetskomponenter, der allerede er i brug på det tidspunkt, hvor standarderne revideres.
- (47) EETS bør tillade den fortsatte udvikling af intermodalitet, samtidig med at der sikres overensstemmelse med principperne om, at »brugeren betaler«, og at »forureneren betaler«.
- (48) Problemer med at identificere ikkehjemmehørende lovovertrædere, der ikke overholder reglerne for betaling til de elektroniske vejafgiftssystemer, hæmmer den videre ibrugtagning af sådanne systemer og den mere udbredte anvendelse af principperne om, at »brugeren betaler«, og at »forureneren betaler«, på Unionens vejnet, og det er derfor nødvendigt at finde en måde, hvorpå disse personer kan identificeres, og deres personoplysninger kan behandles.
- (49) Af hensyn til sammenhængen og en effektiv brug af ressourcer bør systemet til udveksling af oplysninger om personer, der ikke betaler vejafgifter, og om deres køretøjer bruge de samme værktøjer som det system, der bruges til at udveksle oplysninger om trafikikkerhedsrelaterede færdselslovovertrædelser som fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/413 ⁽⁵⁾.
- (50) I visse medlemsstater konstateres en manglende betaling af en vejafgift først, når brugeren er blevet underrettet om forpligtelsen til at betale vejafgiften. Eftersom dette direktiv ikke harmoniserer national lovgivning i denne henseende, bør medlemsstaterne have mulighed for at anvende dette direktiv til at identificere brugere og køretøjer med henblik på underretning. En sådan udvidet anvendelse bør imidlertid kun være tilladt, hvis visse betingelser er opfyldt.
- (51) Proceduren for opfølgning affødt af en manglende betaling af en vejafgift er ikke harmoniseret i hele Unionen. Ofte får den identificerede trafikant mulighed for at betale den skyldige vejafgift eller et fast erstatningsbeløb direkte til den enhed, der er ansvarlig for opkrævningen af vejafgiften, før medlemsstaternes myndigheder indleder en administrativ eller strafferetlig sag. Det er vigtigt, at sådan effektiv procedure med henblik på at bringe den manglende betaling af en vejafgift til ophør er tilgængelig på samme vilkår for alle trafikanter. Medlemsstaterne bør med henblik herpå have mulighed for at give den enhed, som er ansvarlig for at opkræve vejafgiften, de oplysninger, som er nødvendige for at kunne identificere det køretøj, for hvilket der var en manglende betaling af en vejafgift, og identificere køretøjets ejer eller indehaver, forudsat at der sikres et tilstrækkeligt databeskyttelsesniveau. I den forbindelse bør medlemsstaterne sikre, at overholdelsen af den betalingsordre, der er udstedt af den pågældende enhed, bringer den manglende betaling af en vejafgift til ophør.
- (52) I visse medlemsstater anses manglende køretøjsudstyr eller funktionsfejl i forbindelse med køretøjsudstyr for at være en manglende betaling af en vejafgift, når sådanne gebyrer kun kan betales ved hjælp af køretøjsudstyr.
- (53) Medlemsstaterne bør forelægge Kommissionen de oplysninger og data, der er nødvendige for at vurdere, i hvor høj grad systemet til udveksling af oplysninger om personer, der ikke betaler vejafgifter, er effektivt og virkningsfuldt. Kommissionen bør vurdere de opnåede data og oplysninger og om nødvendigt foreslå ændringer af dette direktiv.
- (54) Samtidig med at Kommissionen analyserer mulige foranstaltninger for yderligere at lette den grænseoverskridende håndhævelse af forpligtelsen til at betale vejafgifter i Unionen, bør den i sin rapport også vurdere behovet for gensidig bistand mellem medlemsstaterne.
- (55) Håndhævelse af forpligtelsen til at betale vejafgifter, identificering af det køretøj og af ejeren eller indehaveren af det køretøj, for hvilket en manglende betaling af en vejafgift blev fastslået, og indsamling af oplysninger om brugeren med det formål at sikre, at vejafgiftsopkræveren opfylder sine forpligtelser over for skattemyndighederne, indebærer behandling af personoplysninger. Denne behandling skal foretages under overholdelse af EU-regler, som findes i bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/413 af 11. marts 2015 om fremme af grænseoverskridende udveksling af oplysninger om trafikikkerhedsrelaterede færdselslovovertrædelser (EUT L 68 af 13.3.2015, s. 9).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

- (56) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes frihed til at fastsætte deres afgiftsordninger for vejbenyttelse og regler om skatte- og afgiftsspørgsmål.
- (57) For at lette udvekslingen på tværs af landegrænser af oplysninger om køretøjerne og ejerne eller indehaverne af de køretøjer, for hvilke der blev konstateret en manglende betaling af vejafgifter, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for så vidt angår ændring af bilag I til afspejling af ændringer i EU-retten. Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF bør delegeres til Kommissionen også for så vidt angår fastsættelse af detaljerne for klassificeringen af køretøjer med henblik på at fastlægge de gældende satsstrukturer, yderligere at definere EETS-brugernes forpligtelser med hensyn til levering af data til EETS-udbyderen og anvendelsen og håndteringen af køretøjsudstyr, fastsættelse af krav til interoperabilitetskomponenter vedrørende sikkerhed og sundhed, pålidelighed og tilgængelighed, miljøbeskyttelse, teknisk kompatibilitet, sikkerhed og beskyttelse af privatlivets fred samt drift og forvaltning, fastsættelse af generelle infrastrukturkrav til interoperabilitetskomponenter og af minimumskriterier for støtteberettigelse for bemyndigede organer. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁽⁹⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (58) Gennemførelsen af dette direktiv kræver ensartede betingelser for anvendelsen af tekniske og administrative specifikationer for ibrugtagningen i medlemsstaterne af procedurerne og grænsefladerne, der involverer EETS-aktørerne, for at lette interoperabiliteten og sikre, at de nationale markeder for opkrævning af vejafgift reguleres af ækvivalente regler. For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv og for at fastsætte disse tekniske og administrative specifikationer bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁰⁾.
- (59) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag III, del B, angivne frister for gennemførelse af direktiverne i national ret.
- (60) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig hvad angår beskyttelsen af personoplysninger.
- (61) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁽¹¹⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. I dette direktiv fastsættes de betingelser, der er nødvendige for at:
 - a) sikre, at elektroniske vejafgiftssystemers interoperabilitet finder anvendelse på hele Unionens vejnet, på motorveje i og mellem byer, større og mindre veje samt på forskellige anlæg som f.eks. tunneler, broer og færger, og for at
 - b) lette udvekslingen på tværs af landegrænser af oplysninger fra køretøjsregistre vedrørende køretøjerne og ejerne eller indehaverne af køretøjer, for hvilke der er konstateret en manglende betaling af enhver form for vejafgift i Unionen.

Med henblik på at overholde nærhedsprincippet berører dette direktiv ikke medlemsstaternes beslutninger om at opkræve afgifter for særlige typer af køretøjer og fastsætte størrelsen af sådanne afgifter samt formålet med at opkræve sådanne afgifter.

⁽⁹⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

2. Artikel 3-22 finder ikke anvendelse på:
 - a) vejafgiftssystemer, der ikke er elektroniske i den i artikel 2, nr. 10), omhandlede betydning, og
 - b) mindre, rent lokale vejafgiftssystemer, hvor omkostningerne i forbindelse med opfyldelsen af kravene i artikel 3-22 ikke vil stå i et rimeligt forhold til fordelene.
3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på parkeringsafgifter.
4. Formålet om at sikre interoperabilitet i relation til elektroniske vejafgiftssystemer i Unionen skal opfyldes ved hjælp af den europæiske elektroniske vejafgiftstjeneste (EETS), der supplerer medlemsstaternes nationale elektroniske vejafgiftstjenester.
5. Når national ret kræver, at brugeren underrettes om pligten til at betale, før en manglende betaling kan fastslås, kan medlemsstaterne også anvende dette direktiv med det formål at identificere køretøjets ejer eller indehaver eller køretøjet selv med henblik på underretning, alene hvis samtlige følgende betingelser er opfyldt:
 - a) der ikke er andre metoder til at identificere køretøjets ejer eller indehaver, og
 - b) underretningen af køretøjets ejer eller indehaver om pligten til at betale er et obligatorisk led i proceduren for betaling af vejafgiften i henhold til national ret.
6. Når en medlemsstat anvender stk. 5, træffer den de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at enhver opfølgning på pligten til at betale vejafgiften foretages af offentlige myndigheder. Henvisninger til manglende betaling af en vejafgift i dette direktiv omfatter tilfælde omfattet af stk. 5, når den medlemsstat, hvor den manglende betaling finder sted, anvender dette stykke.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »vejafgiftstjeneste«: en tjeneste, der gør det muligt for brugere at anvende et køretøj i et eller flere EETS-områder i henhold til en enkelt kontrakt, og, hvor det er nødvendigt, med et enkelt stykke køretøjsudstyr, herunder:
 - a) om nødvendigt levere et skræddersyet køretøjsudstyr til brugerne og vedligeholde dets funktionalitet
 - b) garantere, at vejafgiftsopkræveren betales de skyldige vejafgifter af brugeren
 - c) sørge for betalingsmidler eller acceptere et eksisterende betalingsmiddel
 - d) opkræve vejafgifter fra brugeren
 - e) forvalte kundekontakten med brugeren, og
 - f) gennemføre og overholde politikker for sikkerhed og privatlivets fred for vejafgiftssystemer
- 2) »udbyder af vejafgiftstjenester«: en retlig enhed, som leverer vejafgiftstjenester i et eller flere EETS-områder til en eller flere kategorier af køretøjer
- 3) »vejafgiftsopkræver«: en offentlig eller privat enhed, som opkræver vejafgift for køretøjers kørsel i et EETS-område
- 4) »udpeget vejafgiftsopkræver«: en offentlig eller privat enhed, der er blevet udpeget som vejafgiftsopkræver i et kommende EETS-område
- 5) »Europæisk elektronisk vejafgiftstjeneste (EETS)«: den vejafgiftstjeneste, som en EETS-udbyder i henhold til en kontrakt om et eller flere EETS-områder leverer til en EETS-bruger
- 6) »EETS-udbyder«: en enhed, som i henhold til en særskilt kontrakt giver en EETS-bruger adgang til EETS, overfører vejafgifterne til den relevante vejafgiftsopkræver, og som er registreret i etableringsmedlemsstaten
- 7) »EETS-bruger«: en fysisk eller juridisk person, som har en kontrakt med en EETS-udbyder for at få adgang til EETS
- 8) »EETS-område«: en vej, et vejnet eller et anlæg, f.eks. en bro eller en tunnel, eller en færge, hvor vejafgifter opkræves ved hjælp af et elektronisk vejafgiftssystem

- 9) »EETS-overensstemmende system«: det sæt af elementer i et elektronisk vejafgiftssystem, der er specifikt nødvendigt for at integrere EETS-udbydere i systemet og for driften af EETS
- 10) »elektronisk vejafgiftssystem«: vejafgiftsopkrævningssystem, hvor brugerens pligt til at betale vejafgift udelukkende udløses af og er forbundet med automatisk detektion af køretøjets tilstedeværelse på et bestemt sted via fjernkommunikation med køretøjsudstyr i køretøjet eller automatisk nummerpladegenkendelse
- 11) »køretøjsudstyr«: et komplet sæt hardware- og softwarekomponenter, der anvendes som en del af vejafgiftstjenesten, og som installeres eller medbringes i køretøjet med henblik på indsamling, lagring, behandling og fjernmodtagelse/-overførsel af data, enten som en enkelt anordning eller som et integreret system i køretøjet
- 12) »hovedtjenesteudbyder«: en udbyder af vejafgiftstjenester med specifikke forpligtelser, f.eks. forpligtelsen til at indgå kontrakter med alle interesserede brugere, eller specifikke rettigheder, såsom specifik aflønning eller en garanteret langsigtet kontrakt, der afviger fra andre tjenesteudbyderes rettigheder og forpligtelser
- 13) »interoperabilitetskomponent«: hver enkelt del, gruppe af dele, underenhed eller komplet enhed af udstyr, som indgår i eller er bestemt til at indgå i EETS, og som er direkte eller indirekte afgørende for tjenestens interoperabilitet, herunder både materielle og immaterielle objekter, f.eks. software
- 14) »anvendelsesegnethed«: en interoperabilitetskomponents evne til at opnå og fastholde et specificeret resultatniveau, når den er i drift og er integreret repræsentativt i EETS i forbindelse med en vejafgiftsopkrævers system
- 15) »vejafgiftsdata«: de oplysninger, der defineres af den ansvarlige vejafgiftsopkræver som nødvendige for, at det skyldige beløb for at færdes med et køretøj i et bestemt betalingsområde kan fastslås, og at vejafgiftstransaktionen kan afsluttes
- 16) »vejafgiftsangivelse«: en erklæring fra en vejafgiftsopkræver, som bekræfter et køretøjs tilstedeværelse i et EETS-område i et format, der er aftalt mellem udbyderen af vejafgiftstjenesten og vejafgiftsopkræveren
- 17) »køretøjsklassificeringsparametre«: de køretøjsrelaterede oplysninger, efter hvilke beregning af vejafgiftsbeløbet sker ud fra vejafgiftsdataene
- 18) »backoffice«: det centrale elektroniske system, der anvendes af vejafgiftsopkræveren, en gruppe af vejafgiftsopkrævere, som har skabt et knudepunkt for interoperabilitet, eller af EETS-udbyderen til at indsamle, behandle og fremsende oplysninger inden for rammerne af et elektronisk vejafgiftssystem
- 19) »væsentligt ændret system«: et eksisterende elektronisk vejafgiftssystem, som har undergået eller undergår en ændring, som kræver, at EETS-udbydere foretager ændringer af de interoperabilitetskomponenter, der er i drift, f.eks. omprogrammering eller tilpasning af grænsefladerne i deres backoffice i et sådant omfang, at det kræver fornyet akkreditering
- 20) »akkreditering«: den proces, der fastlægges og forvaltes af vejafgiftsopkræveren, som en EETS-udbyder skal underkastes, før den får tilladelse til at udbyde EETS i et EETS-område
- 21) »vejafgift«: den afgift, som trafikanten skal betale for at benytte en nærmere bestemt vej, et vejnet eller et anlæg, f.eks. en bro eller en tunnel, eller en færge
- 22) »manglende betaling af en vejafgift«: en overtrædelse bestående i, at en trafikant ikke betaler en vejafgift i en medlemsstat som defineret i de relevante nationale bestemmelser i den pågældende medlemsstat
- 23) »registreringsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor det køretøj, der er genstand for betalingen af vejafgiften, er registreret
- 24) »nationalt kontaktpunkt«: en kompetent myndighed i en medlemsstat, der er udpeget til at udveksle oplysninger fra køretøjsregistre på tværs af landegrænser
- 25) »automatiseret søgning«: en onlineadgangsprocedure, der anvendes til at konsultere databaserne i en, flere eller alle medlemsstater
- 26) »køretøj«: et motorkøretøj eller sammenkoblet køretøj, som er beregnet til eller benyttes til vejtransport af passagerer eller gods
- 27) »køretøjets indehaver«: den person, i hvis navn køretøjet er registreret, som defineret i registreringsmedlemsstatens lovgivning
- 28) »tungt køretøj«: et køretøj med en tilladt totalvægt på over 3,5 ton
- 29) »let køretøj«: et køretøj med en tilladt totalvægt på under 3,5 ton.

Artikel 3

Teknologiske løsninger

1. Alle nye elektroniske vejafgiftssystemer, som forudsætter installation eller brug af køretøjsudstyr, skal bygge på en eller flere af følgende teknologier i forbindelse med udførelsen af elektroniske vejafgiftstransaktioner:

- a) satellitpositionering
- b) mobil kommunikation
- c) 5,8 GHz-mikrobølgeteknologi.

Eksisterende vejafgiftssystemer, som forudsætter installation eller brug af køretøjsudstyr og brug af andre teknologier, skal bringes i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i første afsnit, hvis der foretages væsentlige teknologiske forbedringer.

2. Kommissionen anmoder de relevante standardiseringsorganer i overensstemmelse med proceduren i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535⁽¹²⁾ om hurtigt at vedtage standarder, som skal gælde for elektroniske vejafgiftssystemer for så vidt angår de teknologier, der er anført i stk. 1, første afsnit, og ANPR-teknologien, og om nødvendigt ajourføre dem. Kommissionen anmoder certificeringsmyndighederne om at sikre interoperabilitetskomponenternes vedvarende kompatibilitet.

3. Køretøjsudstyr, der bruger satellitbaseret positionsbestemmelse og markedsføres efter den 19. oktober 2021, skal være kompatibelt med de positionsbestemmelsestjenester, som udbydes via Galileos og den europæiske geostationære navigationsoverlaytjenestes (EGNOS) systemer.

4. Med forbehold af stk. 6 stiller EETS-udbydere køretøjsudstyr til rådighed for EETS-brugere, og dette køretøjsudstyr skal være brugsegnet, interoperabelt og i stand til at kommunikere med de relevante elektroniske vejafgiftssystemer, der er i drift i de medlemsstater, som bruger de teknologier, der er anført i stk. 1, første afsnit.

5. Køretøjsudstyret må bruge egen hardware og software og/eller bruge elementer af anden hardware og software i køretøjet. Køretøjsudstyret må, forudsat at sikkerheden, kvaliteten af tjenesten og privatlivets fred er sikret, bruge andre teknologier end dem, der er angivet i stk. 1, første afsnit, til at kommunikere med andre hardwaresystemer, som befinder sig i køretøjet.

EETS-køretøjsudstyr kan formidle andre tjenester end opkrævning af vejafgifter, forudsat at driften af sådanne tjenester ikke griber forstyrrende ind i vejafgiftstjenesterne i noget EETS-område.

6. Med forbehold af medlemsstaternes ret til at indføre elektroniske vejafgiftssystemer til lette køretøjer baseret på satellitpositionering eller mobil kommunikation må EETS-udbydere indtil den 31. december 2027 levere brugere af lette køretøjer køretøjsudstyr, som alene er egnet til brug med 5,8 GHz-mikrobølgeteknologi, som skal bruges i EETS-områder, der ikke kræver satellitpositionerings- eller mobilkommunikationsteknologier.

KAPITEL II

GENERELLE PRINCIPPER FOR EETS

Artikel 4

Registrering af EETS-udbydere

Hver medlemsstat fastlægger en procedure for registrering af EETS-udbydere. Den udsteder registrering til enheder etableret på dens område, som anmoder om registrering, og som kan dokumentere, at de opfylder følgende krav:

- a) er certificeret efter EN ISO 9001 eller tilsvarende
- b) er i besiddelse af det tekniske udstyr og den EF-overensstemmelseserklæring eller -attest, der erklærer, at der er overensstemmelse mellem interoperabilitetskomponenterne og specifikationerne
- c) har kompetence på området for elektroniske vejafgiftstjenester eller andre relevante områder
- d) har et passende økonomisk grundlag
- e) følger en overordnet risikostyringsplan, som revideres mindst hvert andet år, og
- f) har et godt omdømme.

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1).

Artikel 5

EETS-udbydernes rettigheder og forpligtelser

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere, som de har registreret, indgår EETS-kontrakter, der dækker alle EETS-områder i mindst fire medlemsstater inden for 36 måneder fra deres registrering i overensstemmelse med artikel 4. De træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de pågældende EETS-udbydere indgår kontrakter, der dækker alle EETS-områder i en given medlemsstat, inden for 24 måneder fra indgåelsen af den første kontrakt i medlemsstaten, undtagen for de EETS-områder, hvor de ansvarlige vejafgiftsopkrævere ikke overholder artikel 6, stk. 3.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere, som de har registreret, til enhver tid opretholder dækningen af alle EETS-områder, når de har indgået kontrakter herom. De træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at en EETS-udbyder, der ikke er i stand til at opretholde dækningen af et EETS-område, fordi vejafgiftsopkræveren ikke overholder dette direktiv, dækker det pågældende område igen hurtigst muligt.
3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere, som de har registreret, offentliggør oplysninger om deres EETS-områdedækning og enhver eventuel ændring heraf samt, inden for en måned efter registrering, detaljerede planer for enhver eventuel udvidelse af deres tjeneste til yderligere EETS-områder med årlige opdateringer.
4. Medlemsstaterne træffer, hvor det er nødvendigt, de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere, som de har registreret, eller som udbyder EETS på deres område, forsyner EETS-brugerne med køretøjsudstyr, der opfylder kravene fastsat i dette direktiv, i direktiv 2014/53/EU ⁽¹³⁾ samt i direktiv 2014/30/EU ⁽¹⁴⁾. De kan anmode de pågældende EETS-udbydere om at godtgøre, at disse krav er opfyldt.
5. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere, der udbyder EETS på deres område, fører lister over ugyldiggjort køretøjsudstyr, som er knyttet til deres EETS-kontrakter med EETS-brugerne. De træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at sådanne lister vedligeholdes i streng overensstemmelse med Unionens regler om beskyttelse af personoplysninger, som bl.a. findes i forordning (EU) 2016/679 og direktiv 2002/58/EF.
6. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere, som de har registreret, offentliggør deres kontraktspolitik for EETS-brugerne.
7. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere, der udbyder EETS på deres område, giver vejafgiftsopkræverne de oplysninger, de har brug for til at beregne og pålægge EETS-brugernes køretøjer vejafgifter, eller giver vejafgiftsopkræverne alle de oplysninger, der er nødvendige, for at de kan kontrollere beregningen af de vejafgifter, som EETS-udbyderne har pålagt EETS-brugernes køretøjer.
8. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere, der udbyder EETS på deres område, samarbejder med vejafgiftsopkræverne i deres bestræbelser på at identificere formodede lovovertrædere. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræveren, hvis der er mistanke om, at der ikke er betalt en vejafgift, kan indhente oplysninger hos EETS-udbyderen vedrørende det køretøj, der var involveret i den formodede manglende betaling af en vejafgift, og vedrørende køretøjets ejer eller indehaver, som er kunde hos den pågældende EETS-udbyder. EETS-udbyderen stiller omgående sådanne oplysninger til rådighed.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræveren ikke videregiver sådanne oplysninger til nogen anden udbyder af vejafgiftstjenesten. De træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at oplysningerne, hvis vejafgiftsopkræveren er integreret med en udbyder af vejafgiftstjenester i en enhed, udelukkende anvendes til at identificere formodede lovovertrædere eller anvendes i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

9. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at en vejafgiftsopkræver med ansvar for et EETS-område på deres område kan indhente oplysninger hos en EETS-udbyder vedrørende alle køretøjer, som EETS-udbyderens kunder ejer eller er indehavere af, og som på et givet tidspunkt har kørt i det EETS-område, som vejafgiftsopkræveren har ansvar for, samt oplysninger vedrørende disse køretøjers ejere eller indehavere, forudsat at vejafgiftsopkræveren har brug for disse oplysninger for at opfylde sine forpligtelser over for toldmyndighederne. Medlemsstaterne

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU af 16. april 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet og om ophævelse af direktiv 1999/5/EF (EUT L 153 af 22.5.2014, s. 62).

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/30/EU af 26. februar 2014 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet (EUT L 96 af 29.3.2014, s. 79).

træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbyderen leverer de data, der er anmodet om, senest to dage efter at have modtaget anmodningen. De træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræveren ikke videregiver sådanne oplysninger til nogen anden vejafgiftstjenesteudbyder. De træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at oplysningerne, hvis vejafgiftsopkræveren er integreret med en vejafgiftstjenesteudbyder i en enhed, udelukkende anvendes til, at vejafgiftsopkræveren kan opfylde sine forpligtelser over for toldmyndighederne.

10. De oplysninger, som EETS-udbydere har givet vejafgiftsopkræverne, behandles i overensstemmelse med Unionens regler om beskyttelse af personoplysninger, som findes i forordning (EU) 2016/679, samt i overensstemmelse med nationale love, forordninger eller administrative bestemmelser, der gennemfører direktiv 2002/58/EF og direktiv (EU) 2016/680 i national ret.

11. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter senest den 19. oktober 2019 med henblik på at fastlægge EETS-udbyderes forpligtelser nærmere vedrørende:

- a) overvågning af deres serviceniveau og samarbejde med vejafgiftsopkrævere ved kontrolrevisioner
- b) samarbejde med vejafgiftsopkrævere ved udførelse af vejafgiftsopkræveres systemafprøvninger
- c) service og teknisk support til EETS-brugere og individuel tilpasning af køretøjsudstyr
- d) fakturering af EETS-brugere
- e) de oplysninger, som EETS-udbydere skal give vejafgiftsopkrævere, og som er omhandlet i stk. 7, og
- f) underretning af EETS-brugeren om en konstateret manglende vejafgiftsangivelse.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 31, stk. 2.

Artikel 6

Vejafgiftsopkrævernes rettigheder og pligter

1. Når et EETS-område ikke er i overensstemmelse med de tekniske og proceduremæssige EETS-interoperabilitetsbetingelser fastsat i dette direktiv, træffer den medlemsstat, på hvis område EETS-området ligger, de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at den ansvarlige vejafgiftsopkræver vurderer problemet sammen med de berørte parter og, såfremt det falder ind under opkræverens ansvarsområde, træffer korrigerende foranstaltninger med henblik på at sikre vejafgiftssystemets interoperabilitet med EETS. Om nødvendigt ajourfører medlemsstaten det i artikel 21, stk. 1, omhandlede register med hensyn til de oplysninger, der er omhandlet i dennes litra a).

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at enhver vejafgiftsopkræver med ansvar for et EETS-område på medlemsstatens område udformer og vedligeholder en EETS-områdeerklæring, der fastsætter de generelle betingelser for EETS-udbydernes adgang til dens EETS-områder, i overensstemmelse med den i stk. 9 omhandlede gennemførelsesretsakt.

Hvis et nyt elektronisk vejafgiftssystem oprettes på en medlemsstats område, træffer den pågældende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at den udpegede vejafgiftsopkræver med ansvar for systemet offentliggør EETS-områdeerklæringen i tilstrækkelig god tid til, at interesserede EETS-udbydere kan akkrediteres senest en måned før den operationelle lancering af det nye system med behørig hensyntagen til længden af den i artikel 15, stk. 1, omhandlede procedure til vurdering af interoperabilitetskomponenternes overensstemmelse med specifikationerne og anvendelsesegnhed.

Når et elektronisk vejafgiftssystem på en medlemsstats område ændres væsentligt, træffer den pågældende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræveren med ansvar for systemet offentliggør den ajourførte EETS-områdeerklæring i tilstrækkelig god tid til, at allerede akkrediterede EETS-udbydere kan tilpasse deres interoperabilitetskomponenter til de nye krav og opnå fornyet akkreditering senest en måned før den operationelle lancering af det ændrede system med behørig hensyntagen til længden af den i artikel 15, stk. 1, omhandlede procedure til vurdering af interoperabilitetskomponenternes overensstemmelse med specifikationerne og anvendelsesegnhed.

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkrævere med ansvar for EETS-områder på deres område på ikkediskriminerende vis accepterer enhver EETS-udbyder, der anmoder om at udbyde EETS på de nævnte EETS-områder.

Godkendelsen af en EETS-udbyder til et vejafgiftsområde er betinget af, at leverandøren overholder forpligtelserne og de generelle betingelser i EETS-områdeerklæringen.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkrævere ikke kræver, at EETS-leverandøren benytter bestemte tekniske løsninger eller processer, som hindrer interoperabiliteten af en EETS-udbyders interoperabilitetskomponenter med elektroniske vejafgiftssystemer i andre EETS-områder.

Hvis en vejafgiftsopkræver og en EETS-udbyder ikke kan nå til enighed, kan sagen henvises til det forligsorgan, der har ansvar for det pågældende betalingsområde.

4. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at kontrakter mellem vejafgiftsopkræveren og EETS-udbyderen vedrørende levering af EETS på den pågældende medlemsstats område, tillader, at fakturaen for vejafgifterne udstedes direkte til EETS-brugeren af EETS-udbyderen.

Vejafgiftsopkræveren kan kræve, at EETS-udbyderen fakturerer brugeren i vejafgiftsopkræverens navn og på vegne af denne, og at EETS-udbyderen efterkommer denne anmodning.

5. De vejafgifter, som vejafgiftsopkræverne opkræver hos EETS-brugerne, må ikke overstige de tilsvarende nationale eller lokale vejafgiftssatser. Dette berører ikke medlemsstaternes ret til at indføre rabatter eller nedslag for at fremme brugen af elektronisk vejafgiftsbetaling. Alle rabatter på eller nedslag i vejafgifter, som en medlemsstat eller en vejafgiftsopkræver tilbyder køretøjsudstudsbrugere, skal være gennemsigtige, offentliggjorte og tilgængelige på samme vilkår for EETS-udbyderes kunder.

6. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræverne på deres EETS-områder accepterer enhver type køretøjsudstyr, som kommer fra EETS-udbydere, de har kontrakt med, og som er blevet certificeret i overensstemmelse med den procedure, der er fastlagt i de i artikel 15, stk. 7, omhandlede gennemførelsesretsakter, og som ikke optræder på en liste over ugyldiggjort køretøjsudstyr, jf. artikel 5, stk. 5.

7. Hvis der opstår funktionsforstyrrelser i EETS, som må tilskrives vejafgiftsopkræveren, sørger denne for fortsat drift med forringede driftsvilkår, således at køretøjer med det i stk. 6 omhandlede udstyr kan færdes sikkert med minimale forsinkelser og uden at blive mistænkt for ikke at have betalt vejafgift.

8. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræverne samarbejder på en ikkediskriminerende måde med EETS-udbydere eller -producenter eller bemyndigede organer med henblik på at vurdere interoperabilitetskomponenternes anvendelsesegnhed på deres EETS-områder.

9. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter senest den 19. oktober 2019 med henblik på at fastlægge minimumsindholdet af EETS-områdeerklæringen, herunder:

- a) kravene til EETS-udbydere
- b) de proceduremæssige betingelser, herunder kommercielle betingelser
- c) proceduren for akkreditering af EETS-udbydere og
- d) vejafgiftsdataene.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 31, stk. 2.

Artikel 7

Vederlag

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-udbydere er berettigede til aflønning fra vejafgiftsopkræveren.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at metoden til fastsættelse af aflønningen af EETS-udbydere er gennemsigtig, ikkediskriminerende og identisk for alle EETS-udbydere, der er akkrediteret til et givet EETS-område. De træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at metoden offentliggøres som en del af de kommercielle betingelser i EETS-områdeerklæringen.

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at metoden til beregning af aflønningen af EETS-udbydere i EETS-områder med en hovedtjenesteudbyder følger den samme struktur som ved aflønning af lignende tjenester, som hovedtjenesteudbyderen leverer. Aflønningsbeløbet til EETS-udbydere kan adskille sig fra det til hovedtjenesteudbyderen, forudsat at det kan begrundes i:

- a) omkostningerne ved specifikke krav og forpligtelser, der er pålagt hovedtjenesteudbyderen og ikke EETS-udbyderne, og
- b) nødvendigheden af i EETS-udbyderes aflønning at fratække de faste afgifter, som vejafgiftsopkræveren har pålagt, og som er udregnet på grundlag af vejafgiftsopkræverens omkostninger ved at tilvejebringe, drive og vedligeholde et EETS-overensstemmende system i sit betalingsområde, herunder akkrediteringsomkostninger, hvis disse omkostninger ikke er inkluderet i vejafgifterne.

Artikel 8

Vejafgifter

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at det, hvis der ved fastlæggelse af den vejafgiftstakst, som gælder for et givet køretøj, er en uoverensstemmelse mellem EETS-udbyderens og vejafgiftsopkræverens køretøjsklassificering, er vejafgiftsopkræverens klassificering, der gælder, medmindre der kan påvises en fejl.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræveren er berettiget til at opkræve betaling fra en EETS-udbyder for enhver dokumenteret vejafgiftsangivelse og enhver dokumenteret manglende vejafgiftsangivelse for en EETS-brugerkonto, som EETS-udbyderen forvalter.
3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at en EETS-udbyder, hvis denne har sendt en vejafgiftsopkræver en liste over ugyldiggjort køretøjsudstyr, jf. artikel 5, stk. 5, ikke drages til ansvar for yderligere vejafgifter, som påløber ved brug af dette ugyldiggjorte køretøjsudstyr. Vejafgiftsopkræverne og EETS-udbyderne enes om antallet af ugyldiggjorte stykker køretøjsudstyr på listen, listens udformning og ajourføringshyppigheden.
4. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræverne i mikrobølgebaserede betalingsystemer indsender dokumenterede vejafgiftsangivelser til EETS-udbyderne for vejafgifter, som skyldes af deres respektive EETS-brugere.
5. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 senest den 19. oktober 2019 med henblik på at fastlægge nærmere bestemmelser om klassificeringen af køretøjer med henblik på fastsættelse af de satsstrukturer, som skal anvendes, herunder enhver procedure, som er nødvendig for at fastlægge disse strukturer. Den serie køretøjsklassificeringsparametre, som EETS skal understøtte, begrænser ikke vejafgiftsopkrævernes valg af satsstrukturer. Kommissionen sikrer tilstrækkelig fleksibilitet til, at serien af køretøjsklassificeringsparametre, som EETS skal understøtte, kan udvikle sig alt efter de behov, der måtte opstå inden for en overskuelig fremtid. Disse retsakter berører ikke den i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF⁽¹⁵⁾ fastsatte definition af de parametre, efter hvilke vejafgifter differentieres.

Artikel 9

Regnskabsføring

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at retlige enheder, der leverer vejafgiftstjenester, fører regnskaber, som gør det muligt at skelne tydeligt mellem udgifter og indtægter vedrørende levering af vejafgiftstjenesten og udgifter og indtægter vedrørende andre aktiviteter. Oplysningerne om udgifter og indtægter vedrørende levering af vejafgiftstjenesten leveres efter anmodning til det relevante forligsorgan eller til den relevante judicielle myndighed. Medlemsstaterne træffer også de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der ikke kan finde krydssubsidiering sted mellem de aktiviteter, der udøves i rollen som udbyder af vejafgiftstjenester, og andre aktiviteter.

Artikel 10

EETS-brugernes rettigheder og forpligtelser

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at give EETS-brugerne mulighed for at tilmelde sig EETS gennem enhver EETS-udbyder uanset deres nationalitet, bopælsmedlemsstat eller medlemsstat, hvor køretøjet er registreret. Når EETS-brugerne indgår en kontrakt, underrettes de på behørig vis om gyldige betalingsformer og i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 om, hvordan deres personoplysninger behandles, og hvilke rettigheder de har i medfør af gældende lovgivning om beskyttelse af personoplysninger.

2. En EETS-brugers betaling af vejafgifter til EETS-udbyderen anses for at opfylde EETS-brugerens betalingsforpligtelser over for den relevante vejafgiftsopkræver.

Hvis to eller flere stykker køretøjsudstyr installeres eller medbringes om bord på et køretøj, er det EETS-brugerens ansvar at anvende eller aktivere det relevante køretøjsudstyr for det specifikke EETS-område.

3. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 senest den 19. oktober 2019 med henblik på at fastlægge EETS-brugernes forpligtelser nærmere vedrørende:

- a) levering af oplysninger til EETS-udbyderen, og
- b) brug og håndtering af køretøjsudstyr.

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF af 17. juni 1999 om afgifter på tunge godskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer (EFT L 187 af 20.7.1999, s. 42).

KAPITEL III

FORLIGSORGAN

Artikel 11

Fastsættelse og funktioner

1. Hver medlemsstat med mindst et EETS-område udpeger eller opretter et forligsorgan for at lette mægling mellem vejafgiftsopkrævere med et EETS-område, der er beliggende inden for denne stats område, og EETS-udbydere, som har indgået kontrakt eller er i kontraktforhandlinger med disse vejafgiftsopkrævere.
2. Forligsorganet har navnlig beføjelse til at verificere, at de kontraktvilkår, som en vejafgiftsopkræver pålægger EETS-udbydere, er ikkediskriminerende. Det har beføjelse til at verificere, at EETS-udbydere aflønnes efter de principper, der er fastsat i artikel 7.
3. De i stk. 1 omhandlede medlemsstater træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at deres forligsorgan i sin organisation og juridiske struktur er uafhængigt af vejafgiftsopkræveres og vejafgiftstjenesteudbyderes kommercielle interesser.

Artikel 12

Mæglingsprocedure

1. Hver medlemsstat med mindst ét EETS-område fastlægger en mæglingsprocedure for at gøre det muligt for en vejafgiftsopkræver eller en EETS-udbyder at anmode det relevante forligsorgan om at mægle i en tvist, der er opstået i deres kontraktforhold eller -forhandlinger.
2. Efter den i stk. 1 omhandlede mæglingsprocedure kræves, at forligsorganet inden for en måned efter modtagelse af en anmodning om mægling erklærer, om det er kommet i besiddelse af alle nødvendige dokumenter med henblik på mæglingen.
3. Efter den i stk. 1 omhandlede mæglingsprocedure kræves, at forligsorganet afgiver udtalelse om en tvist senest seks måneder efter modtagelse af anmodningen om mægling.
4. For at lette opgaverne for forligsorganet giver medlemsstaterne forligsorganet beføjelse til at anmode om relevante oplysninger fra vejafgiftsopkrævere, EETS-udbydere og tredjeparter, der medvirker aktivt til at levere den europæiske elektroniske vejafgiftstjeneste i den pågældende medlemsstat.
5. Medlemsstater med mindst ét EETS-område og Kommissionen træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre udvekslingen af oplysninger mellem forligsorganerne om deres arbejde, retningslinjer og praksis.

KAPITEL IV

TEKNISKE BESTEMMELSER

Artikel 13

Sammenhængende ensartet tjeneste

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS stilles til rådighed for EETS-brugerne som en sammenhængende ensartet tjeneste.

Dette betyder:

- a) at der, når køretøjsklassificeringsparametrene, herunder de variable parametre, er lagt ind eller angivet eller begge dele, ikke skal foretages yderligere menneskelig handling i køretøjet under turen, medmindre der sker en ændring af køretøjets egenskaber, og
- b) at behovet for menneskelig interaktion med et bestemt stykke køretøjsudstyr forbliver det samme uanset EETS-område.

Artikel 14

Yderligere elementer vedrørende EETS

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at EETS-brugernes interaktion med vejafgiftsopkrævere som led i EETS er begrænset, hvis det er relevant, til faktureringsprocessen, jf. artikel 6, stk. 4, og til håndhævelsesprocesser. Der er mulighed for, at interaktionen mellem EETS-brugere og EETS-udbydere eller deres køretøjsudstyr er specifik for hver enkelt EETS-udbyder, uden at det går ud over interoperabiliteten i EETS.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at udbydere af vejafgiftstjenester, herunder EETS-udbydere, efter anmodning fra medlemsstaternes myndigheder videregiver trafikdata om deres kunder, forudsat at de gældende databeskyttelsesregler overholdes. Medlemsstaterne må kun anvende sådanne data til transportpolitik og styrkelse af trafikledelse, og dataene må ikke anvendes til at identificere kunderne.

3. Kommissionen vedtager senest den 19. oktober 2019 gennemførelsesretsakter vedrørende specifikationerne for elektroniske grænseflader mellem vejafgiftsopkræveres, EETS-udbyderes og EETS-brugeres interoperabilitetskomponenter, herunder, hvis det er relevant, indholdet af beskeder, der udveksles mellem aktørerne gennem disse grænseflader. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 31, stk. 2.

Artikel 15

Interoperabilitetskomponenter

1. Når et nyt elektronisk vejafgiftssystem oprettes på en medlemsstats område, træffer den pågældende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at den udpegede vejafgiftsopkræver med ansvar for systemet udarbejder og i EETS-områdeerklæringen offentliggør en udførlig planlægning af processen med vurdering af interoperabilitetskomponenternes overensstemmelse med specifikationerne og anvendelsesegnethed, hvilket giver mulighed for godkendelse af interesserede EETS-udbydere senest en måned inden den driftsmæssige iværksættelse af det nye system.

Når et elektronisk vejafgiftssystem på en medlemsstats område ændres væsentligt, træffer den pågældende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at vejafgiftsopkræveren med ansvar for systemet udarbejder og i EETS-områdeerklæringen, ud over de elementer, der er omhandlet i første afsnit, offentliggør en udførlig planlægning af revurderingen af interoperabilitetskomponenternes overensstemmelse med specifikationerne og anvendelsesegnethed for EETS-udbydere, som allerede er godkendt til systemet inden den væsentlige ændring heraf. Planlægningen skal give mulighed for fornyet akkreditering af de berørte EETS-udbydere senest en måned inden den driftsmæssige iværksættelse af det ændrede system.

Vejafgiftsopkræveren er forpligtet til at overholde den pågældende planlægning.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at hver vejafgiftsopkræver med ansvar for et EETS-område på en medlemsstats område opretter et testmiljø, hvor EETS-udbydere eller deres bemyndigede repræsentanter kan kontrollere, om deres køretøjsudstyr er egnet til anvendelse i vejafgiftsopkræverens EETS-område, og opnå certificering for vellykket gennemførelse af de pågældende tests. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at muliggøre, at vejafgiftsopkræverer opretter et enkelt testmiljø for mere end et EETS-område, og for at muliggøre, at en bemyndiget repræsentant kontrollerer anvendelsesegnetheden for en type køretøjsudstyr på vegne af mere end en EETS-udbyder.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at muliggøre, at vejafgiftsopkræverer kræver, at EETS-udbydere eller deres bemyndigede repræsentanter dækker omkostningerne ved de pågældende test.

3. Medlemsstaterne må ikke forbyde, begrænse eller hindre markedsføring af interoperabilitetskomponenter til anvendelse i EETS, hvis de er CE-mærkede eller har en erklæring om overensstemmelse med specifikationer eller en erklæring om anvendelsesegnethed eller begge dele. Medlemsstaterne må navnlig ikke kræve kontroller foretaget, som allerede er udført som led i proceduren for vurdering af overensstemmelse med specifikationer eller anvendelsesegnethed eller begge dele.

4. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 30 senest den 19. oktober 2019 delegerede retsakter med henblik på at fastsætte kravene til interoperabilitetskomponenter, sikkerhed og sundhed, pålidelighed og tilgængelighed, miljøbeskyttelse, teknisk kompatibilitet, sikkerhed og privatlivets fred samt drift og forvaltning.

5. Kommissionen vedtager også delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 senest den 19. oktober 2019 med henblik på at fastlægge de generelle infrastrukturkrav vedrørende:

- a) nøjagtigheden af vejafgiftsangivelsens data med henblik på at sikre ligebehandling af EETS-brugerne med hensyn til vejafgifter og afgifter
- b) identifikation ved hjælp af køretøjsudstyr fra den ansvarlige EETS-udbyder
- c) anvendelse af åbne standarder for EETS-udstyrets interoperabilitetskomponenter
- d) integration af køretøjsudstyr i køretøjet, og
- e) meddelelse til føreren om kravet om betaling af en vejafgift.

6. Kommissionen vedtager senest den 19. oktober 2019 gennemførelsesretsakter for at fastlægge følgende specifikke infrastrukturkrav:

- a) krav til fælles kommunikationsprotokoller mellem vejafgiftsopkrævere og EETS-udbyderes udstyr
- b) krav til mekanismer, som vejafgiftsopkrævere anvender henblik på at påvise, om et køretøj, der kører på deres EETS-område, er udstyret med et gyldigt og funktionsdygtigt køretøjsudstyr
- c) krav til brugergrænsefladen mellem menneske og maskine i køretøjsudstyret
- d) krav, der specifikt finder anvendelse på interoperabilitetskomponenter i mikrobølgebaserede opkrævningssystemer, og
- e) krav, der specifikt finder anvendelse på opkrævningssystemer baseret på globale satellitnavigationssystemer (GNSS).

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 31, stk. 2.

7. Kommissionen vedtager senest den 19. oktober 2019 gennemførelsesretsakter for at fastsætte en procedure, som medlemsstaterne skal anvende til at vurdere interoperabilitetskomponenters overensstemmelse med specifikationerne og anvendelsesegnethed, herunder EF-erklæringens indhold og format. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 31, stk. 2.

KAPITEL V

BESKYTTELSESKLAUSULER

Artikel 16

Beskyttelsesprocedure

1. Når en medlemsstat har grund til at tro, at CE-mærkede interoperabilitetskomponenter, der markedsføres, sandsynligvis ikke under den tilsigtede anvendelse opfylder de relevante krav, træffer den alle nødvendige foranstaltninger til at begrænse deres anvendelsesområde, forbyde brugen af dem eller trække dem tilbage fra markedet. Medlemsstaten underretter omgående Kommissionen om de trufne foranstaltninger og begrundet sin beslutning, navnlig med angivelse af, om manglen på overensstemmelse skyldes:

- a) ukorrekt anvendelse af tekniske specifikationer, eller
- b) at de tekniske specifikationer er utilstrækkelige.

2. Kommissionen hører hurtigst muligt den berørte medlemsstat, producent, EETS-udbyder eller deres bemyndigede repræsentanter, der er etableret i Unionen. Hvis Kommissionen efter denne høring fastslår, at foranstaltningen er berettiget, underretter den omgående den pågældende medlemsstat og de øvrige medlemsstater herom. Hvis imidlertid Kommissionen efter denne høring fastslår, at foranstaltningen ikke er berettiget, underretter den omgående den pågældende medlemsstat samt producenten eller dennes i Unionen etablerede bemyndigede repræsentant og de øvrige medlemsstater herom.

3. Hvis CE-mærkede interoperabilitetskomponenter ikke opfylder interoperabilitetskravene, kræver den kompetente medlemsstat, at producenten eller dennes i Unionen etablerede bemyndigede repræsentant bringer interoperabilitetskomponenten i overensstemmelse med specifikationerne eller sikrer dens anvendelsesegnethed eller begge dele på de vilkår, der er fastlagt af medlemsstaten, og underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 17

Åbenhed i forbindelse med vurderinger

Enhver beslutning, der træffes af en medlemsstat eller en vejafgiftsopkræver om vurdering af interoperabilitetskomponenters overensstemmelse med specifikationer eller deres anvendelsesegnethed, og enhver beslutning, der træffes efter artikel 16, skal indeholde en nøje begrundelse. Den skal snarest muligt meddeles den berørte producent eller EETS-udbyder eller deres bemyndigede repræsentanter sammen med en angivelse af de til rådighed stående midler i henhold til gældende lov i den berørte medlemsstat og af de tidsfrister, der er fastsat for iværksættelsen af disse midler.

KAPITEL VI

ADMINISTRATIVE ORDNINGER

Artikel 18

Et enkelt kontaktkontor

Hver medlemsstat med mindst to EETS-områder på sit område udpeger et enkelt kontaktkontor for EETS-udbydere. Medlemsstaten offentliggør kontaktoplysninger for dette kontor og giver dem på anmodning til interesserede EETS-udbydere. Medlemsstaten træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at kontaktkontoret på anmodning af en EETS-udbyder letter og koordinerer tidlige administrative kontakter mellem EETS-udbyderen og de vejafgiftsopkrævere, der er ansvarlige for EETS-områderne på medlemsstatens område. Kontaktkontoret kan være en fysisk person eller et offentligt eller privat organ.

Artikel 19

Bemyndigede organer

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om ethvert organ, de bemyndiger til at udføre eller overvåge den procedure for vurdering af overensstemmelse med specifikationer eller anvendelsesegnethed, der er angivet i de i artikel 15, stk. 7, omhandlede gennemførelsesretsakter, med angivelse af hvert organs kompetenceområde og de identifikationsnumre, som Kommissionen har udstedt på forhånd. Kommissionen offentliggør listen over organerne, deres identifikationsnumre og deres kompetenceområde i *Den Europæiske Unions Tidende* og holder listen ajourført.
2. Medlemsstaterne anvender kriterierne i de i denne artikels stk. 5 omhandlede delegerede retsakter til vurdering af de organer, der skal bemyndiges. Organer, der opfylder vurderingskriterierne i de relevante europæiske standarder anses for at opfylde førnævnte kriterier.
3. En medlemsstat trækker godkendelsen af et organ tilbage, hvis dette ikke længere opfylder kriterierne i de i denne artikels stk. 5 omhandlede retsakter. Den underretter omgående Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom.
4. Hvis en medlemsstat eller Kommissionen mener, at et organ, der er bemyndiget af en anden medlemsstat, ikke opfylder kriterierne i den i denne artikels stk. 5 omhandlede delegerede retsakt, indbringes sagen for det i artikel 31, stk. 1, omhandlede Udvalg for Elektronisk Opkrævning af Vejafgifter, som afgiver udtalelse inden for tre måneder. I lyset af nævnte udvalgs udtalelse underretter Kommissionen den medlemsstat, som har bemyndiget det pågældende organ, om enhver ændring, der er nødvendig for, at det bemyndigede organ kan beholde den status, det har fået tildelt.
5. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 senest den 19. oktober 2019 med henblik på at fastlægge minimumskriterier for valg af bemyndigede organer.

Artikel 20

Koordineringsgruppe

Der nedsættes en koordineringsgruppe bestående af de organer, der er bemyndiget efter artikel 19, stk. 1, (»koordineringsgruppen«), som skal fungere som arbejdsgruppe under det i artikel 31, stk. 1, omhandlede Udvalg for Elektronisk Opkrævning af Vejafgifter i overensstemmelse med dette udvalgs forretningsorden.

Artikel 21

Registre

1. Med henblik på gennemførelsen af dette direktiv fører hver medlemsstat et nationalt elektronisk register over følgende:
 - a) EETS-områderne på deres område med oplysning om:
 - i) de pågældende vejafgiftsopkrævere
 - ii) de teknologier, der anvendes til opkrævning af vejafgifter
 - iii) vejafgiftsdataene
 - iv) EETS-områdeerklæringen og
 - v) de EETS-udbydere, som har indgået EETS-kontrakter med vejafgiftsopkræverne på nævnte medlemsstats område
 - b) de EETS-udbydere, der har registreret i henhold til artikel 4, og
 - c) de nærmere oplysninger om et kontaktkontor for EETS, jf. artikel 18, herunder en e-mailadresse og et telefonnummer.

Medmindre andet er anført, verificerer medlemsstaterne mindst en gang om året, om kravene i artikel 4, litra a), d), e) og f) stadig er opfyldt, og ajourfører registret derefter. Registret skal også indeholde konklusionerne på den i artikel 4, litra e), omhandlede revision. En medlemsstat drages ikke til ansvar for handlinger foretaget af de EETS-udbydere, der er opført i dens register.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at alle data i det nationale elektroniske register holdes ajour og er korrekte.
3. Offentligheden skal have elektronisk adgang til registrene.
4. Registerne skal være tilgængelige fra den 19. oktober 2021.
5. Ved udgangen af hvert kalenderår sender medlemsstaternes registeransvarlige myndigheder ad elektronisk vej registrene over EETS-områderne og EETS-udbydere til Kommissionen. Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for medlemsstaterne. Eventuelle uoverensstemmelser med situationen i en medlemsstat meddeles registreringsmedlemsstaten og Kommissionen.

KAPITEL VII

PILOTSYSTEMER

Artikel 22

Forsøgssystemer for opkrævning af vejafgifter

1. For at give mulighed for teknisk udvikling af EETS kan medlemsstaterne, på begrænsede delområder af deres betalingsområde og parallelt med det EETS-overensstemmende system, give midlertidig tilladelse til forsøgsopstilling af betalingsystemer, der anvender nye teknologier eller koncepter, som ikke opfylder en eller flere bestemmelser i dette direktiv.
2. Det må ikke kræves, at EETS-udbydere deltager i sådanne forsøgssystemer.
3. En medlemsstat anmoder Kommissionen om tilladelse, før den begynder at afprøve et forsøgssystem for opkrævning af vejafgifter. Kommissionen giver inden for seks måneder fra modtagelsen af anmodningen tilladelse eller nægter at give tilladelse i form af en afgørelse. Kommissionen kan nægte at give tilladelse, hvis forsøgssystemet for opkrævning af vejafgifter kunne skade den korrekte funktion af det almindelige elektroniske vejafgiftssystem eller EETS. Den første gyldighedsperiode for en sådan tilladelse må ikke være længere end tre år.

KAPITEL VIII

UDVEKSLING AF OPLYSNINGER OM MANGLENDE BETALING AF VEJAFGIFTER

Artikel 23

Procedure for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne

1. Med henblik på at muliggøre identifikation af det køretøj og af ejeren eller indehaveren af dette køretøj, for hvilket en manglende betaling af en vejafgift er konstateret, giver hver medlemsstat kun de øvrige medlemsstats nationale kontaktpunkter adgang til følgende oplysninger i de nationale køretøjsregistre med ret til at foretage automatiseret søgning vedrørende:

- a) oplysninger vedrørende køretøjer og
- b) oplysninger vedrørende køretøjers ejere eller indehavere.

De i litra a) og b) omhandlede dataelementer, som er nødvendige for at foretage en automatiseret søgning, skal være i overensstemmelse med bilag I.

2. Med henblik på den i stk. 1 omhandlede udveksling af oplysninger udpeger hver medlemsstat et nationalt kontaktpunkt. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at udveksling af oplysninger mellem medlemsstater kun finder sted mellem nationale kontaktpunkter. Den berørte medlemsstats gældende ret finder anvendelse på de nationale kontaktpunkters beføjelser. I denne proces for udveksling af oplysninger rettes særlig opmærksomhed mod korrekt beskyttelse af personoplysninger.

3. Det nationale kontaktpunkt, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, anvender et fuldstændigt registreringsnummer, når der foretages en automatiseret søgning i form af udgående anmodninger.

Disse automatiserede søgninger skal foretages i overensstemmelse med de procedurer, der er beskrevet i kapitel 3, punkt 2 og 3, i bilaget til Rådets afgørelse 2008/616/RIA ⁽¹⁶⁾, og med kravene i bilag I til dette direktiv.

⁽¹⁶⁾ Rådets afgørelse 2008/616/RIA af 23. juni 2008 om gennemførelse af afgørelse 2008/615/RIA om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (EUT L 210 af 6.8.2008, s. 12).

Den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, skal bruge de opnåede data til at fastslå, hvem der bærer ansvaret for den manglende betaling af denne afgift.

4. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at udvekslingen af oplysninger finder sted ved hjælp af softwareapplikationen det europæiske informationssystem vedrørende køretøjer og kørekort (Eucaris) og ændrede versioner af denne software i overensstemmelse med bilag I til dette direktiv og med kapitel 3, punkt 2 og 3, i bilaget til afgørelse 2008/616/RIA.

5. Hver medlemsstat afholder sine egne omkostninger i forbindelse med forvaltning, anvendelse og vedligeholdelse af de i stk. 4 omhandlede softwareapplikationer.

Artikel 24

Meddelelse om manglende betaling af en vejafgift

1. Den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, beslutter, hvorvidt der skal foretages en opfølgning på den manglende betaling af denne afgift.

Beslutter medlemsstaten, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, at foretage en sådan opfølgning, meddeler den pågældende medlemsstat dette til ejeren, indehaveren af køretøjet eller den person, der på anden måde er identificeret som mistænkt for manglende betaling af vejafgiften, i overensstemmelse med national lovgivning.

Meddelelsen skal i overensstemmelse med national ret omfatte oplysninger om de juridiske følger på den medlemsstats område, hvor manglende betaling af en vejafgift i henhold til denne medlemsstats lovgivning blev konstateret.

2. Medlemsstaten, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, giver i overensstemmelse med sin nationale ret, når den sender informationsskrivelsen til ejeren, indehaveren af køretøjet eller den person, der på anden måde er identificeret som mistænkt for manglende betaling af en vejafgift, alle relevante oplysninger, navnlig arten af den manglende betaling af vejafgift, sted, dato og tidspunkt for overtrædelsen, titlen på de tekster i den nationale lovgivning, som overtrædelsen vedrører, retten til at klage og til at modtage oplysninger, og sanktionen samt, hvis det er relevant, oplysninger om den anordning, der er anvendt til at afsløre den manglende betaling af en vejafgift. Til formålet baserer den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, sin informationskrivelse på modellen i bilag II.

3. Beslutter medlemsstaten, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, at iværksætte en opfølgning på den manglende betaling af en vejafgift, skal den, for at sikre respekten for de grundlæggende rettigheder, sende informationsskrivelsen på registreringsdokumentets sprog, hvis det kendes, eller på et af registreringsmedlemsstatens officielle sprog.

Artikel 25

Opfølgningsprocedurer af de opkrævende enheder

1. Medlemsstaten, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, må kun give den enhed, der er ansvarlig for opkrævning af vejafgiften, de oplysninger, der er indhentet efter proceduren i artikel 23, stk. 1, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) de overførte oplysninger er begrænset til, hvad den pågældende enhed har brug for med henblik på at opnå den skyldige vejafgift
- b) proceduren for opkrævning af den skyldige vejafgift er i overensstemmelse med proceduren i artikel 24
- c) den pågældende enhed er ansvarlig for gennemførelsen af denne procedure og
- d) overholdelsen af den opkrævning, der er udstedt af den enhed, der modtager oplysningerne, bringer den manglende betaling af en vejafgift til ophør.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de data, der er blevet givet til den ansvarlige enhed, udelukkende anvendes til at opnå den skyldige vejafgift og omgående slettes, når vejafgiften er betalt, eller, hvis den manglende betaling fortsætter, inden for et af medlemsstaten fastsat rimeligt tidsrum efter, at dataene er blevet overført.

Artikel 26

Indberetning fra medlemsstaterne til Kommissionen

Hver medlemsstat tilsender Kommissionen en sammenfattende indberetning senest den 19. april 2023 og hvert tredje år derefter.

Den sammenfattende indberetning skal indeholde oplysninger om antallet af automatiserede søgninger foretaget af den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret, hos registreringsmedlemsstatens nationale kontaktpunkt som følge af manglende betaling af vejafgifter, der har fundet sted på dens område, samt antallet af resultatløse anmodninger.

Den sammenfattende indberetning skal endvidere indeholde en beskrivelse af situationen på nationalt plan med hensyn til den opfølgning, der sker på manglende betaling af vejafgifter, på grundlag af den andel af sådanne manglende betalinger af vejafgifter, der er blevet fulgt op med informationsskrivelser.

Artikel 27

Databeskyttelse

1. Forordning (EU) 2016/679 og de nationale love eller administrative bestemmelser, der gennemfører direktiv 2002/58/EF og direktiv (EU) 2016/680, finder anvendelse på personoplysninger, der behandles i medfør af nærværende direktiv.

2. Medlemsstaterne træffer i overensstemmelse med den gældende databeskyttelseslovgivning de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at:

- a) behandlingen af personoplysninger med henblik på artikel 23, 24 og 25 er begrænset til de typer af oplysninger, der er anført i bilag I til dette direktiv
- b) personoplysningerne er korrekte, ajourførte, og anmodninger om berigtigelse eller sletning behandles uden unødigt forsinkelse, samt
- c) der fastsættes en tidsbegrænsning for opbevaring af personoplysninger.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at personoplysninger, der behandles i medfør af dette direktiv, udelukkende bruges til:

- a) at identificere formodede lovovertrædere med henblik på forpligtelsen til at betale vejafgifter inden for anvendelsesområdet af artikel 5, stk. 8
- b) at sikre, at vejafgiftsopkrævere overholder reglerne med hensyn til deres forpligtelser over for skattemyndighederne inden for anvendelsesområdet af artikel 5, stk. 9, og
- c) at identificere køretøjet og ejeren eller indehaveren af det køretøj, for hvilket en manglende betaling af en vejafgift er konstateret, inden for anvendelsesområdet af artikel 23 og 24.

Medlemsstaterne træffer også de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de registrerede personer har samme ret til information, adgang, berigtigelse, sletning og begrænsning af behandling, og til at indgive en klage til en tilsynsmyndighed for beskyttelse af personoplysninger, til erstatning samt til et effektivt retshåndhævelsesmiddel som dem, der er vedtaget i henhold til forordning (EU) 2016/679 eller, hvor det er relevant, direktiv (EU) 2016/680.

3. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes mulighed for at begrænse omfanget af de forpligtelser og rettigheder, der er fastsat i visse bestemmelser i forordning (EU) 2016/679, i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 23 til de formål, der er anført i nævnte artikels stk. 1.

4. Enhver berørt person har ret til uden unødigt forsinkelse at få oplyst, hvilke af de i registreringsstaten registrerede personoplysninger der er blevet fremsendt til den medlemsstat, hvor en manglende betaling af vejafgift blev konstateret, herunder datoen for anmodningen og den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret.

KAPITEL IX

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 28

Rapport

1. Senest den 19. april 2023 forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen og virkningerne af dette direktiv, navnlig for så vidt angår udviklingen og ibrugtagningen af EETS og effektiviteten af ordningen for udveksling af oplysninger i forbindelse med undersøgelsen af hændelser af manglende betaling af vejafgifter.

I rapporten skal navnlig følgende analyseres:

- a) virkningen af artikel 5, stk. 1 og 2, på ibrugtagningen af EETS med særlig fokus på tilgængelighed af tjenesten i små eller perifere EETS-områder
- b) effektiviteten af artikel 23, 24 og 25 med hensyn til at nedbringe antallet af tilfælde med manglende betaling af vejafgifter i Unionen, og
- c) de fremskridt, der er gjort med hensyn til interoperabilitetsaspekterne mellem elektroniske vejafgiftssystemer ved hjælp af satellitpositionering og 5,8 GHz-mikrobølgeteknologi.

2. Rapporten ledsages, hvor det er relevant, af et forslag til Europa-Parlamentet og Rådet om yderligere revision af dette direktiv, navnlig vedrørende følgende elementer:
 - a) yderligere foranstaltninger til at sikre, at EETS er tilgængelig i alle EETS-områder, herunder små og perifere områder
 - b) foranstaltninger til yderligere at lette den grænseoverskridende håndhævelse af forpligtelsen til at betale vejafgifter i Unionen, herunder ordninger om gensidig bistand, og
 - c) udvidelse af bestemmelserne om grænseoverskridende håndhævelse til at omfatte lavemissionszoner, zoner med begrænset adgang eller andre adgangsregulerende ordninger for køretøjer.

Artikel 29

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 med henblik på at ajourføre bilag I for at tage højde for relevante ændringer, som foretages af Rådets afgørelse 2008/615/RIA ⁽¹⁷⁾ og 2008/616/RIA, eller hvis det er påkrævet i henhold til andre relevante EU-retsakter.

Artikel 30

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 5, artikel 10, stk. 3, artikel 15, stk. 4 og 5, artikel 19, stk. 5, og artikel 29 tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 18. april 2019. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 8, stk. 5, artikel 10, stk. 3, artikel 15, stk. 4 og 5, artikel 19, stk. 5, og artikel 29 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning af 13. april 2016.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 5, artikel 10, stk. 3, artikel 15, stk. 4 og 5, artikel 19, stk. 5, og artikel 29, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 31

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Elektronisk Opkrævning af Vejafgifter.

Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

⁽¹⁷⁾ Rådets afgørelse 2008/615/RIA af 23. juni 2008 om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (EUT L 210 af 6.8.2008, s. 1).

*Artikel 32***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 19. oktober 2021 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 1-27 og bilag I og II. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra den 19. oktober 2021.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 33***Ophævelse**

Direktiv 2004/52/EF ophæves med virkning fra den 20. oktober 2021, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag III, del B, angivne frist for gennemførelse i national ret af direktivet.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag IV.

*Artikel 34***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 35***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. marts 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG I

Nødvendige oplysninger til brug for den automatiserede søgning som omhandlet i artikel 23, stk. 1

Post	O/V ⁽¹⁾	Bemærkninger
Oplysninger om køretøjet	O	
Registreringsmedlemsstat	O	
Registreringsnummer	O	(A ⁽²⁾)
Data om den manglende betaling af en vejafgift	O	
Medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret	O	
Dato for hændelsen	O	
Tidspunkt for hændelsen	O	

⁽¹⁾ O = obligatorisk, hvis oplysningen foreligger i det nationale register, V = valgfrit.

⁽²⁾ Harmoniseret EU-kode, se Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT L 138 af 1.6.1999, s. 57).

Oplysninger tilvejebragt som følge af den automatiserede søgning foretaget i henhold til artikel 23, stk. 1

Del I. Oplysninger vedrørende køretøjer

Post	O/V ⁽¹⁾	Bemærkninger
Registreringsnummer	O	
Stelnummer/VIN	O	
Registreringsmedlemsstat	O	
Mærke	O	(D.1 ⁽²⁾) f.eks. Ford, Opel, Renault
Køretøjets handelstype	O	(D.3) f.eks. Focus, Astra, Megane
EU-kategorikode	O	(J) f.eks. knallerter, motorcykler, biler
Euroemissionsklasse	O	f.eks. Euro 4, Euro 6

⁽¹⁾ O = obligatorisk, hvis oplysningen foreligger i det nationale register, V = valgfrit.

⁽²⁾ Harmoniseret EU-kode, se direktiv 1999/37/EF.

Del II. Oplysninger vedrørende køretøjernes ejere eller indehavere

Post	O/V ⁽¹⁾	Bemærkninger
Oplysninger om indehaveren af køretøjet		(C.1 ⁽²⁾) Oplysningerne vedrører indehaveren af den pågældende registreringsattest.
Navn (eller firmanavn) på indehaveren af registreringsattesten	O	(C.1.1) Der skal anvendes særskilte felter til efternavn, indføjelser, titler osv., og navnet skal meddeles i trykt format.

Post	O/V ⁽¹⁾	Bemærkninger
Fornavn	O	(C.1.2) Der skal anvendes særskilte felter til fornavn(e) og initialer, og navnet skal meddeles i trykt format.
Adresse	O	(C.1.3) Der skal anvendes særskilte felter til gadenavn, husnummer og tilbygning, postnummer, bopæl, opholdsland osv., og adressen skal meddeles i trykt format.
Køn	V	Mand/kvinde
Fødselsdato	O	
Retlig enhed	O	Enkeltperson, forening, virksomhed, firma osv.
Fødested	V	
Identitetsnummer	V	Et dokument, der entydigt identificerer personen eller virksomheden.
Oplysninger om ejeren af køretøjet		(C.2) Oplysningerne vedrører ejeren af køretøjet.
Navn (eller firmanavn) på ejeren	O	(C.2.1)
Fornavn	O	(C.2.2)
Adresse	O	(C.2.3)
Køn	V	Mand/kvinde
Fødselsdato	O	
Retlig enhed	O	Enkeltperson, forening, virksomhed, firma osv.
Fødested	V	
Identitetsnummer	V	Et dokument, der entydigt identificerer personen eller virksomheden.
		I tilfælde af køretøjer til ophugning, stjålne køretøjer eller nummerplader eller et udløbet registreringsnummer skal der ikke gives oplysninger om ejeren/indehaveren. I stedet skal meddelelsen »Ingen oplysninger« fremgå.

⁽¹⁾ O = obligatorisk, hvis oplysningen foreligger i det nationale register, V = valgfrit.

⁽²⁾ Harmoniseret EU-kode, se direktiv 1999/37/EF.

BILAG II

MODEL TIL INFORMATIONSSKRIVELSE

jf. artikel 24

[Forside]

.....

.....

[Afsenders navn, adresse og telefonnummer]

.....

.....

[Modtagers navn og adresse]

MEDDELELSE

vedrørende manglende betaling af en vejafgift i

[navnet på den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret]

Side 2

Den blev en manglende betaling af vejafgift for køretøjet med registreringsnummer

[dato]

nummer mærke model

konstateret af

[navn på ansvarlig instans]

[Mulighed 1] ⁽¹⁾

De er registreret som indehaver af registreringsattesten for ovennævnte køretøj.

[Mulighed 2] ⁽¹⁾

Indehaveren af registreringsattesten for ovennævnte køretøj har oplyst, at De førte køretøjet, da der blev konstateret manglende betaling af en vejafgift.

Den manglende betaling af vejafgift er beskrevet nærmere på side 3 nedenfor.

Bødetaksten for den manglende betaling af vejafgift er EUR/national valuta. ⁽¹⁾

Den skyldige vejafgift er EUR/national valuta. ⁽¹⁾

Betalingsfristen er

De bedes udfylde vedlagte svarblanket (side 4) og sende den til den anførte adresse, hvis De ikke betaler denne bøde ⁽¹⁾/vejafgift ⁽¹⁾.

Denne meddelelse behandles i henhold til den nationale lovgivning i

[navnet på den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret].

Side 3

Relevante oplysninger om den manglende betaling af en vejafgift

- a) Oplysninger om det køretøj, som blev benyttet ved den manglende betaling af vejafgift:

Registreringsnummer:

Registreringsmedlemsstat:

Mærke og model:

- b) Oplysninger om den manglende betaling af en vejafgift:

Sted, dato og tidspunkt for konstatering af den manglende betaling af en vejafgift:

.....
.....
.....
.....

Art og retlig klassificering af den manglende betaling af en vejafgift:

.....
.....
.....
.....

Detaljeret beskrivelse af den manglende betaling af en vejafgift:

.....
.....

Henvisning til relevant(e) retsforskrift(er):

.....
.....

Detaljeret beskrivelse af eller henvisning til beviset for den manglende betaling af en vejafgift:

.....
.....

- c) Oplysninger om det udstyr, som blev benyttet til at afsløre den manglende betaling af vejafgift ^(?):

Specifikation af udstyret:

.....
.....

Udstyrets identifikationsnummer:

.....
.....

Sidste kalibrering gyldig indtil:

.....
.....

⁽¹⁾ Overstreges, hvis det ikke er relevant.

⁽²⁾ Ikke relevant, hvis der ikke er anvendt noget udstyr.

Side 4

Svarformular

(udfyldes med BLOKBOGSTAVER)

A. Førerens identitet:

— Fulde navn:

.....

— Fødested og fødselsdato:

.....

— Kørekortets nummer: udstedt (dato): i (sted):

— Adresse:

.....

.....

.....

B. Spørgsmål:

1. Er køretøjet af mærket med registreringsnummer, registreret i Deres navn? ja/nej (!)

Hvis nej, angiv da indehaveren af registreringsattesten:

.....

(navn, fornavn, adresse)

2. Erkender De den manglende betaling af vejafgiften? ja/nej (!)

3. Erkender De Dem ikke skyldig, bedes De forklare hvorfor:

.....

.....

Den udfyldte blanket sendes senest 60 dage efter datoen for denne informationsskrivelse til følgende myndighed eller enhed:

på følgende adresse:

OPLYSNINGER

(Hvis informationsskrivelsen sendes af den enhed, der er ansvarlig for opkrævning af vejafgiften i henhold til artikel 25):

Hvis den skyldige vejafgift ikke betales inden for den frist, der er fastsat i denne informationsskrivelse, vil denne sag blive videresendt til og undersøgt af den kompetente myndighed i

[navnet på den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret].

Hvis sagen ikke forfølges, underrettes De herom senest 60 dage efter modtagelsen af svarblanketten eller kvitteringen for betaling. (!)

/

(Hvis informationsskrivelsen sendes af medlemsstatens kompetente myndighed):

Denne sag vil blive behandlet af den kompetente myndighed i

[navnet på den medlemsstat, på hvis område den manglende betaling af en vejafgift blev konstateret].

Hvis sagen ikke forfølges, underrettes De herom senest 60 dage efter modtagelsen af svarblanketten eller kvitteringen for betaling. (!)

(!) Overstreges, hvis det ikke er relevant.

BILAG III

DEL A

Ophævet direktiv med ændringer

(omhandlet i artikel 33)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/52/EF	EUT L 166 af 30.4.2004, s. 124.
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 219/2009	EUT L 87 af 31.3.2009, s. 109.

DEL B

Frist for gennemførelse i national ret

(omhandlet i artikel 33)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
Direktiv 2004/52/EF	20. november 2005

BILAG IV

Sammenligningstabel

Direktiv 2004/52/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1, første afsnit, litra a)
—	Artikel 1, stk. 1, første afsnit, litra b)
Artikel 3, stk. 2, første punktum	Artikel 1, stk. 1, andet afsnit
Artikel 1, stk. 2, indledende tekst	Artikel 1, stk. 2, indledende tekst
Artikel 1, stk. 2, litra a)	Artikel 1, stk. 2, litra a)
Artikel 1, stk. 2, litra b)	—
Artikel 1, stk. 2, litra c)	Artikel 1, stk. 2, litra b)
—	Artikel 1, stk. 3
Artikel 1, stk. 3	Artikel 1, stk. 4
—	Artikel 1, stk. 5
—	Artikel 1, stk. 6
—	Artikel 2
Artikel 2, stk. 1	Artikel 3, stk. 1, første afsnit
—	Artikel 3, stk. 1, andet afsnit
Artikel 2, stk. 2, første punktum	—
Artikel 4, stk. 7	Artikel 3, stk. 2
—	Artikel 3, stk. 3
Artikel 2, stk. 2, andet og tredje punktum	Artikel 3, stk. 4
Artikel 2, stk. 2, fjerde punktum	—
—	Artikel 3, stk. 5
—	Artikel 3, stk. 6
Artikel 2, stk. 3	—
Artikel 2, stk. 4	—
Artikel 2, stk. 5	—
Artikel 2, stk. 6	—
Artikel 2, stk. 7	Artikel 27
Artikel 3, stk. 1	—
Artikel 3, stk. 2, første punktum	Artikel 1, stk. 1, andet afsnit
Artikel 3, stk. 2, andet punktum	—
Artikel 3, stk. 2, tredje punktum	—
Artikel 3, stk. 3	—
Artikel 3, stk. 4	—
Artikel 4, stk. 1	—
Artikel 4, stk. 2	—
Artikel 4, stk. 3	—
Artikel 4, stk. 4	—
Artikel 4, stk. 5	—
Artikel 4, stk. 7	Artikel 3, stk. 2
Artikel 4, stk. 8	Artikel 5, stk. 4
—	Artikel 23
—	Artikel 24
—	Artikel 26
Artikel 2, stk. 7	Artikel 27
—	Artikel 28
—	Artikel 29
—	Artikel 30

Direktiv 2004/52/EF	Nærværende direktiv
Artikel 5	Artikel 31
Artikel 6	Artikel 32, stk. 1
—	Artikel 32, stk. 2
—	Artikel 33
Artikel 7	Artikel 34
Artikel 8	Artikel 35
Bilag	—
—	Bilag I
—	Bilag II
—	Bilag III
—	Bilag IV

BERIGTIGELSER**Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/957 af 28. juni 2018 om ændring af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser**

(Den Europæiske Unions Tidende L 173 af 9. juli 2018)

Side 22, artikel 1, nr. 2), litra c), andet afsnit, andet punktum:

I stedet for: »Arbejdsgiveren godtgør med forbehold af stk. 1, første afsnit, litra h), den udstationerede arbejdstager sådanne udgifter i overensstemmelse med national ret og/eller praksis, der finder anvendelse på ansættelsesforholdet.«

læses: »Arbejdsgiveren godtgør med forbehold af stk. 1, første afsnit, litra i), den udstationerede arbejdstager sådanne udgifter i overensstemmelse med national ret og/eller praksis, der finder anvendelse på ansættelsesforholdet.«

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA